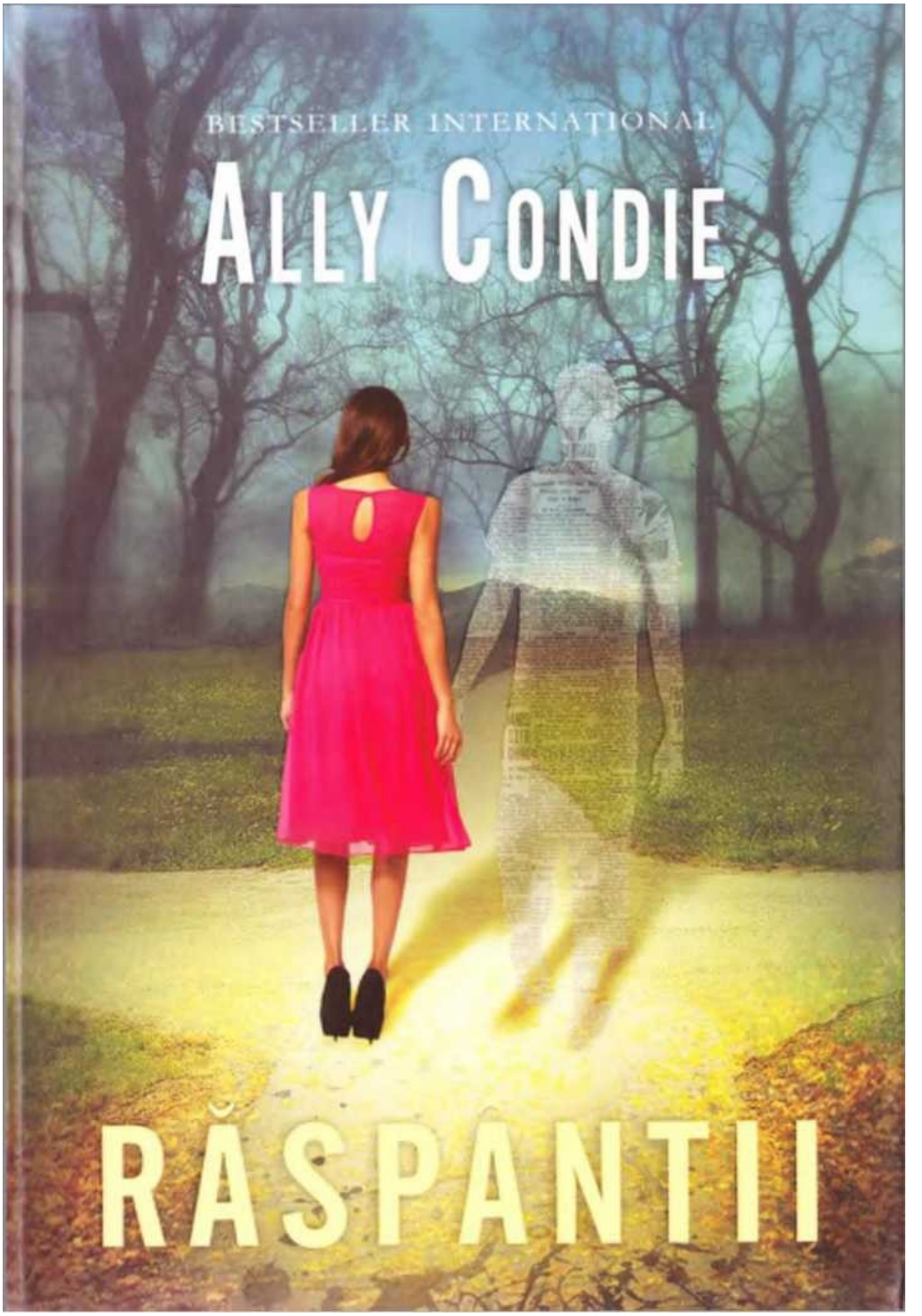
BESTSELLER INTERNAȚIONAL
ALLY CONDIE
RĂSPÂNTII

ALLY CONDIE

RĂSPÂNTII

Traducere din limba engleză Laura Blebea

Răspântii / Ally Condie; trad.: Laura Blebea.
— Bucureşti: Litera Internaţional, 2012

Pentru Ian,

care şi-a ridicat privirea
şi a început să urce

Să nu te pierzi în vraja acestei nopţi uşor[1]

de Dylan Thomas

Să nu te pierzi în vraja-acestei nopţi uşor,
În groapa zilei vârsta veche-i scrum smintit;
Să ragi, să ragi când simţi luminile că mor.

Pentru că n-are spic de fulger vorba lor,
Cei înţelepţi ştiu preţul beznei, la sfârşit,
Dar nu se pierd în vraja-acestei nopţi uşor.

Cei buni, pe valul ultim, strigă ce-arzător
Le joacă faptele firave-n golf tihnit,
Şi rag, şi rag când simt luminile că mor.

Cei cruzi ce prind şi-ngână soarele în zbor
Învaţă-n mers, dar prea târziu, că l-au jignit,
Şi nu se pierd în vraja-acestei nopţi uşor.

Cei gravi, pe moarte, văd cu-un simţ nevăzător
Ochi orbi arzând ca aştri veseli la zenit,
Şi rag, şi rag când simt luminile că mor.

Iar tu, părinte, har şi blestem, te implor,
Să-mi dai din tristul tău pridvor, şi plâns cumplit.
Să nu te pierzi în vraja-acestei nopţi uşor.
Să ragi, să ragi când simţi luminile că mor.

[1] Din volumul Atlas de sunete fundamentale, Editura Dacia, Cluj-Napoca. 1988, traducere de Ştefan Augustin Doinaş, p. 528 (n.tr.)

Trecând în neființă

de Alfred Lord Tennyson

Apusul şi Luceafărul de Seară
Şi-un strigăt limpede mă cheamă!
Fi-va ca Pragul să nu geamă
Când o pornesc pe mare.

Mareea se-nalţă de parc-a adormit,
Preaplin de sunete şi spumă,
Când ce-a scos din adâncul infinit
Acasă se înturnă.

Amurgul şi-un clopot de seară
Şi-apoi doar bezna se mai lasă
! Rămasul-bun nu ne doboare
Când mă îmbarc pe navă.

De dintr-o graniţă de Vreme şi Ţinut
Potopul purta-mă-va departe.
Pilotul faţă-n faţă sper să-l fi văzut
Trecând al vieţii Prag spre moarte.

Capitolul 1
Ky

Stau în picioare în râu. E albastru. Albastru-închis. Reflectă culoarea cerului de seară.

Nu mă mişc. Râul însă da. Mă împinge şi şuieră prin iarba de pe maluri.

— Pleacă de-acolo, spune Ofiţerul.

Ne luminează cu lanterna de pe mal.

— Mi-ai zis să-i duc trupul în apă, răspund, prefăcându-mă că am înţeles greşit.

— N-am zis că trebuie să intri şi tu, rosteşte Ofiţerul. Dă-i drumul şi apoi ieşi. Şi adu-i haina. Nu mai are nevoie de ea.

Mă uit în sus la Vick, care mă ajută să ţin cadavrul. Vick nu intră în apă. Nu e de pe-aici, dar toţi cei din colonie cunosc zvonurile despre râurile otrăvite din Provinciile Exterioare.

— E-n regulă, îi şoptesc lui Vick.

Ofiţerii şi Oficialităţile vor să ne temem de râu - de toate râurile - ca să nu încercăm niciodată să bem din apa lor sau să le traversăm.

— N-ai nevoie de o mostră de ţesut? îi strig Ofiţerului aflat pe mal, iar Vick şovăie.

Apa rece ca gheaţa îmi ajunge până la genunchi, şi capul băiatului mort atârnă pe spate; ochii lui deschişi sunt aţintiţi spre cer. Morţii nu văd nimic, dar eu da.

Văd prea multe lucruri. Întotdeauna am văzut. Cuvinte şi imagini se unesc în mintea mea în moduri ciudate şi observ detalii pretutindeni. Ca şi acum. Vick nu e laş, dar chipul lui e cuprins de frică. Mâneci le băiatului mort sunt deşirate, iar aţele pătrund în apă în dreptul locului în care-i atârnă braţele. Gleznele lui subţiri şi picioarele goale lucesc palide în mâinile lui Vick, iar acesta se apropie de mal. Ofiţerul ne-a pus deja să-i scoatem ghetele. Acum le ţine de şireturi şi le leagănă, o pată neagră ca un pendul cronometrând trecerea timpului. Cu cealaltă mână aţinteşte raza rotundă a lanternei drept în ochii mei.

Îi arunc haina. Trebuie să dea drumul ghetelor ca s-o prindă.

— Poţi să-i dai drumul, îi spun lui Vick. Nu e greu. Mă ocup eu de el.

Dar Vick intră şi el în râu. Acum picioarele băiatului mort sunt ude, iar hainele lui negre sunt îmbibate de apă.

— Nu-i cine ştie ce Banchet Final, îi strigă Vick Ofiţerului, în vocea lui se distinge mânia. El a ales cina de seara trecută? Dacă da, merita să moară.

A trecut atâta timp de când mi-am permis să mă înfurii, încât nu doar simt furia. Îmi umple gura şi o înghit; are un gust înţepător şi metalic, de parcă aş mesteca folie de aluminiu. Băiatul a murit pentru că Ofiţerii au judecat greşit. Nu i-au dat suficientă apă şi a murit prea repede.

Suntem nevoiţi să ascundem trupul pentru că, în această colonie temporară, n-ar trebui să murim, ci să aşteptăm până când ne trimit în sate, astfel încât să se ocupe Inamicul de noi. Dar nu se întâmplă întotdeauna aşa.

Societatea vrea să ne fie frică de moarte. Însă mie numi este. Mi-e frică doar să nu mor cum trebuie.

— Aşa o sfârşesc Aberaţiile, ne spune nerăbdător Ofiţerul şi face un pas în direcţia noastră. Ştii asta. N-au parte de ultima cină. Nici de ultimele cuvinte. Dă-i drumul şi ieşi.

„Aşa o sfârşesc Aberaţiile.” Mă uit în jos şi observ că apa s-a întunecat asemenea cerului. Încă nu-i dau drumul.

Cetăţenii au parte de un sfârşit cu banchete. De ultime cuvinte. De mostre de ţesut păstrate pentru a le oferi şansa la nemurire.

Nu pot face nimic în privinţa mâncării sau a mostrei, dar am cuvinte. Sunt mereu acolo, învălmăşindu-mi-se în minte, laolaltă cu imaginile şi numerele.

Aşa că şoptesc câteva care par potrivite cu râul şi cu moartea:

De dintr-o graniţă de Vreme şi Ţinut
Potopul purta-mă-va departe.
Pilotul faţă-n faţă sper să-l fi văzut
Trecând al vieţii Prag spre moarte.

Vick se uită surprins la mine.

— Dă-i drumul, îi spun, şi o facem amândoi în acelaşi timp.

Capitolul 2
Cassia

Noroiul face parte din mine. Apa fierbinte din chiuveta din colţ îmi curge peste mâini, mi le înroşeşte şi mă face să mă gândesc la Ky. Acum mâinile mele seamănă puţin cu ale lui.

Desigur, aproape orice mă face să mă gândesc la Ky.

Îmi frec încă o dată degetele cu un săpun de culoarea acestei luni, noiembrie. Într-un anume fel, îmi place noroiul, îmi pătrunde în fiecare cută a pielii, dând naştere unei adevărate

hărţi pe dosul palmelor mele. Odată, când mă simţeam foarte obosită, mi-am privit însemnele de pe piele şi mi-am închipuit că ele îmi pot arăta cum să ajung la Ky.

Ky a plecat.

Toate astea - provincia îndepărtată, colonia de muncă, mâinile murdare, corpul extenuat, mintea aflată în suferinţă - există din cauza plecării lui Ky, iar eu vreau să-l găsesc. E ciudat cum o absenţă poate fi resimţită ca o prezenţă. O absenţă atât de completă încât, dacă n-ar mai fi, m-aş răsuci uimită pe călcâie şi aş observa că, la urma urmei, camera chiar este goală, deşi înainte conţinuse ceva, chiar dacă nu pe el.

Plec de lângă chiuvetă şi mătur baraca din priviri. Ferestrele micuţe din partea de sus a pereţilor sunt întunecate, căci s-a lăsat înserarea. E ultima noapte dinaintea unui transfer; următoarea mea sarcină va fi şi ultima. Mi-au adus la cunoştinţă că, după aceea, voi merge în Central, cel mai mare oraş al Societăţii, unde- mi voi ocupa locul definitiv de muncă într-unul dintre centrele de sortare de acolo. Un loc de muncă adevărat, nu săpatul ăsta în noroi, munca asta grea. Sarcinile mele de muncă din ultimele trei luni m-au dus în mai multe colonii, dar, până acum, toate s-au aflat aici, în provincia Tana. Nu sunt cu nici măcar un pas mai aproape de Ky decât la început.

Dacă vreau să fug ca să-l găsesc pe Ky, trebuie s-o fac cât mai repede.

Indie, una dintre fetele din baraca mea, îşi face loc pe lângă mine, îndreptându-se spre chiuvetă.

— A mai rămas apă caldă şi pentru noi? întreabă ea.

— Da, răspund.

Bălmăjeşte ceva în timp ce dă drumul la apă şi ia săpunul. Mai multe fete stau la coadă în spatele ei. Altele aşteaptă pe marginea paturilor aliniate în încăpere.

E a şaptea zi, ziua în care sosesc mesajele.

Îmi dezleg cu grijă gentuţa de la curea. Avem fiecare câte o astfel de geantă pe care trebuie s-o purtăm tot timpul asupra noastră. Geanta e plină de mesaje; ca mai toate celelalte fete, păstrez hârtiile până când nu mai pot fi descifrate. Sunt asemenea petalelor fragile de nou-trandafiri pe care mi le-a dat Xander când am plecat din Cartier, petale pe care le-am păstrat de asemenea.

Mă uit la mesajele vechi în vreme ce aştept. Celelalte fete fac

acelaşi lucru. În scurtă vreme, marginile hârtiilor se îngălbenesc şi încep să se fărâmiţeze - cuvintele sunt menite să fie consumate şi apoi lăsate să piară. Ultimul mesaj pe care l-am primit de la Bram îmi transmite că munceşte din greu pe câmp şi că e un elev model la şcoală - nu întârzie niciodată la ore -, iar mie îmi vine să râd, pentru că ştiu că, cel puţin în această privinţă, denaturează adevărul. Cuvintele lui Bram mă fac să lăcrimez - spune că a vizionat microcardul bunicului, cel din cutiuţa aurie de la Banchetul Final.

„Istoricul citeşte un rezumat al vieţii bunicului şi la sfârşit e o listă a amintirilor lui preferate”, scrie Bram. „Avea câte una pentru fiecare dintre noi. Preferat a lui cu mine era cea în care am rostit primele mele cuvinte, «mai mult». Cu tine îi plăcea cel mai tare ceva ce el numea «ziua cu grădina roşie».”

N-am prea fost atentă la vizionarea microcardului din ziua Banchetului - eram prea concentrată asupra ultimelor clipe din prezent ale bunicului ca să-i bag de seamă trecutul. Am avut mereu de gând să mă mai uit o dată la card, dar n-am făcut-o, deşi acum îmi doresc să fi apucat. Mai mult decât atât, îmi doresc să-mi amintesc de ziua cu grădina roşie, îmi aduc aminte de multe zile petrecute pe o bancă, stând de vorbă cu bunicul printre bobocii roşii ai primăverii, sau printre nou-trandafirii roşii ai verii, sau printre frunzele roşii ale toamnei. Probabil că la asta se referea. Poate că Bram a înţeles greşit - bunicul îşi amintea de „zilele cu grădina roşie”, la plural. Zilele de primăvară, de vară şi de toamnă pe care ni le-am petrecut stând de vorbă.

Mesajul de la părinţii mei părea jubilatoriu; aflaseră că următoarea schimbare de colonie va fi şi ultima.

Nu pot să-i condamn că se bucură. Au crezut suficient în dragoste încât să-mi ofere şansa de a-l găsi pe Ky, dar nu le pare rău că această şansă dispare. Îi admir pentru că m-au lăsat să încerc. Mulţi părinţi n-ar face nici măcar asta.

Pun iar hârtiile în teanc, gândindu-mă la cărţile de joc şi la Ky. Dacă aş reuşi să ajung la el prin acest transfer, ascunzându-mă in nava aeriană şi prăbuşindu-mă apoi ca o piatră din cer în Provinciile Exterioare?

Dacă aş face-o, ce-ar crede el când m-ar vedea după tot acest timp? M-ar mai recunoaşte oare? Ştiu că arăt altfel. Nu e vorba doar despre mâinile mele. În ciuda porţiilor de mâncare complete, am slăbit din pricina efortului. Am cearcăne pentru că

nu reuşesc să dorm, deşi aici Societatea nu ne mai urmăreşte visele. Chiar dacă mă îngrijorează că nu pare să le pese prea mult de noi, îmi place noua libertate de a dormi fără etichete pentru somn. Stau trează, gândindu-mă la cuvinte vechi şi noi şi la un sărut furat Societăţii când nimeni nu se uita. Dar încerc să adorm, chiar mă străduiesc, căci cel mai bine îl văd pe Ky în vis.

Singura ocazie când putem să ne vedem cu alţi oameni e atunci când ne permite Societatea. Faţă în faţă, prin dispozitiv sau pe un microcard. Pe vremuri, Societatea le permitea cetăţenilor să aibă la ei fotografii ale celor dragi. Dacă oamenii muriseră sau plecaseră, măcar îţi aduceai aminte cum arată. Dar aşa ceva nu mai este posibil de ani de zile. Iar acum Societatea a pus capăt până şi tradiţiei de a dărui noilor Perechi fotografii ale celuilalt după prima întâlnire faţă în faţă. Am aflat asta dintr-unul dintre mesajele pe care nu le-am păstrat - un anunţ de la Departamentul de Alegere a Perechilor trimis tuturor celor care hotărâseră să aibă o Pereche. Printre altele, cuprindea şi următoarele: „Procedurile de Alegere a Perechilor vor fi modificate pentru a obţine maximum de eficienţă şi a favoriza ajungerea la rezultate optime.”

Mă întreb dacă au mai avut loc şi alte greşeli, închid iar ochii şi-mi doresc să pot vedea chipul lui Ky. Dar fiecare imagine pe care o evoc în ultima vreme pare incompletă şi parţial neclară. Mă întreb unde o fi acum, ce i se întâmplă, dacă a reuşit să păstreze bucata de mătase verde pe care i-am dat-o înainte să plece.

Dacă a reuşit să mă păstreze pe mine.

Scot o altă hârtie din teanc şi o întind cu grijă pe pat. O petală de nou-trandafir iese odată cu bucata de hârtie; se simte la pipăit aidoma unei pagini, iar rozul i s-a îngălbenit şi el la margini.

Fata care are patul de lângă mine observă ce fac, aşa că mă văd nevoită să cobor pe patul de dedesubt. Celelalte fete se strâng în jurul meu, cum fac mereu atunci când scot la iveală această pagină. Nu am cum să dau de necaz pentru că o păstrez - la urma urmei, nu e nimic ilegal sau de contrabandă. A fost imprimată pe un dispozitiv reglementat. Dar aici nu putem imprima nimic în afară de mesaje, aşa că această fărâmă de artă a devenit valoroasă.

— Cred că-i ultima oară când ne putem uita la ea, spun eu. Se

fărâmă.

— Nu mi-a trecut niciodată prin cap să iau cu mine una dintre cele O sută de picturi, zice Lin, privind în jos.

— Nici mie, adaug eu. Pe asta mi-a dat-o cineva.

Xander a fost acela, în suburbia noastră, în ziua în care ne-am luat rămas-bun. Este numărul 19 din seria celor O sută de picturi - *Canionul fluviului Colorado* de Thomas Moran - şi am făcut odată o prezentare despre ea la şcoală. Spusesem atunci că este pictura mea preferată, iar Xander trebuie să fi ţinut asta minte ani de zile. Pictura mă înspăimânta şi mă emoţiona într-un fel neclar - cerul era spectaculos, iar peisajul nespus de frumos şi de periculos, plin de înălţimi şi de adâncimi. Mi-era frică de întinderea unui asemenea loc. În acelaşi timp mă întrista faptul că n-aveam să-l văd niciodată: copaci verzi agăţaţi de stânci roşii, nori albaştri şi cenuşii plutind şi curgând, auriu şi negru pretutindeni.

Mă întreb dacă nu cumva această nostalgie mi s-a simţit în voce când am vorbit despre pictură, dacă Xander a observat şi a ţinut minte. Xander încă mai joacă subtil jocul. Această pictură este una dintre cărţile lui de joc. Acum, când mă uit la ea sau ating una dintre petalele de nou-trandafir, îmi amintesc cât îmi părea Xander de cunoscut şi cum ştia atât de multe şi tânjesc după ceea ce am fost nevoită să las în urmă.

Aveam dreptate că asta e ultima oară când ne putem uita la pictură. Când o ridic, se face bucăţi. Oftăm toate în acelaşi timp, iar respiraţia noastră reunită împrăştie fragmentele.

— Am putea merge să ne uităm la ea pe ecranul dispozitivului, le propun.

Singurul dispozitiv din colonie bâzâie în sala principală, mare şi pus pe recepţie.

— Nu, zice Indie. E prea târziu.

E adevărat; după cină trebuie să rămânem in baracă.

— Atunci mâine-dimineaţă, la micul dejun, spun eu.

Indie dă din mână a lehamite şi se uită în altă parte. Are dreptate. Nu ştiu de ce nu e acelaşi lucru, dar nu este. La început am crezut că faptul de a avea pictura o făcea specială, dar nu e vorba despre asta. Ci de a te uita la ceva fără să fii urmărit, fără să ţi se spună cum anume să te uiţi. Asta ne oferise pictura.

Nu ştiu de ce nu am avut mereu la mine imagini şi poezii

înainte să vin aici. Câtă hârtie era în dispozitive, cât lux. Atâtea fragmente de frumuseţe alese cu grijă, şi totuşi nu ne-am uitat suficient la ele. Cum de n-am observat că nuanţa vegetaţiei de lângă canion era atât de proaspătă încât aproape că simţeai netezimea frunzelor, că erau lipicioase asemenea aripilor de fluture ce se deschid pentru prima oară?

Cu o singură mişcare lină, Indie mătură bucăţelele de pe patul meu. Nici măcar nu s-a uitat când a făcut-o. După asta îmi dau seama că a afectat-o pierderea picturii - pentru că ştia exact unde se aflau fragmentele.

Le duc la incinerator, iar ochii îmi sunt împăienjeniţi de lacrimi.

„E-n regulă”, îmi spun. „Ţi-au rămas alte lucruri palpabile ascunse sub hârtii şi petale. Un recipient pentru pastile. O cutiuţă argintie de la Banchetul Alegerii Perechilor.

Busola lui Ky şi tabletele albastre de la Xander.”

De obicei, nu am la mine în geantă busola şi tabletele. Sunt prea preţioase. Nu ştiu dacă Ofiţerii îmi scotocesc prin lucruri, dar sunt sigură că celelalte fete o fac.

Aşadar, în prima zi din fiecare nouă colonie scot busola şi tabletele albastre, le îngrop adânc şi revin după ele mai târziu. Pe lângă faptul că sunt ilegale, ambele sunt nişte daruri valoroase: busola, aurie şi lucioasă, îmi poate arăta direcţia în care trebuie să mă îndrept. Iar Societatea ne-a zis mereu că, luată cu apă, tableta albastră ne poate menţine în viaţă preţ de o zi sau două. Xander a furat pentru mine câteva duzini; aş putea să trăiesc multă vreme cu ajutorul lor.

Împreună, cadourile lor sunt combinaţia perfectă necesară pentru a supravieţui.

Dacă aş reuşi să ajung în Provinciile Exterioare ca să le folosesc...

În nopţi ca aceasta - nopţile dinaintea unei mutări - trebuie să mă duc acolo unde le-am îngropat, şi sper să- mi amintesc locul exact. În seara asta am fost ultima care s-a întors, iar mâinile îmi erau pătate de noroiul dintr-o altă parte a câmpului. De-asta m-am grăbit să mă spăl pe mâini şi sper ca privirea ageră a lui Indie să nu fi observat în vreme ce stătea în spatele meu. Sper să nu-mi cadă pământ din geantă şi să nu audă nimeni zdrăngănitul muzical, sunetul speranţei, iscat când cutiuţa argintie şi busola se lovesc una de cealaltă şi de recipientul

pentru pastile.

Încerc să ascund de ceilalţi muncitori din colonii faptul că sunt Cetăţean. Deşi Societatea păstrează tăcerea asupra statutului, mi-au ajuns la urechi discuţii între fete despre faptul că au fost nevoite să renunţe la recipientele lor pentru pastile. Ceea ce înseamnă că, cine ştie cum - fie în urma unei greşeli proprii, fie a uneia săvârşite de părinţii lor -, unele fete şi-au pierdut Cetăţenia. Sunt Aberaţii, precum Ky.

Există un singur statut sub cel de Aberaţie, cel de Anomalie. Dar nu prea am mai auzit de aşa ceva. Par să fi dispărut cu totul. Iar eu trăiesc cu impresia că, odată Anomaliile dispărute, Aberaţiile le-au luat locul - cel puţin în mintea colectivă a Societăţii.

În Oria nimeni nu vorbea despre Regulile de Reclasificare, iar pe vremea aceea eu îmi făceam griji că aş putea provoca reclasificarea familiei mele. Dar acum am dedus regulile din povestea lui Ky şi ascultând ce vorbeau celelalte fete când nu se cenzurau.

Regulile sunt următoarele: Dacă un *părinte* e reclasificat, la fel se întâmplă cu întreaga lui familie.

Dar, dacă un *copil* e reclasificat, familia nu suferă de pe urma lui. Copilul poartă pe umeri întreaga greutate a Infracţiunii.

Ky a fost reclasificat din cauza tatălui său. Iar apoi, când a murit primul fiu al familiei Markham, a fost adus în Oria. Abia acum îmi dau seama cât de rară era o situaţie precum cea a lui Ky - a putut să se întoarcă din Provinciile Exterioare doar pentru că altcineva a fost omorât, iar Patrick şi Aida au avut probabil un statut mai înalt în Societate decât ne-am dat noi seama. Mă întreb ce s-a mai întâmplat cu ei. Gândul mă înfioară.

Îmi reamintesc însă că, dacă plec să-l caut pe Ky, numi voi distruge familia. Pot provoca propria reclasificare, dar nu şi pe a alor mei.

Mă agăţ de acest gând - că vor fi în continuare în siguranţă, la fel şi Xander, indiferent unde voi fi nevoită să merg.

* * *

— Mesaje, anunţă Ofiţerul când intră în cameră. E cea cu voce ascuţită şi ochi blânzi. Dă uşor din cap şi începe să citească numele. Mira Waring.

Mira face un pas înainte. Privim toate şi numărăm. Mira primeşte trei mesaje, ca de obicei. Ofiţerul imprimă şi citeşte paginile înainte să apucăm noi să le vedem, ca să economisească timpul pe care l-am fi petrecut făcând coadă în faţa dispozitivului.

Indie n-a primit nimic.

Şi un singur mesaj pentru mine, de la părinţii mei şi de la Bram. Nimic de la Xander. Până acum n-a ratat nicio săptămână.

„Ce s-a întâmplat?” Strâng geanta în mână şi aud cum foşneşte hârtia dinăuntru.

— Cassia, rosteşte Ofiţerul. Vino, te rog, cu mine în sala principală. Avem un anunţ pentru tine.

Celelalte fete mă privesc uimite.

Mă străbate un fior. Ştiu cine trebuie să fie. Oficialitatea mea, verificându-mă prin intermediul dispozitivului.

Îi pot vedea clar chipul în minte, fiecare trăsătură îngheţată.

Nu vreau să merg.

— Cassia, repeta Ofiţerul.

Mă uit la fete şi la baraca ce pare dintr-odată caldă şi primitoare, apoi mă ridic s-o urmez. Mă conduce pe cărare către sala principală, apoi spre dispozitiv. Îl aud bâzâind chiar şi din partea cealaltă a încăperii.

Înainte să-mi ridic privirea spre dispozitiv, mă uit o clipă în jos. Stăpâneşte-ţi chipul, mâinile, ochii. Uită-te la ei pentru ca ei să nu poată vedea în interiorul tău.

— Cassia, spune altcineva, o voce cunoscută.

Privesc în sus şi nu-mi vine să-mi cred ochilor.

E aici.

Pe ecranul dispozitivului nu se vede nimic, iar el se află în faţa mea, real.

E aici.

Întreg, teafăr şi nevătămat.

Aici.

Nu e singur - în spatele lui se află o Oficialitate -, dar, orişicât, e...

Aici.

Îmi acopăr ochii cu mâinile roşii şi cutate ca o hartă, căci e copleşitor.

— Xander, rostesc.

Capitolul 3
Ky

A trecut o lună şi jumătate de când l-am lăsat pe băiatul acela în apă. Acum zac în noroi, iar de deasupra cade foc.

„E un cântec”, îmi zic, aşa cum fac întotdeauna. Basul artileriei grele, ţipetele ca de soprană, vocea de tenor a propriei mele frici. Toate fac parte din muzică.

„Nu încerca să fugi.” Le-am spus şi celorlalţi, dar noile momeli nu ascultă niciodată. Cred ce le-a zis Societatea pe drum încoace: „Ispăşiţi-vă sentinţa în sate şi vă vom duce înapoi acasă peste şase luni. O să vă redăm statutul de Cetăţeni.”

Nimeni nu rezistă şase luni.

Când ies, voi vedea clădiri înnegrite şi fragmente de tufe cenuşii de pelin. Trupuri carbonizate presărate pe pământul portocaliu şi nisipos.

Cântecul se întrerupe, iar eu înjur. Navele aeriene sau pus în mişcare. Ştiu ce le provoacă focul.

* * *

Dimineaţa devreme, în spatele meu, o pereche de ghete scârţâia pe gheaţă. N-am privit înapoi, ca să văd cine mă urmărea spre marginea satului.

— Ce faci? a întrebat cineva.

N-am recunoscut glasul, dar asta nu însemna mai nimic. Aici, în sate, sunt trimişi mereu oameni noi din colonie. Zilele astea murim din ce în ce mai repede.

Am ştiut că Societatea nu ne va folosi niciodată în luptă încă dinainte să mă îmbarce în trenul acela, în Oria. Au la dispoziţie suficienţi Ofiţeri şi suficientă tehnologie pentru asta. Oameni care nu sunt Aberaţii sau Anomalii.

Societatea are nevoie - şi asta reprezentăm noi pentru ea - de corpuri. De săteni-momeală. Ne mută. Ne duc acolo unde le trebuie mai mulţi oameni care să atragă focul inamic. Vor ca Inamicul să creadă că Provinciile Exterioare sunt încă locuite şi viabile, deşi singurii oameni pe care i-am întâlnit aici sunt asemenea nouă. Paraşutaţi din cer cu provizii suficiente doar ca să ne ţină în viaţă până ce ne omoară Inamicul.

Nimeni nu se întoarce acasă.

În afară de mine. Eu am venit acasă. Provinciile Exterioare sunt locul din care mă trag.

— Zăpada, i-am zis noii momeli. Mă uit la zăpadă.

— Aici nu ninge, m-a luat el peste picior.

N-am răspuns. M-am uitat în continuare la vârful celui mai apropiat podiş. E o privelişte demnă de admirat, zăpadă albă pe stânci roşii. Când se topeşte, devine, din albă, transparentă şi plină de irizaţii. Am mai fost acolo sus pe când cădea zăpada. Ce frumos împodobea plantele ucise de frig!

Am auzit cum se întoarce în spatele meu şi aleargă înapoi spre colonie.

— Uitaţi-vă la podiş! a strigat, iar ceilalţi au fost cuprinşi de agitaţie şi au ţipat la rândul lor, plini de entuziasm.

— Mergem să luăm zăpadă, Ky! a răcnit cineva câteva clipe mai târziu. Haide!

— N-o să reuşiţi, le-am spus. Se va topi prea repede.

Dar nu m-a ascultat nimeni. Oficialităţile ne ţin
însetaţi, iar puţina apă pe care-o avem are gust de ploscă. Cel mai apropiat râu este otrăvit, iar de plouat plouă rar.

O gură de apă rece şi proaspătă. Înţeleg de ce-şi doresc să meargă.

— Eşti sigur? m-a întrebat unul dintre ei, iar eu am încuviinţat.

— Tu vii, Vick? a strigat cineva.

Vick s-a ridicat, ducându-şi mâna streaşină la ochii duri şi albaştri, scuipând apoi în pelinul acoperit de chiciură.

— Nu, a răspuns. Ky zice că se va topi înainte să ajungem acolo. Şi avem de săpat morminte.

— Mereu ne pui să săpăm, s-a plâns una dintre momeli. Noi ar trebui să facem pe fermierii. Asta spune Societatea.

Avea dreptate. Vor să folosim lopeţile şi seminţele din şoproanele satului ca să plantăm recoltele de iarnă, iar trupurile să le lăsăm să zacă acolo unde sunt. Am auzit alte momeli zicând că aşa se procedează în celelalte sate. Lasă cadavrele pradă Inamicului, Societăţii sau oricăror animale care le-ar putea dori.

Dar Vick şi cu mine îngropăm oamenii. Totul a început cu băiatul şi cu râul şi, până acum, nu ne-a oprit nimeni.

Vick a scos un hohot rece de râs. În absenţa oricăror Oficialităţi sau Ofiţeri, a devenit conducătorul neoficial şi, uneori, celelalte momeli uită că, de fapt, n-are nicio putere în cadrul Societăţii. Uită că şi el este o Aberaţie.

— Nu vă oblig să faceţi nimic. Şi nici Ky. Ştiţi cine face asta şi, dacă vreţi să vă-ncercaţi norocul acolo sus, eu nu vă opresc.

Soarele s-a ridicat mai sus şi ei i-au urmat exemplul. O vreme i-am urmărit cu privirea. Hainele lor civile negre şi distanţa dintre podiş şi sat îi făceau să semene cu nişte furnici care năpădesc un muşuroi. Apoi m-am ridicat şi m-am reapucat de lucru, săpând gropi în cimitir pentru cei care muriseră în bombardamentul din noaptea trecută.

Vick şi ceilalţi munceau cot la cot cu mine. Aveam de săpat şapte gropi. Nu prea multe, având în vedere intensitatea bombardamentului şi faptul că am fi putut avea pierderi de o sută de oameni.

Am rămas cu spatele la cei care urcau dealul, ca să nu fiu nevoit să văd cum zăpada dispărea cu totul până ce ajungeau ei în vârful podişului. A merge până acolo era o pierdere de timp.

La fel cum e pierdere de timp să te gândeşti la cei care nu mai sunt. Şi, judecând după modul în care merg lucrurile aici, nu

am prea mult timp de pierdut.

Dar nu mă pot abţine.

În prima mea noapte din Suburbia Arţarului, m-am uitat pe fereastra noului meu dormitor şi n-am văzut niciun lucru familiar sau care să-mi amintească de casă. Aşa că m-am întors cu spatele. Apoi a intrat pe uşă Aida, şi semăna suficient cu mama încât să pot respira din nou.

A întins mâna în care ţinea busola.

— Părinţii noştri au avut un singur artefact şi două fiice. Eu şi mama ta am căzut de acord că putem să-l ţinem cu rândul, dar apoi ea a plecat. Mi-a deschis pumnul şi mi-a aşezat busola în palmă. Am avut acelaşi artefact. Iar acum avem acelaşi fiu. E pentru tine.

— Nu pot s-o păstrez, i-am spus. Sunt o Aberaţie. N- avem voie să păstrăm asemenea lucruri.

— Nu contează, a insistat Aida. E a ta.

Iar apoi i-am dat-o Cassiei, iar ea mi-a oferit mătasea verde. Ştiam că, într-o bună zi, mi-o vor lua. Ştiam că nu voi avea ocazia s-o păstrez. Şi de aceea, când am coborât pentru ultima oară Dealul, m-am oprit puţin şi am legat-o de un copac. Repede, pentru ca ea să nu mă observe.

Îmi place să mă gândesc că e acolo, în vârful Dealului, în bătaia vântului şi a ploii.

Pentru că, în final, nu poţi să alegi mereu ce obiect să păstrezi. Poţi doar să hotărăşti cum să renunţi la el.

Cassia.

La ea mă gândeam când am văzut pentru prima oară zăpada. Mi-am zis: „Am putea urca până acolo. Chiar dacă s-ar topi toată. Am sta şi am scrie cuvinte în nisipul încă umed. Am putea face asta dacă n-ai fi plecat. Dar „de fapt”, mi-am amintit eu, „nu tu ai fost cea care a plecat. Ci eu.”

La marginea gropii apare o gheată. Ştiu a cui e după crestăturile făcute pe marginea tălpii - o metodă folosită de unii dintre noi pentru a ţine socoteala perioadei în care am supravieţuit. Nimeni nu mai are atât de multe tăieturi, atât de multe zile însemnate.

— Nu eşti mort, spune Vick.

— Nu, confirm eu, ridicându-mă în picioare.

Scuip ţărâna din gură şi mă întind după lopată.

Vick sapă alături de mine. Niciunul dintre noi nu vorbeşte

despre oamenii pe care nu vom reuşi să-i îngropăm astăzi. Cei care au încercat să urce până la zăpadă.

Înapoi în sat, aud momelile strigând una la alta şi la noi. „Încă trei morţi aici”, ţipă ele, apoi amuţesc când îşi ridică privirea.

Niciuna dintre momelile care au pornit-o spre podiş nu se va mai întoarce. Mă surprind sperând imposibilul, că cel puţin şi-au astâmpărat setea înainte să aibă loc bombardamentul. Că, atunci când au murit, gurile le erau pline de zăpadă curată şi rece.

Capitolul 4
Cassia

Xander, chiar aici, în faţa mea. Păr blond, ochi albaştri, un zâmbet atât de cald încât nu mă pot abţine să nu întind braţul spre el înainte ca Oficialitatea să ne acorde permisiunea de a ne atinge.

— Cassia, rosteşte Xander, fără să mai aştepte.

Mă cuprinde în braţe şi ne strângem tare. Nici măcar nu mă străduiesc să-mi înfrânez pornirea de a-mi lipi faţa de pieptul lui, de hainele lui care miros a acasă şi a el.

— Mi-a fost dor de tine, îmi spune Xander, iar vocea îi bubuie deasupra capului meu.

Pare mai groasă. Iar el pare mai puternic. Să fiu cu el e atât de bine, de minunat, încât mă las pe spate, îi apuc chipul cu ambele mâini, îl trag spre mine şi-l sărut pe obraz, într-un loc periculos de apropiat de gură. Când mă retrag, avem amândoi lacrimi în ochi. E o privelişte atât de ciudată, Xander înlăcrimat, încât mi se taie răsuflarea.

— *Mie* mi-a fost dor de tine, îi răspund şi mă întreb cât din durerea dinăuntrul meu se trage din faptul că l- am pierdut şi pe Xander.

Oficialitatea care stă în spatele lui Xander zâmbeşte, întâlnirii noastre nu-i lipseşte nimic. Se îndepărtează puţin, discret, ca să ne acorde suficient spaţiu, şi introduce o informaţie în datapod. Probabil ceva de genul: „Ambii subiecţi au manifestat o reacţie corespunzătoare atunci când s-au văzut.”

— Cum? îl întreb pe Xander. Cum de eşti aici?

Deşi e atât de bine să-l văd, e aproape prea bine. E oare vreun alt test pus la cale de Oficialitatea mea?

— Au trecut cinci luni de când am fost declaraţi Pereche, răspunde el. Toate Perechile formate în aceeaşi lună cu noi au parte de primele întâlniri faţă în faţă. Departamentul încă n-a eliminat asta. Îmi zâmbeşte, dar în ochi i se citeşte tristeţea. Am subliniat faptul că nu mai locuim în vecinătate, aşa că meritam şi noi o întâlnire. Iar obiceiul este ca întâlnirea să aibă loc acolo

unde se află fata.

N-a spus „acasă la fată”. Înţelege. Are dreptate. Aici locuiesc. Dar colonia asta de muncă nu e acasă. Aş putea considera că acasă este pentru mine Oria, pentru că Xander şi Em stau acolo şi de acolo am pornit. Aş putea numi acasă şi noul loc din Keya, deşi n-am locuit în el, fiindcă părinţii mei şi Bram stau acolo.

Şi mai e şi locul în care trăieşte Ky şi pe care-l consider acasă, deşi nu ştiu cum se numeşte şi nici unde anume este.

Xander se întinde să mă ia de mână.

— Avem voie să mergem la o întâlnire afară, spune el. Dacă ţi-ar face plăcere.

— Desigur, răspund şi izbucnesc în râs; nu mă pot abţine.

Cu câteva minute în urmă îmi frecam mâinile cu săpun şi mă simţeam singură, iar acum Xander e aici. E ca şi cum aş fi trecut pe lângă ferestrele luminate ale unei case din Suburbie, prefăcându-mă că nu-mi pasă de ceea ce am pierdut şi am lăsat în urmă, iar apoi mă aflu deodată în camera aceea de un auriu cald fără ca măcar să fi întins braţul să deschid uşa.

Oficialitatea ne face semn spre ieşire şi-mi dau seama că nu este aceeaşi Oficialitate care ne-a însoţit la întâlnirea noastră din sala de mese din Suburbie. Acela a fost un aranjament special pentru Xander şi pentru mine, în locul primei noastre discuţii prin intermediul dispozitivelor, fiindcă noi deja ne cunoşteam. Oficialitatea care ne însoţise în seara aceea era tânăr. Şi acesta este, dar arată ca un copil. Îmi observă privirea şi înclină din cap, un gest formal şi politicos, dar şi oarecum călduros.

— Nu mai există Oficialităţi alocate anume fiecărei Perechi, îmi explică el. E mai eficient aşa. E pre a târziu pentru masă, continuă Xander. Dar putem ieşi în oraş. Unde-ai vrea să mergem?

— Nici măcar nu ştiu ce-i acolo, răspund.

Am o amintire neclară de când am venit în oraş cu trenul de cursă lungă şi am străbătut strada către autocarul care ne-a adus în colonie. O amintire cu arbori aproape complet dezgoliţi înţepând cerul cu puţinele lor frunze roşii şi aurii. Dar fusese oare chiar acest oraş sau unul de lângă o altă colonie? Trebuie să se fi întâmplat mai pe la începutul toamnei, căci frunzele erau viu colorate.

— Aici sunt mai puţine facilităţi, zice Xander. Dar au lucrurile

de care am avut parte şi în Suburbie - o sală de concerte, un centru de jocuri, un film sau două.

Un film. De multă vreme n-am mai fost la cinema. Preţ de o clipă cred că o să aleg asta, ba chiar deschid gura s-o rostesc. Îmi imaginez cum cinematograful se întunecă, iar inima îmi bate tare în vreme ce aştept ca imaginile să apară pe ecran şi muzica să se reverse din difuzoare. Apoi îmi amintesc de bombardamente şi de lacrimile din ochii lui Ky atunci când s-au aprins luminile şi o altă amintire îmi pâlpâie în minte.

— Au şi vreun muzeu?

În ochii lui Xander apare o luminiţă jucăuşă; nu-mi dau seama exact de ce. De amuzament? De surpriză? Mă apropii ca să văd; de obicei, Xander nu e un mister pentru mine. E deschis şi sincer, o poveste pe care o tot citesc şi pe care o savurez de fiecare dată. Dar acum numi dau seama la ce se gândeşte.

— Da, răspunde el.

— Mi-ar plăcea să merg acolo, spun, dacă eşti şi tu de acord.

Xander încuviinţează.

Durează un timp să parcurgem drumul până în oraş, iar mirosul fermelor stăruie în aer - lemn ars, aer proaspăt şi mere puse la fermentat pentru cidru. Simt un val de afecţiune faţă de acest loc şi ştiu că, de fapt, are legătură cu băiatul de lângă mine. Xander face mereu ca fiecare loc şi fiecare persoană să pară mai bune. În aerul înserării se distinge aroma dulce-amăruie a lucrurilor care ar fi putut să fie şi-mi ţin răsuflarea când Xander se întoarce să mă privească în lumina caldă a felinarului stradal. În ochii lui încă se citeşte ceea ce ar putea să fie.

* * *

Muzeul are un singur nivel, iar inima mi se îngreunează brusc. E atât de mic. Dacă aici lucrurile sunt altfel decât în Oria?

— Închidem în jumătate de oră, ne anunţă bărbatul de la biroul de informaţii. Uniforma îi este jerpelită şi obosită şi la fel arată şi el, de parcă s-ar destrăma pe la cusături. Îşi trece mâinile peste blatul mesei şi împinge spre noi un datapod.

— Tastaţi-vă numele, ne cere el, şi ne conformăm, prima fiind Oficialitatea.

De aproape, Oficialitatea are aceeaşi privire obosită ca şi

bărbatul mai în vârstă de la biroul de informaţii.

— Mulţumesc, îi spun după ce îmi tastez numele şi împing datapodul înapoi pe birou, către funcţionar.

— Nu-s prea multe de văzut, îmi zice el.

— Nu ne deranjează, îl asigurăm.

Mă întreb dacă Oficialităţii noastre i se pare ciudat că am ales să venim aici, dar, spre mirarea mea, se întoarce imediat ce intrăm în sala principala a muzeului. De parcă ar dori să ne lase suficient loc ca să stăm de vorbă. Se îndreaptă spre un dulap cu uşi de sticlă şi se apleacă înainte, cu mâinile la spate, adoptând o poziţie care pare aproape elegantă în naturaleţea ei. O Oficialitate de treabă. Sigur că trebuie să existe şi aşa ceva. Bunicul a fost unul dintre ei.

Mă inundă un val de uşurare când găsesc aproape imediat ceea ce caut - o hartă înrămată a Societăţii. E în mijlocul încăperii.

— Acolo, îi zic lui Xander. Nu vrei să ne uităm puţin la aia?

Xander aprobă din cap. În vreme ce citesc numele râurilor, Oraşelor şi Provinciilor, el trece de pe un picior pe altul şi-şi trece mâna prin păr. Spre deosebire de Ky, care, în astfel de locuri, rămâne neclintit, Xander face mereu o serie de mişcări hotărâte, mici valuri de acţiune. De-aia e atât de eficient la jocuri - tresărirea sprâncenelor, zâmbetul, felul în care mâinile lui mută întruna cărţile.

— Exponatul acela n-a mai fost actualizat în ultima vreme, rosteşte o voce din spatele nostru, iar eu tresar.

E bărbatul de la birou. Mă uit prin încăpere, în căutarea unui alt angajat. Mă observă şi-mi zâmbeşte aproape cu tristeţe.

— Ceilalţi sunt în spate, se pregătesc să închidă. Dacă vreţi să aflaţi ceva anume, sunt singurul pe care îl puteţi întreba.

Mă uit la Oficialitatea noastră. E încă în dreptul vitrinei celei mai apropiate de intrare şi pare complet absorbit de conţinutul ei. Îl privesc pe Xander şi încerc să-i transmit un mesaj fără să-l rostesc. „Te rog.”

Preţ de o clipă, cred că nu înţelege sau că refuză s-o facă. Simt cum mă strânge mai tare de degete şi observ cum ochii îi devin mai duri, iar maxilarul i se încleştează. Dar apoi expresia i se îmblânzeşte şi încuviinţează.

— Repede, spune el, apoi îmi dă drumul şi se îndreaptă spre Oficialitatea din partea cealaltă a încăperii.

Trebuie să încerc, chiar dacă nu cred că acest bărbat cenuşiu şi obosit îmi poate da vreun răspuns. Speranţa pe care o nutrisem pare să se destrame.

— Vreau să aflu mai multe despre Istoria glorioasă a provinciei Tana.

O pauză. O bătaie de inimă.

Bărbatul trage aer în piept şi începe să vorbească.

— Provincia Tana are un relief deosebit şi este renumită şi pentru agricultură, rosteşte el pe un ton plat.

„Nu ştie.” Mi se pune o piatră pe inimă. Pe când ne aflam în Oria, Ky îmi spusese că poeziile pe care mi le dăduse bunicul pot fi valoroase şi că, punând întrebări despre istoria provinciei, le dai de ştire arhivarilor că vrei să fad schimb. Speram că şi aici se va întâmpla la fel. Ce prostie din partea mea! Poate că în Tana nici nu există arhivari şi, chiar dacă ar exista, au lucruri mai bune de făcut decât să aştepte ora închiderii în acest mic muzeu jalnic.

Bărbatul continuă.

— Înainte de apariţia Societăţii, în Tana aveau uneori loc inundaţii, dar acest lucru se află sub control de mulţi ani. Suntem una dintre cele mai productive provincii agricole ale Societăţii.

Nu mă uit la Xander. Sau la Oficialitate. Doar la harta dinaintea mea. Am mai încercat o dată să fac asta şi nici atunci n-a funcţionat. Dar atunci a fost din pricină că nu putusem să renunţ la poezia pe care o împărţisem cu Ky.

Apoi observ că bărbatul s-a oprit din vorbit. Se uită drept la mine.

— Mai e ceva? întreabă el.

Ar trebui să renunţ. Ar trebui să zâmbesc, să mă duc lângă Xander şi să dau totul uitării, să accept că bărbatul habar nu are şi să merg mai departe. Dar, din cine ştie ce motiv, mă gândesc deodată la una dintre ultimele frunze roşii pe fundalul cerului. Respir. Şi ea cade.

— Da, rostesc încet.

Bunicul mi-a dăruit două poezii. Ky şi cu mine am iubit-o pe cea de Thomas, dar erau şi alte cuvinte, şi acelea îmi vin acum în minte. Nu-mi amintesc toată poezia lui Tennyson, dar ştiu limpede o strofă, de parcă mi-ar fi întipărită în minte.

Poate faptul că bărbatul menţionase inundaţiile mi-a

reîmprospătat amintirea:

De dintr-o graniţă de Vreme şi Ţinut
Potopul purta-mă-va departe.
Pilotul faţă-n faţă sper să-l fi văzut
Trecând al vieţii Prag spre moarte.

În vreme ce rostesc încet cuvintele, faţa bărbatului se transformă. Devine inteligent, alert, plin de viaţă. Trebuie să-mi fi amintit corect.

— E o poezie interesantă, spune. Cred că nu se numără printre cele O sută.

— Nu, răspund eu. Îmi tremură mâinile şi îndrăznesc iar să sper. Dar tot valorează ceva.

— Mi-e teamă că nu, spune el. Doar dacă nu ai şi originalul.

— Nu. A fost distrus, explic.

Eu l-am distrus. Îmi amintesc de acea clipă de pe şantierul de restaurare şi de felul în care hârtia a plutit în aer înainte să coboare spre incinerator.

— Îmi pare rău, adaugă el, şi chiar aşa pare. Cu ce sperai să poţi face schimb? întreabă, iar în voce i se distinge curiozitatea.

Arăt cu degetul spre Provinciile Exterioare.

— Ştiu că Aberaţiile sunt duse acolo, spun încet. Dar vreau să ştiu precis unde anume şi cum pot ajunge acolo. O hartă.

Clatină din cap. Nu.

Nu-mi poate spune? Sau nu vrea?

— Am şi altceva, îi zic.

Mă înclin de spate astfel încât nici Xander, nici oficialitatea să nu-mi poată vedea mâinile; bag mâna în geantă. Ating cu degetele folia în care se află pastilele şi, în acelaşi timp, suprafaţa dură a busolei şi mă opresc.

„Ce ar trebui să ofer în schimb?”

Dintr-odată ameţesc şi sunt confuză, căci mi-am amintit de momentul în care am fost nevoită să-l sortez pe Ky. Aburul din încăpere, transpiraţia, durerea apăsătoare de a lua o hotărâre...

„Limpezeşte-ţi mintea”, îmi zic. Arunc o privire peste umăr către Xander şi-i zăresc preţ de o clipă ochii albaştri înainte să se întoarcă iar cu faţa la Oficialitate. Îmi amintesc cum Ky m-a privit de pe platforma trenului aerian înainte să fie dus de-acolo şi mă simt din nou cuprinsă de panică din pricina curgerii

timpului.

Mă hotărăsc şi bag iar mâna în geantă, apoi scot obiectul pe care vreau să-l ofer la schimb. Îl ridic suficient cât să-l vadă bărbatul, încerc să-mi opresc mâinile din tremurat şi să mă conving că pot să renunţ la el.

Îmi zâmbeşte şi dă aprobator din cap.

— Da, rosteşte el. Asta chiar valorează ceva. Dar ce-ţi doreşti tu ar dura zile întregi - poate chiar săptămâni.

— Nu am decât seara aceasta la dispoziţie, răspund.

Înainte să apuc să mai adaug ceva, bărbatul îmi acceptă ofranda şi mă lasă cu mâna goală.

— Unde mergeţi de-aici?

— La sala de concerte, spun.

— Când plecaţi, să te uiţi sub scaun, îmi şopteşte. O să fac tot posibilul.

Becurile de deasupra noastră slăbesc în intensitate. Şi privirea lui se estompează, iar apoi mă anunţă cu aceeaşi voce lipsită de inflexiuni pe care o folosise la început:

— Închidem. Trebuie să plecaţi.

* * *

În vreme ce cântă muzica, Xander se apleacă spre mine.

— Ai obţinut ceea ce voiai? mă întreabă cu voce joasă şi profundă, iar răsuflarea lui mă mângâie pe gât.

Lângă el, Oficialitatea priveşte drept înainte. Bate darabana cu degetele în braţul fotoliului, ţinând ritmul muzicii.

— Nu ştiu încă, îi răspund. Arhivarul mi-a spus să mă uit sub scaun când plec, nu mai înainte, dar tot mă tentează să arunc o privire. Îţi mulţumesc pentru ajutor.

— Asta e treaba mea, zice Xander.

— Ştiu, îi răspund.

Îmi amintesc de darurile pe care mi le-a făcut: tabloul, pastilele albastre aliniate în compartimentele lor. Îmi dau seama că până şi busola, cadoul din partea lui Ky, a fost salvată pentru mine de către Xander, în ziua aceea din Suburbie când au fost confiscate toate artefactele.

— Dar nu ştii chiar totul despre mine, adaugă Xander, iar pe faţă îi apare un zâmbet strengăresc.

Arunc o privire spre mâna lui, care o ţine pe a mea, mângâindu-mi pielea cu degetul mare, apoi îl privesc în ochi.

Deşi zâmbeşte în continuare, acum expresia de pe chip îi e parţial serioasă.

— Nu, cad eu de acord. Nu ştiu.

Ne agăţăm unul de celălalt. Muzica Societăţii se aude peste tot în jurul nostru, dar suntem adânciţi în propriile gânduri.

Când mă ridic, îmi trec mâna pe sub scaun. E ceva acolo - o bucată împăturită de hârtie - şi se desprinde uşor când trag de ea. Deşi vreau să mă uit *chiar acum*, mi-o strecor totuşi în buzunar, întrebându-mă ce am obţinut, cu ce am făcut schimb.

Oficialitatea ne duce înapoi în sala mare a coloniei. Când intrăm, se uită de jur împrejur, la mesele lungi şi la singurul dispozitiv masiv, iar când îşi întoarce iar privirea spre mine, în ochii lui citesc ceva asemănător milei. Îmi ridic bărbia.

— Aveţi zece minute să vă luaţi rămas-bun, ne anunţă. Acum, că ne-am întors în colonie, vocea lui pare mai ascuţită, îşi scoate datapadul şi dă din cap aprobator spre Ofiţerul care aşteaptă să mă conducă înapoi la baracă.

Xander şi cu mine tragem aer în piept în acelaşi timp, apoi izbucnim în râs. Îmi place cum sună, iar hohotele ne reverberează în sala aproape goală.

— La ce s-a uitat aşa de mult? îl întreb pe Xander, dând din cap spre Oficialitate.

— La o prezentare despre istoria Alegerii Perechilor, spune încet Xander.

Mă priveşte de parcă ar exista vreun subînţeles pe care trebuie să-l deduc, dar eu nu pot. Nu prea eram atentă la Oficialitate.

— Nouă minute, ne anunţă fără să-şi ridice privirea.

— Tot nu-mi vine să cred că te-au lăsat să mă vizitezi, îi zic lui Xander. Mă bucur mult că aşa s-a întâmplat!

— Sincronizarea a fost perfectă, răspunde Xander. Plec din Oria. Sunt doar în trecere prin Tana în drum spre provincia Camas.

— Poftim?

Clipesc surprinsă. Camas este una dintre Provinciile de Margine, aflată chiar la graniţa Provinciilor Exterioare. Mă simt ciudat de eliberată. Oricât mi-ar plăcea să mă uit la stele, n-am învăţat niciodată să mă ghidez după ele. Îmi însemnez tra seul

folosind oameni: Xander, un punct pe hartă; părinţii mei, o altă bornă; Ky, destinaţia finală. Când Xander se mută, întreaga hartă se modifică.

— Mi-a fost alocat locul final de muncă, adaugă Xander. E în Central. Ca al tău. Dar vor ca mai întâi să capăt experienţă în Provinciile de Margine.

— De ce? îl întreb încet.

Tonul lui Xander e grav.

— Trebuie să învăţ acolo lucruri necesare în munca mea şi pe care nu le pot deprinde nicăieri altundeva.

— Iar apoi mergi în Central, repet.

Ideea că Xander va fi în Central pare corectă şi definitivă. Sigur că locul lui e în capitala Societăţii. Sigur că-i vor observa potenţialul şi-l vor duce acolo.

— Pleci cu adevărat.

Preţ de o clipă, chipul îi e schimonosit de furie.

— Ai măcar habar ce înseamnă să fii părăsit?

— Sigur că am, răspund, rănită.

— Ba nu, mă contrazice el. Nu mă refer la felul în care te-a părăsit Ky. El n-a vrut să plece. Ştii cum e ca cineva sa aleaga să te părăsească?

— N-am ales să te părăsesc. Am fost Relocaţi.

Xander expiră.

— Tot nu pricepi, spune el. M-ai părăsit pe mine înainte să pleci din Oria.

Aruncă o privire spre Oficialitate, apoi spre mine, iar în ochii albaştri i se citeşte seriozitatea. De când l-am văzut ultima oară s-a schimbat, a devenit mai dur. Mai precaut.

Seamănă mai mult cu Ky.

Ştiu la ce se referă când susţine că l-am părăsit. Din punctul de vedere al lui Xander, am început s-o fac atunci când l-am ales pe Ky.

Priveşte în jos, la degetele noastre împletite.

Îi urmez exemplul. Mâna lui e puternică, iar încheieturile îi sunt aspre. Nu poate să scrie folosindu-şi mâinile, dar ele sunt rapide şi sigure când mânuiesc cărţile de joc. Ating un om pe care-l iubesc, chiar dacă nu e Ky. Îl ţin de parcă nu-i voi da niciodată drumul, iar o parte din mine nici nu-şi doreşte s-o facă.

Aerul din încăpere e răcoros şi mă străbate un fior. Ai putea oare spune că e toamnă târzie? Sau începutul iernii? Nu-mi dau

seama. Societatea, cu recoltele ei suplimentare, a şters graniţa dintre anotimpuri, dintre momentul în care poţi să plantezi şi să culegi recolta şi cel când trebuie să laşi lucrurile să moară. Xander îşi desprinde mâinile şi se apleacă înainte, privindu-mă intens. Mă surprind uitându-mă la buzele lui, amintindu-mi de sărutul nostru din Suburbie, acel sărut inocent şi dulce de dinainte ca totul să se schimbe. Cred că acum ne-am săruta cu totul altfel.

Mă întreabă şoptit, iar eu îi simt respiraţia pe claviculă:

— Tot mai ai de gând să mergi în Provinciile Exterioare ca să-l găseşti?

— Da, răspund încet.

Oficialitatea ne anunţă timpul rămas - doar câteva minute.

Xander se străduieşte să zâmbească şi să vorbească nonşalant.

— Chiar vrei asta? Îl vrei pe Ky cu orice preţ?

Aproape că-mi pot imagina cuvintele pe care Oficialitatea le introduce în datapod în vreme ce ne urmăreşte: „Perechea de sex feminin a manifestat oarecare nelinişte la scurt timp după ce Perechea de sex masculin i-a dezvăluit faptul că a fost alocat în Camas. Masculul a reuşit să o consoleze.”

— Nu, rostesc. Nu cu orice preţ.

Xander trage deodată aer în piept.

— Şi când tragi linie? La ce n-ai renunţa?

Înghit în sec.

— La familia mea.

— Dar la *mine* nu te deranjează să renunţi, adaugă el.

Strânge din dinţi şi priveşte în altă parte.

„Uită-te la mine, mă gândesc. Nu ştii că şi pe tine te iubesc? Că eşti prietenul meu de ani de zile? Că, într-un anume fel, încă mă simt Perechea ta?”

— Ba nu, şoptesc. Nu renunţ la tine. Uite.

Şi apoi risc. Deschid geanta şi-i arăt ce am încă înăuntru, ce am păstrat. Pilulele albastre. Deşi mi le-a dăruit ca să-l pot găsi pe Ky, sunt totuşi cadoul de la *Xande*r.

Xander face ochii mari.

— Ai dat la schimb busola lui Ky?

— Da, spun eu.

Xander zâmbeşte şi pe chipul lui citesc surpriza, şiretenia şi fericirea amestecate laolaltă. L-am uimit pe Xander - şi pe mine

însămi. Îl iubesc pe Xander într-un fel poate chiar mai complicat decât mă aşteptam.

Însă eu pe Ky trebuie să-l găsesc.

— E timpul, anunţă Oficialitatea.

Ofiţerul priveşte în direcţia mea.

— La revedere, îi spun lui Xander, iar glasul mi se frânge.

— Nu cred, răspunde el şi se apleacă să mă sărute la fel cum am făcut-o eu mai devreme, chiar lângă gură.

Dacă oricare dintre noi s-ar mişca puţin, totul s-ar schimba.

Capitolul 5
Ky

Vick şi cu mine ridicăm un trup şi-l ducem până la un mormânt. Recit cuvintele pe care le rostesc acum oricând moare cineva:

De dintr-o graniţă de Vreme şi Ţinut
Potopul purta-mă-va departe.
Pilotul faţă-n faţă sper să-l fi văzut
Trecând al vieţii Prag spre moarte.

Nu-mi dau seama cum ar putea să existe mai mult de- atât. Cum ceva ce ţine de aceste trupuri ar putea să dureze, când ele mor atât de uşor şi putrezesc atât de repede. Totuşi, o parte din mine ar vrea să creadă că potopul morţii ne poartă undeva anume. Că la sfârşit vei întâlni pe cineva. Partea aceea din mine

rosteşte cuvintele deasupra morţilor, chiar dacă ştiu că ei nu aud niciun cuvânt.

— De ce zici asta de fiecare dată? mă întreabă Vick.

— Îmi place cum sună.

Vick aşteaptă. Vrea să spun mai multe, dar eu tac.

— Ştii ce înseamnă? mă întreabă el în cele din urmă.

— E despre cineva care speră la mai mult, îi răspund vag. Face parte dintr-o poezie din vremea de dinaintea Societăţii.

Nu e din poezia mea şi a Cassiei. Nu voi rosti cuvintele acelea de faţă cu nimeni până ce n-o să i le pot spune ei. Poezia pe care o recit acum este cea pe care a găsit-o în artefactul ei atunci când l-a deschis în ziua aceea petrecută în pădure.

Nu ştia că mă aflu acolo. Stăteam în picioare, urmărind-o cum citeşte ce scria pe hârtie. I-am văzut buzele rostind cuvintele unei poezii pe care nu o ştiam, iar apoi pe cele ale uneia cunoscute. Când mi-am dat seama ce spunea despre Pilot, am făcut un pas în faţă şi o rămurică mi-a trosnit sub talpă.

— Nu le foloseşte la nimic, îmi spune Vick, făcând semn către unul dintre cadavre şi apoi dându-şi iritat la o parte părul roşiatic care-i căzuse pe faţă.

E interzis să avem foarfeci sau lame de ras ca să ne tundem şi să ne bărbierim - sunt prea uşor de transformat în arme pe care le-am putea folosi unii împotriva altora sau chiar a noastră. De obicei, nu contează. Numai Vick şi cu mine ne aflăm aici de suficient de mult timp încât părul să ne crească şi să ne intre în ochi.

— Doar atât e? O poezie veche?

Ridic din umeri.

E o greşeală.

De obicei pe Vick nu-l deranjează când nu-i răspund, dar de data asta observ că mă provoacă din priviri. Încep să mă gândesc la cel mai bun mod de a-l pune la locul lui. Bombardamentele din ce în ce mai dese l-au afectat şi pe el. E cu nervii în pioneze. E mai solid decât mine, deşi nu cu mult, iar acesta e locul unde am învăţat să mă lupt cu ani in urmă. Acum, că m-am întors, mi- am adus aminte, ca şi de zăpada de pe platou. Muşchii mi se încordează.

Însă Vick se opreşte.

— Nu scrijeleşti niciodată pe ghete, adaugă el, cu vocea din nou lipsită de inflexiuni şi cu privirea calmă.

— Nu, confirm eu.
— De ce?
— Nimeni nu are nevoie să ştie, răspund.
— Ce să ştie? Cât timp ai rezistat? insistă Vick.
— Orice despre mine, explic.

Lăsăm mormintele in urmă şi luăm pauza de masă, aşezaţi pe un grup de bolovani de gresie din afara satului. Au culoarea roşie-portocalie-maro din vremea copilăriei mele şi aceeaşi textură: uscată şi aspră şi - în noiembrie - rece.

Folosesc capătul îngust al puştii false ca să scrijelesc un semn in piatră. Nu vreau să afle nimeni că ştiu să scriu, aşa că nu-i scriu numele.

În loc de asta, trasez o linie curbă. Un val. Ca un ocean sau ca o bucată de mătase verde fluturând in vânt.

Hârşti, hârşti. Gresia, modelată de alte forţe ale naturii, de apă şi de vânt, e acum modificată de mine. Iar asta îmi place. Mă mulez întotdeauna in formele pe care şi le doresc alţii. Doar când am fost cu Cassia pe Deal mi-am permis să fiu eu însumi.

Încă nu sunt pregătit să-i creionez chipul. Nici măcar nu ştiu dacă o pot face. Dar trasez o altă linie curbă pe piatră. Seamănă puţin cu litera „C” pe care am învăţat-o prima dată s-o scrie. Scrijelesc din nou linia curbă, amintindu-mi de mâna ei.

Vick se apleacă să vadă ce fac.

— Nu seamănă cu nimic.
— Seamănă cu luna, îi spun. Când e nouă.

Vick se uită către platou. Mai devreme, nişte nave aeriene au venit după cadavre. Nu s-a mai întâmplat niciodată aşa ceva. Nu ştiu ce-a făcut Societatea cu ele, dar îmi doresc să-mi fi trecut prin minte să urc până sus pe vârf şi să scriu ceva care să marcheze moartea celor care au fost momeală.

Pentru că acum nu mai există niciun semn al existenţei lor. Zăpada s-a topit înainte ca ei să poată lăsa urme în ea. Vieţile li s-au sfârşit înainte ca ei să afle ce- ar fi putut deveni.

— Crezi că băiatul ăla a fost norocos? îl întreb pe Vick. Cel care a murit în colonie, înainte să venim în sate?

— Norocos, repetă Vick, de parcă n-ar şti ce înseamnă acest cuvânt.

Şi poate nici nu ştie. Norocul nu e un termen susţinut de către Societate. Iar aici nici nu prea avem parte de aşa ceva.

În prima noapte pe care-am petrecut-o în sat a avut loc un

bombardament. Am rupt-o cu toţii la fugă să ne adăpostim. Câţiva băieţi au alergat cu puştile în stradă şi au tras către cer. Eu şi Vick ne-am nimerit în aceeaşi casă, laolaltă cu unul sau doi alţi băieţi. Nu-mi amintesc cum îi chema. Acum nu mai sunt.

— De ce nu eşti şi tu acolo, încercând să ripostezi? m- a întrebat atunci Vick.

De când îl depuseserăm pe băiat în râu nu prea mai stătuserăm de vorbă.

— N-am de ce. Muniţia e falsă, am zis, şi am aşezat puşca standard pe jos, lângă mine.

Vick mi-a urmat exemplul.

— De când ştii asta?

— De când ni le-au dat, pe drum încoace, am răspuns. Dar tu?

— La fel, a spus Vick. Ar fi trebuit să le dezvăluim şi celorlalţi.

— Ştiu, am întărit. Am fost prost. Am crezut c-o să mai avem puţin timp la dispoziţie.

— Tocmai de timp ducem lipsă, a replicat Vick.

Afară, lumea s-a zguduit, iar cineva a prins să ţipe.

— Aş vrea să am o puşcă funcţională, a rostit Vick. I- aş spulbera pe toţi cei din navele aeriene. Ar cădea bucăţi din ei precum artificiile.

* * *

— Gata, mă anunţă Vick, împăturindu-şi casoleta de aluminiu într-un pătrat argintiu. Ar fi bine să ne- apucăm din nou de muncă.

— Mă-ntreb de ce nu ne dau pur şi simplu tablete albastre, spun. N-ar mai trebui să-şi bată capul cu ce mâncăm.

Vick mă priveşte de parc-aş fi luat-o razna.

— Nu ştii?

— Ce să ştiu? mă mir.

— Tabletele albastre nu te salvează. Te imobilizează. Dacă iei una, ţi se încetinesc mişcările şi rămâi imobilizat până ce te găseşte cineva sau mori aşteptând. Dacă iei două, te cureţi imediat.

Clatin din cap şi mă uit în sus, la cer, dar nu caut nimic anume. Vreau doar să văd albastrul. Ridic mâna să acopăr soarele şi să observ mai bine cerul din jurul lui. Nu e nici urmă

de nor.

— Îmi pare rău, spune Vick, dar aşa e.

Îi arunc o privire. Cred că disting îngrijorarea pe chipul lui dur ca piatra. Totul e atât de caraghios, încât izbucnesc în râs, şi la fel face şi Vick.

— Ar fi trebuit să ştiu, zic eu. Dacă Societatea ar păţi ceva, nu vor să le supravieţuiască nimeni.

* * *

Câteva ore mai târziu, auzim un ţiuit dinspre minidispozitivul lui Vick. Şi-l scoate de la centură şi se uită la ecran. Vick e singura momeală care are un minidispozitiv - are cam aceeaşi mărime cu un datapod. Dar prin minidispozitive se poate comunica. Un datapod doar înmagazinează informaţii. Vick poartă mai tot timpul minidispozitivul cu el, dar din când în când - de exemplu, atunci când le dezvăluie noilor momeli adevărul despre sat şi despre puşti - îl ascunde pentru scurtă vreme.

Suntem destul de siguri că Societatea ne urmăreşte poziţia cu ajutorul minidispozitivului. Nu ştiu dacă ne pot şi asculta prin intermediul lui, aşa cum o fac cu ajutorul dispozitivelor mai mari. Vick aşa crede. El zice că Societatea ne ascultă tot timpul. Eu sunt de părere că nu le pasă.

— Ce vor? îl întreb pe Vick în vreme ce citeşte mesajul de pe ecran.

— Plecăm, anunţă el.

Ceilalţi se aşază în rând cu noi şi ne îndreptăm spre navele care aterizează silenţios lângă sat. Ofiţerii se grăbesc, ca de obicei. Nu le place să petreacă prea mult timp aici. Nu-s sigur dacă din pricina noastră sau a Inamicului. Mă întreb cine e considerat mai ameninţător.

Ofiţerul responsabil de acest transfer e tânăr, dar îmi aminteşte de cel care se ocupa de noi pe Dealul din Oria. Expresia de pe chipul lui spune: „Cum de-am ajuns aici? Ce-ar trebui să fac cu toţi aceşti oameni?”

— Aşa deci, zice el şi ne priveşte. Sus pe platou. Ce-a fost aia? Ce s-a întâmplat acolo? Pierderile n-ar fi fost nici pe departe atât de mari dacă aţi fi rămas cu toţii în sat.

— De dimineaţă, acolo era zăpadă, şi oamenii au plecat s-o

aducă, răspund eu. Ne e sete întruna.

— Sigur ăsta e singurul motiv pentru care s-au dus într-acolo?

— N-avem prea multe motive să acţionăm, spune Vick. Foame. Sete. Să nu murim. Atâta tot. Dacă nu ne crezi, alege dintre celelalte două.

— Poate că au urcat până acolo pentru privelişte, îşi dă cu părerea Ofiţerul.

Vick izbucneşte într-un hohot de râs care nu sună tocmai bine.

— Unde ne sunt înlocuitorii? se interesează el.

— Pe navă, răspunde Ofiţerul. Vă ducem pe toţi într- un sat nou şi o să vă dăm mai multe provizii.

— Şi mai multă apă, cere Vick.

Deşi nu este înarmat şi se află la cheremul Ofiţerului, parcă el ar fi cel care dă ordine. Ofiţerul zâmbeşte. Societatea nu este umană, însă cei care lucrează pentru ea dau uneori dovadă de umanitate.

— Şi mai multă apă, confirmă Ofiţerul.

* * *

Eu şi Vick înjurăm amândoi pe sub mustaţă când ne vedem înlocuitorii de pe nava aeriană. Sunt tineri, cu mult mai tineri decât noi. Par a avea treisprezece- paisprezece ani. Au ochii mari. Sunt înspăimântaţi. Unul dintre ei, puştiul care pare cel mai mic, seamănă puţin cu fratele Cassiei, Bram. Are tenul ceva mai închis la culoare decât Bram, ba chiar şi decât mine, dar ochii îi sunt strălucitori, ca ai lui Bram. Înainte să fie tuns trebuie să fi avut părul cârlionţat, ca Bram.

— Cred că Societatea e pe cale să rămână fără cadavre, îi şoptesc lui Vick.

— Poate tocmai ăsta-i planul, comentează el.

Ştim cu toţii că Societatea îşi doreşte ca toate Aberaţiile să moară. De-asta şi suntem abandonaţi aici. De-asta nu avem ocazia să luptăm. Dar mai există o întrebare, una căreia nu-i pot răspunde:

„De ce ne urăsc aşa de tare?”

* * *

Zburăm orbeşte. Nava aeriană nu are geamuri decât la cabina pilotului.

Aşa că nu aflăm unde suntem decât când coborâm.

Nu ştiu satul în sine, însă zona îmi este cunoscută. Câmpul pe care-l străbatem e acoperit cu nisip portocaliu şi bolovani negri, cu ierburi galbene şi plante verzi care au crescut peste vară. În Provinciile Exterioare e plin de astfel de câmpuri. Dar oricum ştiu sigur unde mă aflu, datorită peisajului pe care îl văd în faţa ochilor.

Sunt acasă.

Mă doare.

E acolo, la orizont - reperul copilăriei mele.

Valea.

De aici, de unde ne aflăm acum, nu se vede toată - doar fragmente de gresie roşie sau portocalie iţindu-se ici şi colo. Dar când te apropii - când ajungi la margine şi te uiţi în Vale

— Îţi dai seama că bolovanii nu sunt nici pe departe mici. Sunt vârfurile unor formaţiuni stâncoase de mărimea munţilor.

Valea nu e reprezentată de un singur canion sau de un singur munte, ci de mai multe - o reţea de formaţiuni interconectate care se întinde pe kilometri întregi. Terenul se ridică şi se prăbuşeşte asemenea apei, alternând creste zimţate şi canale adânci, dungate în culorile Provinciilor Exterioare - nuanţe de portocaliu, roşu, alb. În depărtarea Văii, culorile de foc ale gresiei sunt umbrite de albastrul norilor.

Ştiu toate astea pentru că am fost de mai multe ori până la margine.

Dar n-am coborât niciodată înăuntru.

— Ce-i cu rânjetul ăsta pe faţa ta? mă întreabă Vick, dar, până să apuc să-i răspund, puştiul care seamănă cu Bram vine spre noi şi se propteşte fix în faţa lui Vick.

— Eu sunt Eli, se prezintă el.

— Bine, rosteşte Vick, apoi se întoarce iritat spre şirul de feţe care l-au ales drept conducător, chiar dacă el nu şi-a dorit niciodată aşa ceva.

Unii oameni nu au încotro şi trebuie să îi conducă pe alţii. Au asta în sânge, în oase şi în creier. Sunt condamnaţi.

Iar unii oameni ii urmează.

„Ai mai multe şanse să rămâi în viaţă dacă îi urmezi pe alţii”,

îmi reamintesc. „Tatăl tău s-a crezut un conducător. Nu se mai sătura să conducă şi uite unde-a ajuns.” Sunt cu un pas în urma lui Vick.

— Nu ne ţii un discurs sau ceva de genul ăsta? îl întreabă Eli. Abia am ajuns.

— Harababura asta nu e responsabilitatea mea, spune Vick.

Iat-o. Furia pe care se străduieşte din răsputeri s-o ţină în frâu iese puţin la iveală.

— Nu sunt purtătorul de cuvânt al Societăţii, adaugă el.

— Dar eşti singurul care are aşa ceva, continuă Eli, arătând spre dispozitivul prins la centura lui Vick.

— Vreţi un discurs? întreabă Vick, şi toţi puştii aprobă din cap şi se uită ţintă la el.

Au auzit aceeaşi cuvântare ca şi noi când am venit aici cu navele aeriene, despre cum Societatea are nevoie să ne prefacem a fi săteni şi civili ca să atragem Inamicul. Cum că asta va dura doar şase luni şi, odată întorşi în Societate, statutul nostru de Aberaţie va fi şters cu buretele.

Nu vor avea nevoie decât de o singură zi de bombardamente ca să-şi dea seama că nimeni n-a rezistat şase luni. Chiar şi Vick e departe de a fi adunat atâtea crestături pe ghetele lui.

— Fiţi atenţi la noi, le spune Vick. Purtaţi-vă ca nişte săteni. Asta ar trebui să facem aici. Se opreşte puţin, apoi scoate dispozitivul de la centură şi-l aruncă unei momeli care e aici de două săptămâni. Du-l puţin la plimbare, îi cere. Asigură-te că mai funcţionează şi la marginea oraşului.

Puştiul o şterge. Imediat ce nu ne mai aflăm în raza auditivă a dispozitivului, Vick continuă:

— Gloanţele sunt toate oarbe. Aşa că nu vă obosiţi să vă apăraţi.

Eli îl întrerupe.

— Dar am exersat tragerea cu puşca în tabăra de antrenament, protestează el.

Nu mă pot abţine să nu rânjesc, deşi ar trebui să mi se întoarcă stomacul pe dos pentru că cineva atât de tânăr a fost trimis aici. Puştiul chiar seamănă cu Bram.

— Nu contează, răspunde Vick. Acum sunt toate oarbe.

Eli rumegă acest fapt, dar mai are o întrebare.

— Dacă acesta e un sat, unde-s toate femeile şi copiii?

— Tu eşti un copil, zice Vick.

— Ba nu, îl contrazice Eli. Şi nu sunt nici fată. Unde sunt?

— Fără fete, spune Vick. Aici nu sunt femei.

— Dar atunci Inamicul îşi dă seama că nu suntem săteni adevăraţi, nu? continuă Eli. Sigur s-au prins.

— Exact, aprobă Vick. Oricum ne omoară. Nu-i pasă nimănui. Iar acum avem de lucru. Se presupune că e un sat de fermieri. Aşa că să ne-apucăm de lucru.

O pornim către câmpuri. Soarele străluceşte fierbinte deasupra capetelor noastre. Simt privirea furioasă a lui Eli chiar şi după ce ne-am întors cu spatele la el.

— Măcar avem suficientă apă, îi spun lui Vick, arătând spre plosca plină. Mulţumită ţie.

— Nu-mi mulţumi, zice Vick şi-şi coboară vocea. Nu-i nici măcar cât să te îneci în ea.

* * *

Plantaţia de aici e de bumbac - aproape imposibil de cultivat. Fibrele de calitate inferioară din capsule se destramă uşor.

— Nu-i de mirare că nu ne îngrijorează lipsa fetelor sau a copiilor, spune Eli în spatele meu. Inamicul îşi dă seama dintr-o privire că nu-i un sat adevărat. Nimeni n- ar fi atât de prost încât să cultive bumbac aici.

La început, nu-i răspund. N-am căzut în capcana de a vorbi cu cineva în vreme ce muncim - cu excepţia lui Vick. M-am ţinut departe de toţi ceilalţi.

Dar acum sunt slab. Bumbacul de azi şi zăpada de ieri m-au făcut să mă gândesc din nou la povestea Cassiei despre ninsoarea cu seminţe de bumbac din iunie. Societatea ura plantele de bumbac, dar ele se potrivesc de minune în Provinciile Exterioare. Lemnul e bun pentru sculptat. Dacă aş putea găsi o bucată, i-aş scrijeli numele pe toată scoarţa, aşa cum îi acopeream palma cu a mea pe când eram pe Deal.

Încep să vorbesc cu Eli ca să nu-mi mai doresc ceva ce e prea greu de obţinut.

— E aiurea, îi zic lui Eli, dar e o treabă mai realistă decât alte lucruri făcute de Societate. Câteva dintre satele de pe-aici au fost iniţial comunităţi de fermieri pentru Aberaţii. Bumbacul era una dintre plantele pe care Societatea i-a obligat să le cultive. Asta pe vremea când se găsea mai multă apă. Aşa că nu e

complet imposibil să se cultive ceva aici.

— Ah, face Eli, apoi amuţeşte.

Nu ştiu de ce mă străduiesc să-i insuflu speranţă. Poate pentru că mi-am amintit de seminţele de bumbac.

Sau de ea.

Când mă uit la el după ceva vreme, îl văd că plânge, dar nu cât să se înece in lacrimi, aşa că nu fac nimic.

* * *

Pe drumul înapoi în sat, dau din cap spre Vick, semnalul nostru că vreau să stăm de vorbă fără dispozitiv în preajmă.

— Poftim, spune el şi i-l aruncă lui Eli, care s-a oprit din plâns. Du-l la plimbare.

Eli încuviinţează şi o şterge.

— Ce e? întreabă Vick.

— Am locuit în apropiere, răspund, străduindu-mă ca vocea să nu-mi trădeze nicio emoţie.

Partea aceasta din lume a fost pentru mine acasă. Urăsc ce-a făcut Societatea din ea.

— Satul meu era la doar câţiva kilometri depărtare, continui eu. Ştiu zona.

— Şi vrei să fugi? se interesează Vick.

Iat-o. Adevărata întrebare. Cea pe care ne-o punem tot timpul. „O să fug?” M-am gândit la asta zi de zi, oră de oră.

— Ai de gând să te întorci în satul tău? spune Vick. Te poate ajuta cineva de-acolo?

— Nu, zic. Nu mai există.

Vick clatină din cap.

— Atunci n-are niciun sens să fugi. N-avem cum să ajungem prea departe fără să ne vadă cineva.

— Şi cel mai apropiat râu e prea departe, adaug eu. N-avem cum să evadăm pe-acolo.

— Atunci cum? întreabă Vick.

— N-o să le traversăm şi nici n-o să coborâm în ele. O să trecem prin ele.

Vick se întoarce.

— Prin ce?

— Prin canioane, răspund şi arăt spre Valea de lângă noi, lungă de câţiva kilometri şi plină de cavităţi imposibil de văzut

de la asemenea distanţă. Dacă mergi suficient de mult, dai de apă dulce.

— Ofiţerii ne spun mereu că toate canioanele din Provinciile Exterioare sunt pline de Anomalii, mă contrează Vick.

— Am auzit şi eu asta, recunosc. Dar unii dintre ei şi - au ridicat aşezări şi-i ajută pe drumeţi. Am auzit de la cei care chiar au fost înăuntru.

— Ia stai. *Cunoşti* oameni care au intrat în canioane? se miră Vick.

— *Cunoşteam*, îl corectez.

— Oameni în care te puteai încrede?

— Tata, răspund eu, de parcă asta ar pune capăt conversaţiei, iar Vick dă aprobator din cap.

Mai facem câţiva paşi.

— Şi când plecăm? se interesează Vick.

— Tocmai asta-i problema, spun şi mă străduiesc să nu las. Să se vadă cât de uşurat mă simt că va veni cu mine.

Prefer să nu fiu singur când voi avea de-a face cu canioanele.

— Pentru ca Societatea să nu ne urmărească şi să ne dea drept exemplu negativ, cel mai bine e să fugim în timpul unui bombardament, când totul e cuprins de haos. De exemplu, în timpul unui bombardament de noapte. Dar când e lună plină, ca să putem vedea. E posibil să creadă c-am murit, nu că am evadat.

Vick izbucneşte în râs.

— Şi Societatea, şi Inamicul au aparatură cu infraroşii. Oricine s-ar afla deasupra noastră ne va vedea că fugim.

— Ştiu, dar s-ar putea să nu zărească trei corpuri amărâte când in jur zac atâtea.

— Trei? repetă Vick.

— Vine şi Eli cu noi.

Nici eu n-am ştiut asta până in clipa de faţă.

Tăcere.

— Eşti nebun, zice Vick. Puştiul ăla n-are cum să reziste până atunci.

— Ştiu.

Vick are dreptate. E doar o chestiune de timp până ce Eli va fi doborât. E mic. E impulsiv. Pune prea multe întrebări. Dar, la urma urmei, e o chestiune de timp pentru noi toţi.

— Şi-atunci de ce să-l ţii pe lângă tine? De ce să-l luăm cu

noi?

— Ştiam o fată in Oria, răspund eu. Îmi aminteşte de fratele ei.

— Ăsta nu-i un motiv suficient.

— Pentru mine e.

Se aşterne tăcerea.

— Devii slab, rosteşte in cele din urmă Vick. Iar asta s-ar putea să-ţi vină de hac. Şi s-ar putea să n-o mai vezi niciodată.

— Dacă n-am grijă de el, aş deveni un om pe care ea nu l-ar mai cunoaşte, chiar dacă m-ar revedea, spun eu.

Capitolul 6
Cassia

După ce m-am asigurat că ceilalţi dorm şi respiră greu, mă rostogolesc pe o parte şi scot din buzunar hârtia de la arhivar.

Hârtia e poroasă şi pare ieftină; nu seamănă deloc cu foaia groasă, bej, pe care erau scrise poeziile bunicului. E veche, dar nu la fel de veche ca a bunicului. Tata ar şti poate să-mi spună cât de veche este, dar nu e aici, m-a lăsat să plec. Despăturesc hârtia, care foşneşte uşor, deşi mie mi se pare că se aude foarte tare, şi sper că fetele vor crede că nu e decât foşnetul păturilor sau o insectă care bate din aripi.

Astă-seară a durat foarte mult până ce a adormit toată lumea. Când m-am întors de afară mi-au spus că încă nu şi-a primit nimeni ordinul de transfer şi că Ofiţerul a promis că destinaţiile ne vor fi dezvăluite mâine-dimineaţă. Am înţeles de ce fetele se simţeau neliniştite - şi eu mă simt la fel. Am ştiut mereu cu o seară înainte încotro vom pleca a doua zi. De ce e altfel acum? Societatea are întotdeauna un motiv.

Mut hârtia într-un pătrat de lumină albicioasă proiectată de lună. Inima îmi bate repede, în pas alergător, deşi nu mă mişc. „Dă, Doamne, să merite preţul!” îmi zic, apoi privesc pagina.

Nu.

Îmi îndes pumnul în gură ca să nu rostesc cuvântul cu voce tare în încăperea cufundată în somn.

Nu e o hartă; nu sunt nici măcar instrucţiuni.

E o poveste şi, din clipa în care parcurg primul rând, îmi dau seama că nu se numără printre cele O sută:

„Un bărbat a împins un bolovan în susul dealului. Când a ajuns în vârf, bolovanul s-a rostogolit până la poale, iar el şi-a reluat munca. În satul din apropiere, oamenii l-au observat. «O sentinţă», au zis ei. Nu i s-au alăturat şi nici n-au încercat să-l ajute, căci se temeau de cei care îl osândiseră. El împingea. Ei priveau.

Câţiva ani mai târziu, o nouă generaţie a observat că bărbatul şi bolovanul lui se afundau în deal, la fel cum apun Soarele şi Luna. Zăreau doar o bucată din bolovan şi o parte din om în vreme ce el rostogolea bolovanul spre vârful dealului.

Unul dintre copii a devenit curios. Aşa că, într-o zi, a urcat dealul. Când s-a apropiat, a observat cu uimire că pe bolovan erau scrijelite nume, date şi locuri.

— Ce-s toate cuvintele alea? a întrebat copilul.

— Toată tristeţea din lume, a răspuns bărbatul. O duc pe

deal iar şi iar.

— O foloseşti ca să toceşti dealul, a spus copilul, observând şleaul adânc şi lung format pe unde trecuse bolovanul.

— Fac ceva, a zis bărbatul. Când n-o să mai fiu, tu o să-mi iei locul.

Copilului nu-i era teamă.

— Şi ce faci?

— Un râu, a zis bărbatul.

Copilul a coborât dealul, minunându-se cum de putea cineva să facă un râu. Nu multă vreme după aceea, când au început ploile şi apa a potopit şanţul cel lung, ducându-l cu ele pe bărbat undeva departe, copilul a văzut că avusese dreptate şi i-a luat locul, împingând bolovanul şi ducând toată tristeţea lumii.

Aşa a luat naştere Pilotul.

Pilotul este un bărbat care a împins un bolovan şi a fost luat de ape. E o femeie care a traversat râul şi a privit cerul. Pilotul e bătrân şi tânăr totodată, are ochii şi părul de toate culorile, trăieşte în deşert, pe insule, în păduri, pe munţi şi pe câmpii.

Pilotul conduce Rebeliunea - revolta împotriva Societăţii - şi nu moare niciodată. Când vremea unui Pilot se sfârşeşte, un altul îi ia locul.

Şi tot aşa, mereu şi mereu, ca un bolovan care se rostogoleşte."

Cineva din încăpere se suceşte şi se foieşte, iar eu încremenesc, aşteptând ca respiraţia să-i redevină regulată şi fata să se adâncească în somn. Când se întâmplă în sfârşit asta, citesc ultimul rând de pe pagină:

„Într-un loc aflat dincolo de marginea hărţii Societăţii, Pilotul va trăi şi se va mişca mereu."

Mă străbate pe neaşteptate un fior dureros de speranţă când îmi dau seama ce înseamnă asta cu adevărat, ce mi s-a oferit.

Are loc o revoltă. E ceva adevărat, organizat şi de lungă durată şi are un conducător.

„Ky şi cu mine nu suntem singuri."

Cuvântul „Pilot" a făcut legătura. Oare bunicul ştia despre asta? De-asta mi-a dat hârtia înainte să moară? Oare m-am înşelat de la bun început asupra poeziei căreia îşi dorea să-i urmez îndemnul?

Nu pot să stau locului.

— *Trezeşte-te*, şoptesc atât de încet, încât şi eu abia aud ce

spun. Nu suntem singuri.

Îmi trec un picior peste marginea patului. Aş putea să mă dau jos, să le trezesc pe celelalte fete şi să le spun despre Rebeliune. Poate că ştiu deja. Dar nu cred. Par complet deznădăjduite. Cu excepţia lui Indie. Însă, deşi e mai înflăcărată decât celelalte, nu are totuşi un ţel. Mă îndoiesc că ştie.

Ar trebui să-i spun lui Indie.

Preţ de o clipă chiar cred că o să-i spun. Ating încet podeaua cu tălpile când ajung la baza scării şi deschid gura. Apoi aud un Ofiţer de gardă care trece prin faţa uşii şi încremenesc, ţinând bucata periculoasă de hârtie în mână, ca pe un mic steag alb.

În acea clipă îmi dau seama că n-o să le spun celorlalte fete. O să fac ceea ce fac întotdeauna când cineva îmi încredinţează cuvinte periculoase:

Le voi distruge.

* * *

— Ce faci? întreabă încet Indie în spatele meu.

N-am auzit-o când a traversat încăperea şi aproape tresar, dar mă stăpânesc la timp.

— Mă spăl încă o dată pe mâini, şoptesc, rezistând tentaţiei de a mă întoarce.

Apa rece ca gheaţa îmi curge pe degete, susurând în baraca întunecată.

— Mai devreme n-am reuşit să mă spăl cum trebuie. Ştii ce părere au Ofiţerii dacă murdărim paturile.

— O să le trezeşti pe celelalte, îmi spune. S-au chinuit mult să adoarmă.

— Îmi pare rău, rostesc, şi aşa şi e.

Dar nu ştiusem cum altfel să înec cuvintele.

Mi-au trebuit câteva clipe chinuitor de lungi ca să rup hârtia în bucăţele. Mai întâi am dus-o la buze şi am răsuflat peste ea, pentru ca zgomotul să nu fie prea puternic. Sper că am rupt foaia în bucăţi suficient de mici ca să nu înfunde chiuveta.

Indie întinde mâna şi închide robinetul. Preţ de o secundă, mi se pare că ştie într-adevăr ceva. Poate că nu despre Rebeliune sau despre revoltă, însă senzaţia mea este că ştie ceva despre mine.

Poc. Poc. Tocurile cizmelor Ofiţerului pe podeaua de ciment.

Eu şi Indie ţâşnim spre paturi. Mă caţăr repede pe traverse şi mă uit pe geam.

Ofiţerul se opreşte puţin în dreptul barăcii noastre, ascultând cu atenţie, apoi îşi continuă drumul.

Rămân puţin în capul oaselor şi urmăresc cum se întoarce pe cărare. Se opreşte în dreptul uşii unei alte barăci.

O revoltă. Un Pilot.

Cine-ar putea fi?

Oare Ky are habar de toate astea?

S-ar putea. Bărbatul din poveste care împinge bolovanul seamănă cu Sisif, iar Ky mi-a vorbit despre el pe când eram în Suburbie. Mi-amintesc cum Ky mi-a dăruit pe bucăţi propria lui poveste. N-am crezut niciodată că o am pe toată.

De multă vreme, singurul meu scop este să-l găsesc Chiar şi fără hartă şi fără busolă, ştiu c-o pot face. Mi- am imaginat de nenumărate ori clipa în care ne vom reîntâlni; cum mă va trage spre el, cum îi voi şopti o poezie. Singura hibă a visului meu e că încă n-am reuşit să-i scriu nimic; nu pot să aştern decât un singur rând. În lunile petrecute aici am scris atât de multe începuturi, dar n-am reuşit să-mi închipui cuprinsul şi încheierea iubirii noastre.

Îmi lipesc geanta de corp şi mă întind cât de uşor pot, parcă celulă cu celulă, până ce patul îmi susţine cu totul greutatea, de la vârfurile firelor de păr până la picioare
şi tălpi. Noaptea asta nu voi dormi.

* * *

Vin dis-de-dimineaţă, aşa cum au venit şi după Ky.

Nu aud ţipete, dar altceva mă alarmează. Poate că atmosfera e apăsătoare sau cântecul păsărilor care anunţă zorii, poposind în copaci în drumul lor spre sud, sună altfel.

Mă ridic în şezut şi mă uit pe fereastră. Ofiţerii aduc fetele din celelalte barăci. Unele plâng şi încearcă să se smulgă din strânsoare. Mă lipesc de geam şi încerc să văd mai mult, cu inima bubuindu-mi în piept, convinsă că ştiu încotro se îndreaptă fetele.

„Cum să fac să merg cu ele?” Mintea mea sortează numerele. De câţi kilometri, de câte variabile va fi nevoie ca să mai am vreodată o asemenea şansă. N-am reuşit să ajung de

una singură în Provinciile Exterioare, dar poate că Societatea mă va duce acum acolo.

Doi Ofiţeri deschid uşa.

— Avem nevoie de două fete din baraca asta, anunţă unul dintre ei. Patul 8 şi patul 3.

Fata din patul 8 se ridică în capul oaselor, luată prin surprindere şi obosită.

Patul numărul 3, cel al lui Indie, e gol.

Ofiţerii strigă, iar eu mă uit pe geam. E cineva lângă copacii care cresc in apropierea cărării. E Indie. Până şi în lumina slabă a zorilor îmi dau seama cine e, după părul blond şi poziţia corpului. Cred c-a auzit şi ea şi s-a strecurat cumva afară. N-am observat-o când a ieşit.

Are de gând să fugă.

În vreme ce Ofiţerii sunt ocupaţi să o dea jos pe fata din patul 8 şi urlă in minidispozitive despre absenţa lui Indie, eu acţionez rapid. Scot trei pastile din recipient - una verde, una albastră şi una roşie - şi le înfăşor in pachetul cu tablete albastre. Le ascund sub mesajele din geantă şi mă rog să nu caute nimeni prea adânc. Îndes recipientul sub saltea. Trebuie să scap de cât de multe semne ale Cetăţeniei pot.

Apoi îmi dau seama.

Îmi lipseşte ceva din geantă.

Cutiuţa argintie de la Banchetul Alegerii.

Răsfoiesc încă o dată hârtiile şi pipăi păturile de pe pat, apoi cercetez podeaua. N-am scăpat-o şi nici n-am pierdut-o; a dispărut.

Ar fi trebuit oricum să mă descotorosesc de ea, asta şi aveam de gând să fac; dar faptul că n-o mai am mă nelinişteşte.

„Unde-ar putea fi?”

N-am vreme acum să mă îngrijorez. Mă dau jos din pat şi-i urmez pe Ofiţeri şi pe fata care plânge. Celelalte fete din baracă se prefac că dorm, la fel ca oamenii din Suburbie în dimineaţa în care l-au luat pe Ky.

— *Fugi, Indie*, şoptesc.

Sper că vom obţine amândouă ceea ce ne dorim.

* * *

Dacă iubeşti pe cineva, dacă cineva te iubeşte, dacă te-a

învăţat să scrii şi te-a ajutat să vorbeşti, cum să stai cu mâinile-n sân? Mai degrabă i-ai dezgropa cuvintele din ţărână sau ai încerca să le smulgi din aer.

Pentru că, odată ce iubeşti, nu mai e. Iubeşti şi nu poţi retrage asta.

Ky e în gândurile mele, e ascuns adânc în inima mea, îi simt palmele calde pe mâinile-mi goale. Trebuie să încerc să-l găsesc. Iubirea pentru el mi-a dat aripi şi toată munca mea mi-a oferit puterea de a zbura cu ele.

* * *

În mijlocul taberei aterizează o navă aeriană. Ofiţerii, dintre care unii îmi sunt complet necunoscuţi, par agasaţi şi îngrijoraţi. Cel care poartă uniformă de pilot spune ceva scurt şi se uită la cer. Soarele va răsări în curând.

— Una lipseşte, îl aud rostind încet, apoi mă strecor în rând.

— Eşti sigur? întreabă celălalt Ofiţer, uitându-se la noi.

Numără. Expresia chipului i se schimbă şi pare uşurată. Are un păr minunat, lung şi şaten, şi pare blândă, cel puţin pentru un Ofiţer.

— Nu, spune ea. Sunt câte trebuie.

— Serios? face primul Ofiţer.

Numără şi el. Mi se pare doar că pe mine mă priveşte ceva mai lung, amintindu-şi că mai înainte nu eram aici? A câta oară deja, mă întreb cât de mult din ceea ce fac este dinainte cunoscut şi prevăzut de către Oficialitatea mea. Oare ea mă mai urmăreşte? Dar Societatea?

Un alt Ofiţer o trage pe Indie la bord în vreme ce noi intrăm pe uşă. E zgâriat pe faţă. Pe uniforma lui şi pe hainele ei civile sunt urme de noroi, ca nişte răni din care se scurge ţărână.

— A încercat să fugă, anunţă el şi o împinge pe scaunul de lângă mine.

Îi pune cătuşe. Ea nu tresare când le aude închizându-se, eu, da.

— Acum sunt prea multe, spune femeia Ofiţer.

— Sunt Aberaţii, izbucneşte el. Ce contează? Trebuie să plecăm.

— Să le percheziţionăm acum? întreabă ea.

„Nu.” Îmi vor găsi pastilele din geantă.

— După ce decolăm. Să-i dăm drumul.

Indie se uită la mine şi privirile ni se întâlnesc. Pentru prima dată de când o ştiu, simt că suntem înrudite, o familiaritate apropiată de prietenie. Ne-am cunoscut în colonia de muncă. Acum vom avea parte împreună de o nouă experienţă.

Ceva pare ciudat - deranjat, dezorganizat, total atipic pentru Societate. Deşi sunt recunoscătoare că am avut ocazia să mă strecor prin crăpătură, simt în continuare cum zidurile lor mă apasă, iar prezenţa lor e şi strivitoare, şi liniştitoare.

O Oficialitate se urcă la bord.

— Este totul gata? se interesează el, iar Ofiţerii încuviinţează.

Mă aştept să apară şi alte Oficialităţi - sunt mereu în grupuri de câte trei -, dar uşa se închide. O singură Oficialitate şi trei Ofiţeri, dintre care unul este pilotul. Judecând după felul în care Ofiţerii se poartă cu Oficialitatea, îmi dau seama că are rangul cel mai înalt.

Nava aeriană se ridică în aer. E prima oară când călătoresc cu aşa ceva - n-am mai fost decât cu maşini, trenuri şi TIR-uri aeriene - şi simt un nod de dezamăgire în stomac când îmi dau seama că nu are ferestre.

Nu aşa îmi imaginam că e să zbori la mare înălţime. Fără să vezi ce e dedesubt sau unde sunt stelele când se lasă noaptea. Pilotul din cabina din faţă a navei se uită afară, însă pe noi Societatea ne împiedică să ne vedem propriul zbor.

Capitolul 7
Ky

— Se uită toţi la tine, îmi spune Vick.

Nu-l bag în seamă. Unii dintre cilindrii cu care ne-a bombardat Inamicul noaptea trecută n-au explodat pe de-a-ntregul. Încă au praf de puşcă în interior. Bag o parte din el în ţeava unei puşti. Inamicul mă nedumereşte - cu cât stăm mai mult aici, cu atât armele par să-i devină mai rudimentare şi mai puţin eficiente. Poate că pierd într-adevăr.

— Ce faci? mă întreabă Vick.

Nu răspund. Încerc să-mi amintesc cum se procedează. Praful îmi înnegreşte mâinile când îl cern printre degete.

Vick mă apucă de braţ.

— Opreşte-te, îmi cere cu voce joasă. Toate celelalte momeli se holbează la tine.

— Ce-ţi pasă ce cred ei?

— Dacă cineva ca tine o ia razna, asta o să-i demoralizeze.

— Chiar tu ai spus că nu suntem conducătorii lor, îi răspund lui Vick.

Apoi mă uit la momeli. Îmi evită cu toţii privirea, cu excepţia lui Eli. El se holbează la mine şi-i zâmbesc scurt, ca să-i dau de

înţeles că n-am înnebunit.

— Ky, rosteşte Vick, apoi înţelege deodată. Cauţi o cale să transformi asta într-o armă?

— N-o să fie cine ştie ce, îi zic. O să explodeze o singură dată şi trebuie s-o foloseşti ca pe o grenadă. Arunci puşca şi fugi.

Lui Vick îi surâde ideea.

— Am putea băga înăuntru pietre şi alte chestii. Ţi-ai dat seama cum funcţionează amorsa?

— Încă nu. E partea cea mai grea.

— De ce? se interesează el, vorbind şoptit, pentru ca ceilalţi să nu ne poată auzi. Sigur, e o idee bună, dar o să fie prea greu de declanşat în timp ce fugim.

— Nu-i pentru noi, îi zic, apoi le arunc iar o privire celorlalţi. O să-i învăţăm cum s-o folosească înainte să plecăm, însă nu avem prea mult timp la dispoziţie. Propun să-i lăsăm pe ceilalţi să se ocupe azi de morţi.

Vick se ridică şi se întoarce cu faţa spre grup.

— Ky şi cu mine luăm azi o pauză de la săpat morminte, anunţă el. Voi puteţi să faceţi cu rândul. Unele momeli noi nici măcar n-au pus încă mâna să ajute.

vreme ce se îndepărtează, îmi privesc mâinile - negre ca tăciunele şi acoperite cu substanţele care au trimis moartea asupra noastră cu o noapte înainte - şi- mi amintesc cum adunam rămăşiţele în satul meu. Societatea şi Inamicul credeau că sunt singurii care dispun de foc, dar noi ştiam cum să-l folosim pe-al lor. Şi cum să ne facem propriul foc. Foloseam pietre numite cremene ca să aprindem mici focuri atunci când aveam cu adevărat nevoie de ele.

— Eu tot cred c-ar trebui să plecăm într-o noapte în care nu sunt bombardamente, spune Vick. Ar putea crede că ne-am aruncat singuri în aer cu chestia asta dacă reuşim să o facem destul de convingător, adaugă el şi arată spre praful împrăştiat în jurul nostru.

Are dreptate. Am fost atât de sigur că vor porni pe urmele noastre încât nici nu m-am gândit la alte posibilităţi. Totuşi, e mai probabil ca alţii să ne urmeze dacă nu există nicio luptă care să le distragă atenţia şi morţi care să ne acopere urmele. Şi nu vreau să încerce careva să vină cu noi. Societatea o să observe dacă dispar mai mult de câteva momeli, şi s-ar putea să creadă că încă merită să ne vâneze.

N-am habar peste ce-o să dăm în Vale. Încerc să nu fac pe conducătorul. Vreau doar să supravieţuiesc.

să plecăm diseară. Fie că o să aibă loc un bombardament, fie că nu. Ce zici de asta? îl întreb.

— În regulă, cade Vick de acord după câteva secunde.

Atunci aşa rămâne. O să fugim. În curând.

Lucrăm repede, încercând să găsim o cale de a face puştile să explodeze. Când ceilalţi se întorc de la săpat morminte şi-şi dau seama ce intenţionăm, ne ajută adunând pietre şi praf de puşcă. Unii băieţi prind să fredoneze şi să cânte în timpul ăsta. Când recunosc melodia, mă ia cu frig, deşi n-ar trebui să mă surprindă că îngână cântecul ăsta. E Imnul Societăţii. Societatea ne-a luat muzica alegând cu mare grijă cele O sută de cântece - melodii complicate, pe care doar vocile antrenate le pot stăpâni cu uşurinţă -, iar Imnul este singurul care poate fi cântat de mai toată lumea. Dar până şi el are o linie de soprană pe care n-o poate interpreta nicio persoană lipsită de antrenament. Cei mai mulţi reuşesc să reproducă doar linia basului, ternă şi bubuitoare, sau notele mai uşoare ale vocilor de alto şi de tenor. Asta aud acum.

Câţiva dintre cei care au locuit în Provinciile Exterioare au reuşit să-şi păstreze vechile cântece. Le cântam împreună în vreme ce munceam. O femeie mi-a spus odată că nu e greu să-ţi aminteşti melodii vechi când eşti aproape de râuri, de canioane şi de Vale.

Eu nu voiam să-mi amintesc decât *cum* să fac asta. Dar îmi revin în minte şi întrebări despre *cine* şi *de ce* din vremurile acelea.

Vick clatină din cap.

— Chiar dacă rezolvăm problema, tot îi lăsăm pradă morţii, spune el.

— Ştiu, răspund. Dar vor putea măcar să riposteze.

— O singură dată, adaugă Vick.

Umerii îi sunt mai lăsaţi ca niciodată. De parcă şi-a dat seama în sfârşit că este un conducător, că a fost dintotdeauna, iar asta îl apasă.

— Nu-i suficient, rostesc şi mă întorc la treabă.

— Nu, e de acord Vick.

Am încercat să nu-i privesc cu adevărat pe ceilalţi, dar tot m-am uitat. Un băiat are faţa plină de vânătăi. Altul are pistrui şi

seamănă într-atât cu cel pe care l-am aruncat in râu, încât mă gândesc dacă nu cumva sunt fraţi, dar nu l-am întrebat şi nici n-o s-o fac vreodată. Toţi poartă haine civile care nu li se potrivesc şi paltoane elegante, ca să le ţină cald în vreme ce aşteaptă să moară.

— Cum te cheamă de fapt? mă întreabă dintr-odată Vick.

— Mă cheamă chiar Ky, îi răspund.

— Dar care-i numele tău complet?

Mă opresc un minut şi, pentru prima dată în ultimii ani, îmi fulgeră prin minte. *Ky Finnow*. Aşa mă chema pe-atunci.

— Roberts, spune Vick, pe care ezitarea mea l-a făcut nerăbdător. Ăsta-i numele *meu*. Vick Roberts.

— Markham, îi zic. Ky Markham.

Pentru că ea aşa mă cunoaşte. Acesta e acum adevăratul meu nume.

Dar şi celălalt nume a părut potrivit, atunci când l-am rostit în minte. *Finnow*. Numele pe care l-au avut şi tatăl, şi mama mea.

Mă uit la momelile care adună pietre. O parte din mine le apreciază mişcările care au acum un scop şi ştie că i-am ajutat să se simtă mai bine, chiar şi pentru scurtă vreme. Dar, în adâncul meu, îmi dau seama că n- am făcut decât să le arunc un os. Tot or să moară de foame.

Capitolul 8
Cassia

Primul lucru de pe ordinea de zi a Societăţii, în vreme ce noi stăm jos şi tremurăm în aerul rece, este să ne promită că ne va da haine.

— Înainte de existenţa Societăţii, când a avut loc încălzirea, în Provinciile Exterioare lucrurile s-au schimbat, ne spune Oficialitatea. Se face frig, dar nu atât de tare ca odinioară, încă puteţi îngheţa noaptea, dar, dacă purtaţi paltoanele, o să fie în regulă.

Aşadar, Provinciile Exterioare. E sigur. Celelalte fete, chiar şi Indie, privesc drept înainte; nici nu clipesc. Unele tremură mai tare decât altele.

— Nu e cu nimic diferit faţă de alte colonii de muncă, rosteşte Oficialitatea în tăcerea care s-a lăsat. Trebuie să plantaţi un câmp. Cu bumbac. Vrem ca Inamicul să creadă că această parte a ţării e încă locuită şi productivă. E o acţiune strategică a Societăţii.

— Deci, e adevărat? Suntem în război cu Inamicul? întreabă una dintre fete.

Oficialitatea râde.

— Nu prea. Societatea deţine controlul. Dar Inamicul este imprevizibil. Trebuie să-l lăsăm să creadă că Provinciile Exterioare sunt intens populate şi înfloritoare. Iar Societatea nu-şi doreşte ca vreun grup anume să poarte povara traiului îndelungat acolo. Aşa că a implementat un program de schimburi de şase luni. Imediat ce se împlineşte termenul, vă veţi întoarce în calitate de Cetăţeni.

„Nimic nu-i adevărat”, îmi zic, „chiar dacă pari a crede asta.”

— Acum, continuă el, făcând semn spre cei doi Ofiţeri care nu

pilotează nava. O să vă ducă în spatele draperiei de colo, o să vă percheziţioneze şi o să vă dea echipamentul standard. Inclusiv paltoanele.

„O să ne percheziţioneze. Acum."

Nu sunt prima fată chemată în spatele draperiei. încerc înnebunită să găsesc un loc in care să ascund pastilele, dar nu văd niciunul. Suprafaţa navei aeriene, proiectate de Societate, este complet netedă, fără crăpături sau lăcaşuri. Până şi scaunele sunt tari şi netede, iar centurile de siguranţă ne cuprind simplu şi strâns. N-am unde să îndes tabletele.

— Ai ceva de ascuns? îmi şopteşte Indie.

— Da, răspund eu.

De ce-aş minţi?

— Şi eu, spune ea. Ţin eu ce ai tu, şi, când îmi vine rândul, tu ascunzi ce am eu.

Deschid geanta şi strecor afară pachetul cu pastile. înainte să apuc să mai fac ceva, Indie - rapidă chiar şi în cătuşe - le ascunde în pumn. Ce-o să facă? Ea ce are de ascuns şi cum o să ia obiectul când are braţele imobilizate?

N-am timp să observ.

— Următoarea, strigă Ofiţerul cu păr şaten şi arată cu degetul spre mine.

„Nu te uita la Indie, îmi spun. Nu lăsa să se întrevadă nimic."

* * *

În spatele draperiei trebuie să rămân doar în lenjerie intimă, în vreme ce Ofiţerul cercetează buzunarele hainelor mele civile vechi, maro. Îmi înmânează un set nou de haine - negre.

— Dă să văd şi geanta, îmi cere ea şi mi-o ia.

Răsfoieşte mesajele şi încerc să nu tresar când unul dintre cele vechi, de la Bram, se face fărâme.

Îmi dă geanta înapoi.

— Poţi să te îmbraci, îmi zice.

În clipa în care îmi închei şi ultimul nasture al cămăşii, Ofiţerul îi strigă Oficialităţii:

— Asta n-are nimic.

Oficialitatea dă aprobator din cap.

Stând iar pe scaun, lângă Indie, îmi strecor braţele pe mânecile noului meu palton.

— Sunt gata, spun încet, abia mişcându-mi buzele.

— E deja în buzunarul hainei, mă anunţă Indie.

Vreau s-o întreb cum de a reuşit atât de repede, dar nu risc să mă audă cineva. Sunt aproape năucă de uşurare c-am reuşit. Pentru că *Indie* a reuşit.

Când Ofiţerul arată spre Indie câteva clipe mai târziu, ea se ridică şi merge, cu capul plecat şi cu mâinile întinse obedient în faţă. „Indie se pricepe de minune să se prefacă înfrântă", îmi spun.

În cealaltă parte a navei, fata care a fost percheziţionată după mine începe să suspine. Mă întreb dacă a încercat şi ea să ascundă ceva şi n-a reuşit - asta aş fi păţit şi eu dacă n-ar fi fost Indie.

— Ai şi de ce să plângi, rosteşte sec o altă fată. Doar mergem în Provinciile Exterioare.

— Las-o în pace, intervine o a treia.

Oficialitatea o observă pe fata care plânge şi-i aduce o pastilă verde.

Indie nu spune nimic când se întoarce după ce a fost percheziţionată. Nu-mi aruncă nici măcar o privire. Simt greutatea tabletelor în buzunarul paltonului. Aş vrea să mă pot uita ca să mă asigur că sunt toate acolo, cele albastre de la Xander şi cele trei ale mele, dar mă stăpânesc. Am încredere în Indie, iar ea are încredere în mine. Greutatea pachetului e aproape identică; orice diferenţă e imperceptibilă. Obiectul pe care a vrut să-l ascundă e mic şi uşor.

Mă întreb ce-o fi. Poate c-o să-mi spună mai târziu.

* * *

Ne dau un echipament minimal: raţii de mâncare pentru două zile, un set suplimentar de haine civile, o ploscă, un rucsac în care putem căra totul. Fără cuţite sau orice altceva ascuţit. Fără puşti sau alte arme. O lanternă, dar atât de uşoară şi cu muchii rotunjite, încât nu prea îţi e de folos dacă trebuie să te lupţi.

Paltoanele sunt subţiri, dar călduroase, făcute dintr - un material special; mă întreb de ce ar irosi resurse pe oamenii pe care-i trimit acolo. Paltoanele sunt singurul semn că s-ar putea să le pese dacă murim sau supravieţuim. Mai mult decât orice

altceva am primit de la ei, sunt o investiţie. O cheltuială.

Îi arunc o privire Oficialităţii. Se întoarce şi deschide uşa către cabina pilotului. O lasă uşor întredeschisă şi pot vedea constelaţia de cadrane aprinse de pe bord. Îmi par la fel de numeroase şi de neînţeles precum stelele, dar pilotul se descurcă.

— Nava sună precum un râu, spune Indie.

— Sunt multe râuri în locul din care vii? o întreb.

Ea dă aprobator din cap.

— Singurul râu despre care am auzit c-ar fi în apropiere e râul Sisif, adaug.

— Râul Sisif? repetă Indie.

Arunc o privire, ca să mă asigur că Ofiţerii şi Oficialitatea nu sunt atenţi la noi. Par obosiţi. Femeia Ofiţer chiar închide ochii pentru scurt timp.

— Societatea l-a otrăvit, adaug. Nu poate să trăiască nimic în el sau pe malurile lui. Nu creşte nimic acolo.

Indie se uită la mine.

— De fapt, n-ai cum să omori niciodată un râu, zice ea. Nu poţi să omori ceva care e în continuă mişcare şi schimbare.

Oficialitatea străbate nava aeriană, vorbind cu pilotul şi cu ceilalţi Ofiţeri. Ceva din modul în care păşeşte îmi aminteşte de Ky; felul în care îşi ţinea echilibrul în trenul aerian aflat în mers şi anticipa fiecare uşoară modificare a direcţiei.

Ky n-avea nevoie de busolă pentru asta. Şi eu pot să călătoresc fără ea.

Zbor către Ky şi mă îndepărtez de Xander, îndreptându-mă spre ceea ce e Exterior şi diferit.

— Aproape c-am ajuns, anunţă Ofiţerul cu păr şaten.

Ne aruncă o privire şi-i disting ceva în ochi - milă. Îi pare rău de noi. De mine.

N-ar trebui. Nimănui din această navă n-ar trebui să-i fie milă. Merg, în sfârşit, în Provinciile Exterioare.

Îmi închipui că, atunci când vom ateriza, mă aşteaptă Ky. Că, peste câteva secunde, îl voi vedea. Poate chiar îi voi atinge mâna şi, mai târziu, pe întuneric, buzele.

— Zâmbeşti, spune Indie.

— Ştiu, rostesc eu.

Capitolul 9
Ky

Se lasă seara, iar noi aşteptăm să răsară luna. Cerul devine albastru, apoi roz, apoi din nou albastru. Un albastru mai închis şi mai profund, aproape negru.

Încă nu i-am spus lui Eli că vom pleca.

Cu câteva clipe în urmă, eu şi Vick le-am arătat tuturor cum să declanşeze puştile. Acum aşteptăm să fugim de ceilalţi, să ne îndreptăm către prăpastia căscată a Văii.

Auzim ţiuitul ascuţit, al unui nou mesaj primit pe minidispozitiv. Vick îl duce la ureche şi ascultă.

Mă întreb ce-o fi crezând Inamicul despre noi, oamenii aceştia pe care Societatea arareori se oboseşte să-i apere. Trag în noi, apoi ieşim iar la suprafaţă, rezerve aparent nesfârşite. Le părem oare nişte şobolani, nişte şoareci ori purici, nişte paraziţi imposibil de stârpit? Sau are Inamicul habar despre ce face Societatea?

— Ascultaţi, strigă Vick, după ce a terminat cu minidispozitivul. Tocmai am primit un mesaj de la o Oficialitate aflată la conducere.

Un murmur străbate mulţimea. Stau cu toţii acolo, cu mâinile înnegrite de praful de puşcă, cu ochii însufleţiţi de speranţă. Mi-e greu să nu privesc în altă parte. Prin minte îmi trec cuvinte, un ritm cunoscut, şi abia după câteva clipe îmi dau seama ce fac. Rostesc vorbele dedicate morţilor.

— Vor veni în curând noi săteni, anunţă Vick.

— Câţi? întreabă cineva.

— Nu ştiu, răspunde Vick. Ştiu doar că Oficialitatea susţine că vor fi altfel, dar trebuie să ne purtăm cu ei absolut normal şi vom fi responsabili pentru orice li se întâmplă.

Toţi tac. E unul dintre lucrurile care ni s-au adus la cunoştinţă şi care chiar s-au dovedit adevărate - dacă omorâm sau rănim pe cineva, Oficialităţile vin după noi. Repede. Am asistat la asta. Societatea s-a exprimat limpede: nu trebuie să ne facem rău unii altora. Asta-i sarcina Inamicului.

— Poate că trimit un grup mai mare, presupune cineva. Poate c-ar trebui să aşteptăm să ajungă înainte să încercăm să luptăm.

— Nu, zice Vick cu voce autoritară. Dacă Inamicul va apărea diseară, diseară vom trage. Arată către luna albă şi plină care apare la orizont. Să ne ocupăm poziţiile.

— La ce crezi că se referă? întreabă Eli după plecarea celorlalţi. Când zic că noii săteni sunt altfel.

Vick îşi subţiază buzele şi ştiu că ne-am gândit la acelaşi lucru. Fete. Vor trimite fete.

— Ai dreptate, spune Vick şi se uită la mine. Scapă de Aberaţii.

— Şi pun pariu că vor lăsa toate Anomaliile să fie doborâte înaintea noastră, adaug.

Imediat ce rostesc aceste cuvinte, Vick strânge pumnul şi mi-l repede drept în faţă. Mă feresc la timp. Ratează, iar eu îl lovesc instinctiv în stomac. Se împleticeşte înapoi, dar nu cade.

Eli icneşte. Vick şi cu mine ne holbăm unul la celălalt.

Agonia din privirea lui Vick nu e cauzată de lovitură. Vick a mai încasat destule, ca şi mine. Facem faţă unei asemenea dureri. Nu-mi dau seama de ce vorbele mele i-au provocat o asemenea reacţie, dar ştiu că n-o să-mi spună cu niciun chip. Îmi păstrez secretele, şi el la fel.

— Crezi că sunt o Anomalie? mă întreabă încet Vick.

Eli face un pas înapoi, păstrând distanţa.

— Nu, răspund eu.

— Şi dac-aş fi?

— M-aş bucura, spun. Ar însemna că a supravieţuit cineva. Sau că mă înşel când presupun ce face Societatea aici...

Privim amândoi cerul. Am auzit acelaşi sunet, am simţit aceeaşi schimbare.

Inamicul.

Luna a răsărit.

Şi e plină.

— Vin! strigă Vick.

Alte voci repetă anunţul. Toţi strigă şi ţipă şi disting în vocile lor groaza, furia şi încă ceva, ceva ce mi-e cunoscut de multă vreme. Bucuria de a riposta.

Vick mă priveşte şi-mi dau seama că ne gândim la acelaşi lucru. Suntem tentaţi să rămânem şi să luptăm. Clatin din cap spre el. *Nu*. El poate să rămână, dar eu no voi face. Trebuie să plec de-aici. Trebuie să încerc să mă întorc la Cassia.

Străfulgerări se mişcă şi se transformă în lumină. Siluete

întunecate aleargă şi ţipă.

— *Acum*, spune Vick.

Dau drumul puştii şi îl apuc pe Eli de braţ.

— Vino cu noi, îi cer, iar el mă priveşte nedumerit.

— Unde? întreabă. Arăt înspre Vale, iar el face ochii mari. *Acolo*?

— Acolo, confirm. *Acum*.

Eli şovăie preţ de o clipă, apoi încuviinţează şi o rupem la fugă. Las puşca în urmă, pe pământ. O şansă în plus pentru altcineva. Văd cu coada ochiului cum Vick aşază şi el puşca pe jos, alături de minidispozitiv.

În toiul nopţii, e ca şi cum am alerga pe spin area unui animal enorm, ţâşnind pe deasupra ţepilor săi şi prin petice de iarbă înaltă, subţire şi aurie, care străluceşte acum asemenea unei blăni argintii în lumina lunii. Curând vom ajunge la solul stâncos, fiindcă ne apropiem de Vale, şi atunci vom fi cei mai vulnerabili.

După mai puţin de un kilometru, Eli rămâne în urmă.

— Aruncă puşca, n poruncesc şi, pentru că nu mă ascultă, mă întind şi-i dau peste mâini.

Puşca îi cade zăngănind pe jos, iar Eli se opreşte.

— *Eli*, rostesc, apoi începe bombardamentul.

Şi ţipetele.

— Fugi! îi spun. Nu asculta.

Mă străduiesc să nu aud nici eu nimic - urletele, ţipetele, moartea.

Am ajuns acolo unde începe gresia. Eu şi Eli ne alăturăm lui Vick, care s-a oprit să se orienteze.

— Într-acolo, zic eu, arătând cu degetul.

— Trebuie să ne întoarcem să-i ajutăm, spune Eli.

Vick nu răspunde, dar o porneşte din nou la fugă.

— Ky?

— Fugi mai departe, Eli! îi zic.

— Nu-ţi pasă că mor? întreabă Eli.

Poc-poc-poc.

Micile zgomote penibile scoase de puştile pe care le- am armat se aud în spatele nostru. Aici e linişte.

— Nu vrei să trăieşti? îl întreb pe Eli, înfuriat că îngreunează totul, că nu mă lasă să uit ce se petrece înapoia noastră.

Apoi animalul de sub picioarele noastre se cutremură. A căzut ceva mare, iar Eli şi cu mine ne mişcăm repede, căci

singurul instinct care ne-a rămas e cel de supravieţuire. Mintea îmi spune doar să fug.

* * *

Am mai făcut asta. Cu ani în urmă. Tata mi-a spus odată: „Dacă se întâmplă ceva, fugi spre Vale.” Aşa am făcut. Ca întotdeauna, mi-am dorit să trăiesc.

Oficialităţile au aterizat într-o navă aeriană, în faţa mea, acoperind rapid kilometrii pe care eu îi străbătusem în fugă în câteva ore. M-au împins la pământ. M-am zbătut. O piatră mi-a zgâriat obrazul. Dar n-am dat drumul singurului lucru pe care îl luasem cu mine din sat - pensula mamei.

În nava aeriană am întâlnit-o pe singura persoană care supravieţuise în afară de mine - o fată din satul meu. Când am decolat din nou, Oficialităţile ne-au pus să luăm pastilele roşii. Auzisem zvonurile. Credeam c-o să mor. Aşa că mi-am încleştat fălcile. N-aveam de gând s-o înghit pe-a mea.

— Ei, haide, a spus înţelegătoare una dintre Oficialităţi, apoi mi-a deschis gura cu forţa şi mi-a băgat înăuntru o pastilă verde.

M-a cuprins o falsă stare de calm şi nu m-am putut opune când mi-a băgat-o în gură şi pe cea roşie. Însă mâinile mele au ştiut. Au strâns pensula atât de tare, încât s-a frânt.

N-am murit. Ne-au dus în spatele unei draperii, în nava aeriană, şi ne-au spălat mâinile, faţa şi părul. S-au purtat blând, în vreme ce noi dădeam totul uitării; ne- au dat haine noi şi ne-au spus o poveste nouă, pe care să ne-o amintim în locul a ceea ce se petrecuse cu adevărat.

— Ne pare rău, au spus ei, compunându-şi pe chip o expresie de regret. Inamicul a bombardat câmpurile unde lucrau mulţi oameni din satul vostru. S-au înregistrat puţine victime, dar părinţii voştri au fost omorâţi.

„De ce ne spuneţi asta? Credeţi c-o să uităm? Victimele n-au fost puţine. Au murit aproape toţi. Şi nu s-a întâmplat pe câmp. Am văzut totul”, m-am gândit eu.

Fata a plâns, a încuviinţat din cap şi a crezut, deşi ar fi trebuit să ştie că mineau. Şi mi-am dat seama că exact asta era cazul să fac - să uit.

M-am prefăcut că uit. Am dat aprobator din cap, asemenea

fetei, şi am încercat să imit chipul ei golit de orice expresie şi brăzdat de lacrimi.

Dar n-am plâns, aşa cum făcea ea. Ştiam că, dacă mă porneam, n-aveam să mă mai pot opri. Şi-atunci vor şti ce-am văzut cu adevărat.

Mi-au luat pensula ruptă şi m-au întrebat de ce o aveam asupra mea.

Preţ de o clipă am fost cuprins de panică. Nu mi-am putut aminti. Funcţiona oare pastila roşie? Apoi am ştiut. Aveam pensula la mine pentru că era a mamei. Am găsit-o în sat, când am coborât de pe podiş, după bombardament.

I-am privit şi am răspuns:

— Nu ştiu. Am găsit-o.

M-au crezut, şi am învăţat cum să mint doar atât cât să nu fiu prins.

* * *

Valea se profilează în apropiere.

— Care dintre ele? mă întreabă Vick.

Din apropierea Văii observi ceea ce nu poţi vedea de la distanţă - crăpăturile adânci de pe suprafaţa ei. Fiecare reprezintă un alt canion şi o altă posibilitate.

Nu ştiu. N-am mai fost aici, l-am auzit doar pe tata vorbind despre asta, însă trebuie să mă hotărăsc repede. Preţ de un minut, eu sunt conducătorul.

— Aia, răspund şi arăt spre cea mai apropiată.

Cea cu un morman de bolovani lângă. Pare să fie în regulă, ca o poveste pe care deja o cunosc.

Nu se mai văd străfulgerări. Va trebui să ne mulţumim cu lumina lunii. Avem nevoie de ambele mâini ca să coborâm. Mă tai într-o stâncă, iar scaieţii mi se agaţă peste tot, asemenea unor pasageri clandestini.

Aud o bubuitură în spatele nostru - un sunet care nu pare a fi provocat de Inamic. Şi nici nu vine dinspre sat. E aproape. Undeva pe câmpia dinapoia noastră.

— Ce-a fost aia? întreabă Eli.

— *Dă-i drumul*! îi spunem şi eu, şi Vick în acelaşi timp, şi ne căţărăm din ce în ce mai repede, plini de vânătăi şi de tăieturi sângerânde. Hăituiţi.

După câteva clipe, Vick se opreşte, iar eu trec pe lângă el. Trebuie să ne adâncim în canion *chiar acum*.

— Ai grijă, îi strig. E plin de bolovani.

Aud răsuflarea lui Eli şi a lui Vick în spatele meu.

— Ce-a fost aia? mă întreabă din nou Eli, imediat ce coborâm.

— Ne-a urmărit cineva, răspunde Vick. Şi a fost doborât.

— Putem să ne oprim un minut, spun, băgându-mă sub o stâncă ieşită în afară.

Vick şi Eli se strecoară lângă mine.

Vick răsuflă greu. Mă uit la el.

— E-n regulă, spune el. Aşa păţesc când alerg, mai ales acolo unde e mult praf.

— Cine i-a doborât? întreabă Eli. Inamicul?

Vick nu mai zice nimic.

— *Cine*? întreabă Eli cu voce ascuţită.

— Nu ştiu, răspunde Vick. Chiar nu ştiu.

— Nu ştii? repetă Eli.

— Nimeni nu ştie nimic, zice Vick. În afară de Ky. El crede că a descoperit adevărul într-o fată.

Furia clocoteşte înăuntrul meu, mânia pură, extenuată, dar, înainte să apuc să fac ceva, Vick adaugă:

— Cine mai ştie. Poate are dreptate.

Se îndepărtează de peretele stâncos de care se sprijinea.

— Să mergem. Tu primul.

Răcoarea aerului din canion îmi arde gâtul când inspir şi aştept ca ochii să mi se adapteze la întuneric, iar nuanţele beznei să se transforme în contururile stâncilor şi ale plantelor.

— Pe-aici, rostesc. Dacă aveţi nevoie, luminaţi cu lanterna, dar luna ar trebui să fie suficientă.

Societăţii îi place să ne ascundă diverse lucruri, dar vântului nu-i pasă ce ştim. Pe măsură ce ne afundăm în canion, ne aduce indicii despre ce s-a petrecut - miros de fum şi o substanţă albă, care ninge peste noi. Cenuşă albă. Nici măcar pentru o clipă nu-mi trece prin minte c-ar putea fi zăpadă.

Capitolul 10
Cassia

Când aterizăm, vreau să cobor prima, să văd dacă nu cumva Ky este acolo. Dar îmi amintesc ce mi-a spus pe când ne aflam în Suburbie, că e important să mă amestec în mulţime, aşa că rămân în mijlocul grupului de fete şi-l caut pe Ky printre rândurile de băieţi îmbrăcaţi în negru din faţa noastră.

Nu-i aici.

— Ţineţi minte, le spune Oficialitatea băieţilor, purtaţi-vă cu aceşti noi săteni la fel cum vă purtaţi cu ceilalţi. Fără violenţă, de niciun fel. O să vă urmărim şi- o să vă ascultăm.

Nu răspunde nimeni. Nu pare a exista vreun conducător. Aflată lângă mine, Indie îşi mută greutatea de pe-un picior pe altul. O fată din spatele nostru îşi înăbuşă un suspin.

— Veniţi să vă luaţi raţiile, continuă Oficialitatea, şi nimeni nu se împinge.

Băieţii se aşază cu toţii în rând şi avansează. Cred că noaptea trecută a plouat. Ghetele le sunt acoperite de un strat gros de noroi roşiatic.

Privesc fiecare chip în parte.

Unii par înspăimântaţi; alţii par vicleni şi periculoşi. Niciunul nu arată blândeţe. Au văzut cu toţii mult prea multe. Mă uit la spinările lor, la mâinile lor când apucă proviziile, la feţele lor când trec pe lângă Oficialitate. Nu se ceartă pe mâncare; ajunge pentru toată lumea. Îşi umplu ploştile din butoaiele mari şi albastre, pline cu apă.

„Îi sortez", îmi dau eu seama. Apoi, mă gândesc: „Dacă ar trebui să mă sortez pe mine? Ce-aş vedea? Aş vedea o supravieţuitoare?"

Încerc să mă uit la mine, la fata care-i priveşte pe Ofiţeri şi pe Oficialitate strângând totul şi plecând la bordul navei aeriene. Poartă haine neobişnuite şi observă cu aviditate chipuri pe care nu le cunoaşte. Mă uit la părul ei şaten, încâlcit, la felul în care stă, mică şi dreaptă, chiar şi după ce Ofiţerii şi Oficialitatea au dispărut, iar unul dintre băieţi face un pas în faţă, ca să le anunţe pe fetele cele noi că nu există nicio plantaţie, că Inamicul atacă în fiecare noapte, că Societatea nu le mai asigură arme, iar armele oricum n-au funcţionat niciodată, că toţi cei din colonie au fost trimişi aici ca să moară şi nimeni nu ştie de ce.

Fata stă dreaptă şi puternică, în vreme ce altele se prăbuşesc în genunchi, pentru că ea a ştiut toate astea de la bun început. Nu poate să renunţe, nu poate să-şi ridice exasperată braţele deasupra capului sau să plângă, iar lacrimile să-i cadă în ţărână, pentru că trebuie să găsească pe cineva. Dintre toate fetele, doar ea zâmbeşte vag.

„Da", îmi spun. „Va supravieţui."

***

Indie îmi cere pachetul. I-l dau şi, când scoate ceva dintre pastile şi mi-l înapoiază, îmi dau seama că tot n- am aflat ce a ascuns. Însă acum nu-i vreme de întrebat. Mai întâi trebuie să găsesc răspunsul la o întrebare mai importantă: Unde este Ky?

— Caut pe cineva, spun cu voce tare. Îl cheamă Ky.

Unii au plecat deja, căci băiatul a terminat de dezvăluit adevărul.

— Are părul castaniu şi ochi albaştri, strig eu mai tare. Vine

dintr-un oraş, dar cunoaşte şi locurile astea. Are cuvinte.

Mă întreb dacă a găsit vreo modalitate de a le vinde, de a le da la schimb pe altceva.

Oamenii mă privesc cu ochii lor de toate culorile - albaştri, căprui, verzi, cenuşii. Dar nici unii nu au nuanţa pe care o au ai lui Ky; niciun albastru nu e cel potrivit.

— Ar fi bine să încerci să te odihneşti, rosteşte băiatul care ne-a spus adevărul. Noaptea nu prea poţi dormi. Atunci au de obicei loc bombardamentele.

Pare epuizat şi, când se întoarce, observ că ţine un minidispozitiv în mână. A fost oare conducătorul? Continuă să livreze informaţii, din obişnuinţă?

Se întorc şi ceilalţi. Apatia lor mă înspăimântă mai mult decât situaţia în sine. Oamenii ăştia nu par să aibă habar de vreo revoltă sau Rebeliune. Dacă nu le pasă, dacă toată lumea a renunţat, cine mă va ajuta să-l găsesc pe Ky?

— Nu pot să dorm, şopteşte o fată din nava noastră aeriană. Dacă mor mâine?

Măcar ea poate să vorbească. Unele fete par aproape împietrite din pricina şocului. Un băiat se apropie de o fată şi-i spune ceva. Ea ridică din umeri, se uită înapoi, la noi, şi pleacă împreună cu el.

Inima îmi bate mai repede. Ar trebui oare s-o opresc? Ce-o să-i facă?

— Le-ai văzut ghetele? mă întreabă Indie.

Dau aprobator din cap. Am observat noroiul care le acoperă, dar şi încălţările în sine - cu talpă groasă, făcute din cauciuc. Seamănă cu ale noastre, doar că marginea tălpilor e plină de crestături. Am o vagă idee ce-ar putea însemna asta, ce anume contorizează. Zilele cărora le-au supravieţuit. Mi se pune o greutate pe inimă, căci niciunul dintre băieţi nu are prea multe crestături. Iar Ky a plecat acum aproape douăsprezece săptămâni.

Oamenii se îndepărtează. Par să se îndrepte spre locurile de dormit, văzându-şi de treabă, dar câţiva băieţi dau târcoale grupului nostru. Arată înfometaţi.

„Nu sorta, îmi zic. Observă.”

Pe tălpile lor sunt foarte puţine crestături. Încă nu sunt apatici. Încă îşi doresc diverse lucruri. Sunt noi. Cel mai probabil nu se află aici de suficient de mult timp încât să-l cunoască pe

Ky.

„Încă mai sortezi. Observă.”

Unul are palmele arse şi e plin de un praf negru pe ghete, până la genunchi; e în spatele grupului. Vede că mă uit la mâinile lui şi mă aţinteşte cu privirea, apoi face un gest care nu-mi place. Dar îi susţin privirea. Încerc să văd.

— Îl cunoşti, îi spun băiatului. Ştii la cine mă refer.

Nu mă aştept să recunoască, dar el încuviinţează.

— Unde e? întreb.

— E mort, răspunde băiatul.

— Minţi, îl contrazic, înăbuşindu-mi neliniştea şi lacrimile care dau să-mi curgă. Dar, când o să ai chef să- mi spui adevărul, o să te ascult.

— Ce te face să crezi că ţi-aş spune ceva? mă întreabă.

— Nu ţi-a rămas prea mult timp la dispoziţie ca să vorbeşti, spun eu. Nimeni nu are prea mult timp.

Indie e chiar lângă mine, priveşte spre linia orizontului. Se uită după ceea ce ar putea să vină încoace. Se adună şi alţii în jurul nostru, ascultându-ne.

Preţ de o clipă, băiatul pare pe punctul de a vorbi, dar apoi râde şi se întoarce cu spatele.

Dar nu sunt îngrijorată. Ştiu că va reveni - i-am citit asta în ochi. Iar eu voi fi pregătită.

* * *

Ziua trece, lungă şi scurtă în acelaşi timp. Toată lumea aşteaptă. Ceata de băieţi se întoarce, dar ceva îi face să păstreze distanţa faţă de noi. Poate că e vorba de ameninţarea fostului conducător, care rămâne în apropierea noastră, cu minidispozitivul la îndemână, gata să raporteze orice situaţie suspectă. Se tem oare de consecinţele pe care le-ar suporta dacă ne-ar face rău, iar Oficialitatea ar reveni?

Îmi mănânc cina din recipientul de folie de aluminiu, laolaltă cu celelalte fete, când observ că băiatul cu palme arse vine spre mine. Mă ridic şi-i întind ce mi-a mai rămas din mâncare. Aici porţiile sunt foarte mici; oricine se află aici de mai multă vreme sigur moare de foame.

— Ce prostie, murmură Indie lângă mine, dar se ridică la rândul ei.

După ce ne-am ajutat una pe cealaltă în nava aeriană, se pare că am devenit cumva aliate.

— Mă mituieşti? întreabă băiatul cu voce veninoasă, în timp ce se apropie şi observă ofranda mea de carne şi carbohidraţi.

— Sigur, întăresc eu. Eşti singurul care-a fost acolo. Eşti singurul care ştie.

— Aş putea s-o iau pur şi simplu, zice el. Aş putea să- ţi iau orice aş avea chef.

— Aşa e, spun. Dar n-ar fi tocmai o mişcare inteligentă.

— De ce nu? întreabă el.

— Pentru că nimeni nu o să te asculte aşa cum voi face eu, răspund. Nimeni altcineva nu vrea să ştie. Însă eu vreau. Vreau să aflu ce-ai văzut.

El şovăie.

— Ceilalţi nu vor să audă povestea, nu-i aşa? insist eu.

Se lasă pe spate şi-şi trece o mână prin păr, un gest ca o reminiscenţă din alte timpuri, presupun eu, căci acum are părul scurt, la fel ca ceilalţi băieţi.

— Bine, cade el de acord. Dar s-a întâmplat în altă colonie, în cea de dinainte să vin aici. S-ar putea să nici nu fie vorba despre aceeaşi persoană. Ky cel pe care-l ştiu eu avea cuvinte, aşa cum ai spus.

— Ce cuvinte avea? întreb.

Băiatul ridică din umeri.

— Unele pe care le rostea morţilor.

— Cum erau, mai exact?

— Nu-mi prea aduc aminte, spune el. Ceva despre un Pilot.

Clipesc, surprinsă. Ky cunoştea şi el cuvintele poeziei lui Tennyson. Cum aşa? Apoi îmi amintesc de ziua petrecută în pădure, când am deschis pentru prima dată pudriera. Ky mi-a mărturisit mai târziu că m-a văzut. Poate că a văzut şi poezia, peste umărul meu, sau poate că am citit-o cu glas tare, iar şi iar chiar acolo, în mijlocul pădurii. Zâmbesc. „Aşadar, împărţim şi a doua o poezie.”

Indie se uită ba la mine, ba la băiat, iar în ochi i se citeşte curiozitatea.

— Ce-a vrut să zică atunci când a pomenit de Pilot? întreabă ea.

Băiatul ridică din umeri.

— Nu ştiu. Spunea asta când murea cineva. Atâta tot.

Apoi prinde să râdă, cu hohote lipsite de orice urmă de veselie.

— Dar în ultima noapte a rostit cuvintele alea ore întregi, adaugă el.

— Ce s-a întâmplat în ultima noapte?

— Un bombardament, răspunde el, oprindu-se din râs. Cel mai mare dintre toate.

— Când a fost asta?

Îşi priveşte gheata.

— Acum două nopţi, spune, de parcă nici nu i-ar veni să creadă. Dar pare că a fost mai demult.

— L-ai văzut atunci? întreb, iar inima mi-o ia la goană. Dacă pot să-i dau crezare, acum două nopţi Ky era în viaţă şi se afla prin apropiere. Eşti sigur? I-ai văzut faţa?

— Faţa, nu, răspunde băiatul. Ci spatele. El şi prietenul lui Vick au fugit şi ne-au lăsat în urmă. Ne-au dat pradă morţii, ca să-şi salveze pielea. Doar şase dintre noi au supravieţuit. Nu ştiu unde i-au dus Ofiţerii pe ceilalţi cinci după ce m-au lăsat pe mine aici. Eu sunt singurul din colonia asta.

Indie îmi aruncă o privire întrebătoare: *El e*? Nu pare genul lui Ky să lase oamenii în urmă şi, cu toate astea, e stilul lui să identifice singura ocazie dintr-o situaţie disperată şi să profite de ea.

— Aşadar, a fugit în noaptea bombardamentului. Şi va lăsat...

Nu-mi pot încheia propoziţia.

Sub cer, se lasă tăcerea.

— Nu-i învinovăţesc, spune băiatul, iar amărăciunea i se transformă în oboseală. Şi eu aş fi făcut la fel. Dacă ar fi fugit mai mulţi, am fi fost prinşi. Au încercat să ne ajute. Ne-au arătat cum să procedăm astfel încât puştile noastre să se declanşeze o dată, ca să putem măcar să ripostăm. Dar ştiau exact ce fac în noaptea în care au plecat. Sincronizarea lor a fost perfectă. În noaptea aceea au murit atât de mulţi, unii din pricina propriilor noastre puşti, încât Societatea s-ar putea să nu-şi dea seama cine-a ajuns oale şi ulcele şi cine nu. Dar eu am observat. I-am văzut plecând.

— Ştii unde se află acum? întreabă Indie.

— Undeva pe-acolo, răspunde el şi arată spre formaţiunile de gresie abia vizibile. Satul nostru era lângă stâncile alea. El numea locul Valea. Cred că era absolut disperat; aia-i moarte

curată. Anomalii, scorpioni, viituri. Totuşi... Se opreşte şi priveşte cerul. L-au luat pe un puşti cu ei. Eli. Avea numai treişpe ani, cel mai tânăr din grup, nu-şi ţinea o clipă fleanca. La ce le era el bun? De ce n-au luat pe unul dintre noi?

E Ky.

— Dar, dacă l-aţi văzut plecând, de ce nu l-aţi urmat? întreb.

— Am văzut eu ce-a păţit cineva care a-ncercat să fugă după ei, rosteşte sec băiatul. A întârziat prea mult. Navele aeriene l-au doborât. Doar ei trei au răzbătut.

Se uită iarăşi la Vale, aducându-şi aminte.

— Cât de departe e Valea? întreb.

— De-aici e destul de mult, răspunde el. Patruzeci, cincizeci de kilometri. Ridică din sprânceană spre mine. Crezi că ai cum să ajungi acolo de una singură? Azi- noapte a plouat. Urmele li s-au şters.

— Aş vrea să mă ajuţi, spun eu. Arată-mi exact pe unde au luat-o.

Băiatul rânjeşte, un rânjet care nu-mi place, dar pe care-l înţeleg.

— Şi ce obţin în schimb?

— Ceva care-ţi va fi de folos ca să supravieţuieşti în canioane, îi zic, furat dintr-un centru medical al Societăţii. O să-ţi spun mai multe după ce ne duci în siguranţă în Vale.

Îi arunc o privire lui Indie. N-am discutat dacă vreau sau nu să vină cu mine, dar se pare că acum facem o echipă.

— Bine, cade el de acord, aparent interesat. Dar numi mai trebuie resturi de mâncare cu gust de folie de aluminiu.

Indie scoate un icnet de surpriză, dar ştiu de ce băiatul nu se opune: vrea să vină cu noi. Vrea şi el să scape, dar n-ar face-o singur. N-a îndrăznit nici când a fost în colonia lui Ky. N-ar îndrăzni nici acum. Are nevoie de noi tot atât de mult cât avem şi noi de el.

— N-o să mai fie cazul, spun. Promit.

— Va trebui să alergăm toată noaptea. Poţi?

— Da, confirm eu.

— Şi eu, intervine Indie, iar eu îi arunc o privire. Vin şi eu, adaugă ea; nu e o întrebare, e o afirmaţie.

Face ceea ce doreşte să facă. Iar asta va fi o alergare cum n-o să i se mai întâmple in viaţă.

— Bine, spun eu.

— O să vin să vă iau după ce s-a întunecat şi toată lumea a adormit, promite băiatul. Găsiţi-vă un loc unde să vă odihniţi. E un magazin vechi la marginea satului. S-ar putea să fie cel mai potrivit. Momelile care stau acolo n-or să vă facă niciun rău.

— În regulă, cad eu de acord. Dar dacă o să aibă loc un bombardament?

— În cazul ăsta, o să vin după voi după ce se termină. Dacă supravieţuiţi. V-au dat lanterne?

— Da, îi răspund.

— Luaţi-le cu voi. Luna o să ne fie de ajutor, dar nu mai e plină.

* * *

Luna albă răsare de după coama neagră şi-mi dau seama că a fost dintotdeauna acolo, un lucru de care am uitat cu totul, deşi ar fi trebuit să-l observ, judecând după lipsa stelelor din acea bucată de cer. Stelele de aici seamănă cu cele văzute în Tana: sunt multe şi strălucesc limpede în aerul curat al nopţii.

— Mă întorc repede, spune Indie şi, înainte să apuc s- o opresc, se strecoară afară.

— Ai grijă, îi şoptesc prea târziu.

A dispărut.

— Când vin de obicei? întreabă una dintre fete.

Stăm toate în dreptul ferestrelor, care nu mai au geam. Vântul bate prin ele, un râu de aer rece din fereastră în fereastră.

— Nu ştii niciodată, comentează un băiat. Pe chip i se citeşte resemnarea. Nu ştii niciodată. Oftează. Când vin, cel mai bun loc în care poţi sa te ascunzi sunt pivniţele. În satul ăsta există aşa ceva. În altele, nu.

— Unii îşi încearcă totuşi norocul aici, intervine un alt băiat. Mie nu-mi plac pivniţele. Când sunt acolo, jos, parcă nu gândesc limpede.

Vorbesc de parcă s-ar afla aici dintotdeauna, dar, când îmi îndrept lanterna în jos, observ că pe ghete au doar cinci sau şase crestături.

— Eu o să stau afară, anunţ după o vreme. Nu e nicio regulă împotrivă, nu?

— Rămâi în umbră şi nu aprinde lanterna, îmi spune băiatul căruia nu-i plac pivniţele. Nu atrage atenţia. S-ar putea să

zboare pe deasupra, pândind.

— În regulă, zic.

Indie se strecoară pe uşă chiar când plec, şi răsuflu uşurată. N-a fugit din nou.

— E frumos aici, spune ea într-o doară, venind lângă mine.

Are dreptate. Dacă poţi să ignori tot ceea ce se întâmplă, chiar este frumos. Luna scaldă trotuarele de ciment într-o lumină lăptoasă, şi atunci îl observ pe băiat. E precaut; rămâne în umbră, dar ştiu că-i acolo. Când îmi şopteşte la ureche, nu mă ia prin surprindere - şi nici Indie nu tresare.

— Când plecăm? îl întreb.

— Acum, răspunde el. Astfel n-o să ajungeţi până se luminează.

Îl urmăm, îndreptându-ne spre marginea satului; zăresc şi alţi oameni strecurându-se prin umbră, făcând diverse locuri în puţinul timp care le-a mai rămas. Nu pare să ne bage nimeni în seamă.

— Nu încearcă nimeni să scape? întreb eu.

— Nu prea des, răspunde el.

— Dar o revoltă? insist eu când ajungem la marginea orăşelului. Vorbeşte cineva despre asta pe-aici?

— Nu, rosteşte sec băiatul. Nu vorbeşte nimeni. Se opreşte. Scoateţi-vă hainele, ne cere.

Ne holbăm la el. Râde uşor în vreme ce-şi dezbracă paltonul şi şi-l trece prin breteaua rucsacului.

— N-o să aveţi nevoie de ele prea mult timp, ne explică. O să vi se facă repede cald.

Eu şi Indie îi urmăm exemplul. Hainele noastre civile negre se contopesc cu noaptea.

— Urmaţi-mă, spune.

Apoi o rupem la fugă.

* * *

După un kilometru şi jumătate îmi mai e frig doar la mâini.

În Suburbie, am alergat în picioarele goale pe iarbă, încercând să-l ajut pe Ky. Aici port ghete grele şi trebuie să ocolesc bolovani pe care, dacă aş călca, aş risca să-mi scrântesc gleznele şi, cu toate astea, mă simt mai uşoară decât atunci şi mult mai uşoară decât m-am simţit vreodată pe vremea când

fugeam pe banda netedă a aparatului de alergat. Sunt inundată de adrenalină şi de speranţă; aş putea continua la nesfârşit, îndreptându- mă spre Ky.

Ne oprim să bem şi simt apa rece ca gheaţa scurgându-se în mine. Îi pot schiţa traseul exact, pe gât în jos, până în stomac, o urmă rece care mă face să mă înfior o dată, înainte să pun la loc dopul ploştii.

Dar, curând, încep să obosesc.

Mă împiedic de o piatră, mă feresc prea târziu de un tufiş, îşi înfige dinţii, seminţele cu ţepi, în hainele şi în piciorul meu. Gheaţa ne scârţâie sub tălpi. Avem noroc că nu s-a depus zăpadă, iar aerul e rece, ca în deşert, o răceală intensă, care te păcăleşte, făcându-te să crezi că nu ţi-e sete, pentru că, atunci când o inspiri, parcă ai bea gheaţă.

Când ridic mâna şi-mi ating buzele, le simt uscate.

Nu mă uit peste umăr, ca să văd dacă ne urmăreşte cineva sau dacă se năpusteşte pe cerul nopţii, plutindu- ne deasupra capetelor. Sunt suficiente lucruri drept înaintea noastră la care trebuie să fim atenţi. Luna luminează atât cât să putem vedea, dar, din loc în loc, riscăm şi aprindem lanternele, când dăm peste zone mai întunecate.

Băiatul o aprinde pe a lui şi înjură.

— Am uitat să privesc în sus, spune el.

Când mă uit şi eu, observ că, străduindu-ne să ocolim râpe şi bolovani cu muchii ascuţite, am început să ne întoarcem.

— Eşti obosit, îi spune Indie băiatului. Lasă-mă pe mine în frunte.

— Pot şi eu, mă ofer.

— Stai, zice Indie, cu voce încordată şi sfârşită. Cred că eşti singura care, la sfârşit, va mai avea destulă energie să ne conducă înăuntru.

Hainele ni se agaţă de tufe pline de spini; miasma acră din aer e seacă şi neobişnuită. „O fi oare salvie?” mă întreb. „Mirosul favorit al lui Ky de acasă?”

* * *

După câţiva kilometri, nu mai alergăm în şir, ci umăr la umăr. Nu e deloc eficient. Dar avem prea mult nevoie unii de ceilalţi.

Am căzut cu toţii. Sângerăm cu toţii. Băiatul s-a rănit la umăr,

Indie e plină de julituri pe picioare, iar eu am căzut într-o mică râpă şi mă doare tot corpul. Alergăm atât de încet, încât s-ar putea zice că mergem.

— Un maraton, gâfâie Indie. Aşa se cheamă o asemenea alergare. Am auzit o poveste despre asta.

— Poţi să mi-o spui? o rog.

— Nu cred c-o să-ţi placă.

— Ba da.

Orice mi-ar lua gândul de la cât e de greu, de la cât mai avem. Deşi ne apropiem, fiecare pas în plus e un adevărat chin. Nu-mi vine să cred că Indie e în stare să vorbească. Eu şi băiatul am renunţat cu mai mulţi kilometri în urmă.

— S-a petrecut la capătul lumii. Un mesaj trebuia să fie transmis. Respiră din greu, iar cuvintele îi sunt sacadate. Cineva a alergat ca să îl ducă. Patruzeci şi doi de kilometri. La fel ca noi. A reuşit. A transmis mesajul.

— Şi l-au răsplătit? întreb, cu voce gâtuită. A aterizat o navă aeriană şi l-a salvat?

— Nu, zice ea. A transmis mesajul. Apoi a murit.

Izbucnesc în râs, ceea ce nu mă ajută deloc să-mi trag sufletul, iar Indie îmi urmează exemplul.

— Te-am avertizat că n-o să-ţi placă.

— Măcar mesajul a ajuns la destinaţie, comentez eu.

— Mda, face Indie.

îmi aruncă o privire, încă zâmbind, şi observ că ceea ce am luat din greşeală drept răceală este, de fapt, căldură sufletească. în Indie arde un foc care-o ajută să reziste până şi într-un asemenea loc.

Băiatul tuşeşte şi scuipă. Se află aici de mai multă vreme decât noi. Pare slăbit.

Nu mai vorbim.

La câţiva kilometri de Vale, aerul are un alt iz. Nu unul curat, ca mirosul de plante pe care l-am simţit mai devreme, ci întunecat şi afumat, ca şi cum ar fi provocat de un incendiu. Mă uit în zare şi mi se pare că văd lucirea tăciunilor, o modificare a luminii, fragmente de un portocaliu intens dedesubtul lunii.

Disting şi o altă miasmă - una pe care nu o cunosc prea bine, dar care cred că e a morţii.

Nimeni nu spune nimic, dar mirosul ne face să alergăm în continuare când nimic altceva nu ne-ar mai fi putut impulsiona

şi, pentru scurtă vreme, nu inspirăm prea profund.

* * *

Alergăm la nesfârşit. Recit întruna cuvintele poeziei, în ritmul paşilor mei. Parc-ar fi vocea altcuiva. Nu ştiu cum de mai am energia s-o fac şi greşesc întruna cuvintele: „De dintr-o graniţă de moarte şi lăcaş, potopul spălamă-va departe”, dar nu contează. Habar n- am avut că aşa ceva este posibil: cuvintele să nu aibă nicio importanţă.

— Pentru noi le spui? icneşte băiatul, deschizând pentru prima dată gura în ultimele ore.

— N-am murit, zic eu.

Niciun mort nu se simte atât de obosit.

* * *

— Am ajuns, anunţă băiatul şi se opreşte.

Mă uit spre locul pe care-l arată şi zăresc un morman de bolovani pe care va fi greu, deşi nu imposibil, să coborâm.

Am reuşit.

Băiatul se îndoaie de spate, epuizat. Eu şi Indie ne uităm una la cealaltă, iar eu întind braţul ca să-l ating pe umăr, crezând că i s-a făcut rău. Tocmai atunci se îndreaptă.

— Să mergem, spun, fără să ştiu de ce şovăie.

— Eu nu vin cu voi, răspunde el. O s-o apuc prin canionul ăla, adaugă, arătând în spate, de-a lungul Văii.

— De ce? îl întreb, iar Indie intervine:

— De unde ştim noi că putem avea încredere în tine? De unde ştim că e canionul corect?

Băiatul clatină din cap.

— Asta e, insistă el şi întinde mâna, să-şi primească răsplata. Hai mai repede. E aproape dimineaţă.

Vorbeşte încet, lipsit de orice sentiment, iar asta mă asigură că spune adevărul. E prea obosit ca să îndruge minciuni.

— Inamicul nu ne-a bombardat în noaptea asta. Ceilalţi or să-şi dea seama că am dispărut. S-ar putea să raporteze prin minidispozitiv. Trebuie să intrăm în canioane.

— Vino cu noi, îl rog.

— Nu, refuză el.

Mă priveşte, şi înţeleg că a avut nevoie de noi ca să alerge. Ar fi fost prea greu s-o facă de unul singur. Acum, din cine ştie ce motiv, vrea s-o apuce pe propriul drum.

— Te rog, şopteşte el.

Bag mâna în rucsac şi scot tabletele. Când le desfac din ambalaj cu mâini neîndemânatice şi reci, chiar dacă transpiraţia mi se scurge pe spate, băiatul priveşte înapoi, spre locul în care-şi doreşte să ajungă. Eu vreau să vină cu noi. Insă alegerea ii aparţine.

— Poftim, ii zic şi-i întind jumătate din cantitatea de pastile.

Le priveşte, sigilate in micile lor compartimente, etichetate clar pe spate. Albastră. Albastră. Albastră. Albastră.

Şi izbucneşte in râs.

— Albastre, spune el, râzând şi mai tare. Toate sunt albastre.

Apoi, de parcă simplul fapt că i-a rostit numele a dat culorii concreteţe, observăm cu toţii că cerul s-a luminat.

— Ia câteva, ii ofer şi mă apropii de el.

Văd că transpiraţia i-a ingheţat pe vârfurile firelor scurte de păr; pe gene are chiciură. Ridică din umeri. Ar face bine să-şi imbrace paltonul.

— Ia câteva, repet eu.

— Nu, refuză el, dându-mi mâna la o parte.

Pastilele cad pe jos. Scot un strigăt şi mă las in genunchi, ca să le adun.

Băiatul ezită.

— Bine, iau una sau două, spune el şi intinde repede mâna. Înşfacă pachetul şi rupe două pătrăţele. Inainte să apuc să-l opresc, mi le aruncă pe celelalte şi o rupe la fugă.

— Mai am şi altele, îi strig.

Ne-a ajutat să ajungem aici. I-aş putea-o da pe cea verde, ca să se liniştească. Sau pe cea roşie, şi atunci ar uita de alergatul îndelung şi extenuant şi de miasma morţii prietenilor lui când am trecut pe lângă satele incendiate. Ar trebui să i le dau pe amândouă. Deschid gura să-l strig din nou, dar nici măcar nu-i ştim numele.

Indie nu s-a clintit.

— Trebuie să mergem după el, o îndemn eu. Haide!

— Numărul nouăsprezece, rosteşte ea încet.

Nu pricep ce vrea să spună decât după ce îi urmăresc

privirea aţintită undeva dincolo de bolovani. Acum se vede limpede ce se află în spatele lor: Valea, de aproape, şi luminată pentru prima oară.

— Ah! fac eu. Ah!

Aici, lumea se schimbă.

Înaintea mea se întinde un tărâm al canioanelor, al prăpăstiilor, al crestăturilor şi defileurilor. Un tărâm al umbrelor şi al întunecimilor, al ascensiunii şi coborârii. Al roşului, al albastrului şi al unor urme de verde. Indie are dreptate. Când cerul se luminează şi observ pietrele ascuţite şi canioanele căscate, Valea îmi aminteşte puţin de pictura pe care mi-a dat-o Xander.

Dar Valea e adevărată.

Lumea e cu mult mai mare decât mi-am imaginat eu.

Dacă vom coborî în Vale, cu munţii care se întind pe kilometri întregi şi cu hectarele sale de văi, cu stâncile şi cu peşterile ei, vom dispărea aproape cu totul. O să ne reducem la aproape nimic.

Îmi aduc deodată aminte de o întâmplare petrecută pe când eram la Şcoala Secundară, când începuserăm să ne specializăm şi ne arătau diagrame cu oasele şi cu trupurile noastre, şi ne spuneau cât de fragili suntem, cât de uşor ne putem frânge sau îmbolnăvi în lipsa Societăţii. Îmi amintesc că observasem în imagini faptul că oasele albe erau de fapt umplute cu măduvă şi vase roşii de sânge şi-mi zisesem: „N-am ştiut că am aşa ceva înăuntrul meu.”

Nu ştiam că pământul are aşa ceva înăuntrul lui. Valea pare la fel de întinsă precum cerul de deasupra ei.

E locul perfect în care s-ar putea ascunde cineva precum Ky. Într-un asemenea loc s-ar putea adăposti o întreagă revoltă. Zâmbesc.

— Stai, spun când Indie dă să coboare pe bolovani şi să dispară în Vale. În câteva minute o să răsară soarele.

Sunt lacomă. Vreau să văd mai multe.

Ea clatină din cap.

— Trebuie să intrăm înainte să se lumineze.

Are dreptate. Mai arunc o privire în urmă, către băiatul care, înaintând mai repede decât credeam că poate, devine din ce în ce mai mic. Aş vrea să fi apucat să-i mulţumesc înainte să plece.

Cobor şi eu pe urmele lui Indie în canionul în care sper că a

pătruns şi Ky cu doar două zile în urmă. Departe de Societate, de Xander, de familia mea, de viaţa pe care o ştiam. Departe de băiatul care ne-a condus până aici, de lumina care se strecoară peste întinderile acestea, albăstrind cerul şi înroşind stâncile, de lumina care ar putea să ne omoare.

Capitolul 11
Ky

În canion ar trebui să fie străji. Mi-am imaginat că vom fi nevoiţi să ne târguim şi să implorăm ca să trecem de punctele de frontieră, cum făcuse tata când venise prima dată aici. Dar nu e nimeni. La început, nemişcarea mă nelinişteşte. Apoi îmi dau seama că Valea mişună de viaţă. Corbi negri se rotesc pe

cerul de deasupra şi croncăne ascuţit spre canioane. Pe jos se văd urme de coioţi, iepuri şi căprioare, iar o vulpe mică şi argintie se furişează de lângă pârâu când ne apropiem să bem. O păsărică îşi caută adăpost intr-un copac cu o scorbură prelungă şi întunecată pe mijloc. Arată de parcă ar fi fost lovit la un moment dat de fulger, apoi a crescut în jurul arsurii.

Dar nici picior de om.

S-a întâmplat oare ceva cu Anomaliile?

Cu cât înaintăm mai departe în canion, cu atât pârâul se lărgeşte mai tare. Păşim pe pietrele netede şi rotunjite de pe malul lui. Nu lăsăm astfel prea multe urme uşor de găsit. „Vara folosesc un baston şi merg dea dreptul prin râu”, îmi spusese tata.

Dar acum apa e prea rece pentru asta. Pe margini s-a format gheaţă. Mă uit în jur şi-mi închipui ce vedea tata vara. Copacii piperniciţi, acum dezgoliţi, erau plini de frunze sau cel puţin atât de plini de frunze cât pot fi copacii în deşert. Soarele ardea puternic, iar apa rece îi mângâia picioarele. Peştii ţâşneau când îl simţeau venind.

În cea de-a treia dimineaţă, pământul e acoperit de brumă. N-am văzut nicio cremene ca să aprind focul. Dacă n-am fi avut haine, am fi degerat.

— Măcar Societatea ne-a dat astea, spune Eli, rostind tocmai ceea ce gândeam şi eu. N-am mai avut niciodată o haină aşa de bună.

Vick e de acord.

— Sunt aproape la fel de bune ca mantalele militare, comentează el. Mă întreb de ce le-a irosit Societatea pe noi.

Când îi aud vorbind, îmi dau seama ce gând nu-mi dădea pace: „E ceva ciudat şi-n privinţa asta.”

Îmi dezbrac haina şi-mi vine să dârdâi din cauza vântului, dar nu-mi las mâinile să-mi tremure când desprind o bucată ascuţită de agat.

— Ce faci? întreabă Vick.

— Îmi tai haina.

— Şi-ai de gând să-mi zici pentru ce?

— Îţi arăt.

Întind haina precum carcasa unui animal şi fac o incizie.

— Societăţii nu-i place să irosească nimic, explic. De- asta avem hainele.

Îndepărtez stratul de material de deasupra. Fire impermeabile - unele albastre, altele roşii - străbat căptuşeala precum nişte vene.

Vick blestemă şi dă să-şi sfâşie şi el haina. Întind braţul să-l opresc.

— Stai puţin. Încă nu ştim la ce sunt bune.

— Probabil că ne iau urma, răspunde Vick. Societatea ar putea şti unde ne aflăm.

— Asta aşa-i, dar măcar să ai ceva să-ţi ţină de cald cât cercetez eu. Trag firele, amintindu-mi cum făcea tata. În haină e un mecanism de încălzire, adaug. Recunosc firele. *De-asta* sunt aşa de bune.

— Şi mai ce? întreabă Vick. De ce-ar vrea să ne fie cald?

— Ca să rămânem îmbrăcaţi cu ele, răspund. Mă uit la o reţea ordonată de fire albastre care se împleteşte cu cea roşie a mecanismului de încălzire. Cele albastre merg de la guler spre mâneci, până la manşete. Reţeaua acoperă spatele, faţa, lateralele şi subraţul. Într-un loc în dreptul inimii există un mic disc argintiu de mărimea unui microcard.

— De ce? întreabă Eli.

Izbucnesc în râs. Desprind firele albastre de disc, despletindu-le cu grijă dintre cele roşii. Nu vreau să stric mecanismul de încălzire. Merge foarte bine aşa cum e acum.

— Fiindcă nu le pasă de noi, dar le plac foarte mult informaţiile, îi zic lui Eli. După ce eliberez discul argintiu, îl ridic în lumină. Pun pariu că asta înregistrează chestii precum pulsul, nivelul de hidratare, clipa morţii. Şi orice le-a mai trecut prin cap că vor să ştie despre noi cât timp ne aflăm în sate. Nu le folosesc ca să ne monitorizeze constant. Dar strâng informaţiile după ce murim.

— Hainele nu ard mereu, spune Vick.

— Şi, chiar dacă s-ar întâmpla să ardă, discurile sunt ignifuge, răspund. Apoi rânjesc. Le-am îngreunat misiunea, îi zic lui Vick. Toţi oamenii pe care i-am îngropat. Rânjetul mi se şterge când mă gândesc la Ofiţerii care dezgroapă cadavrele doar ca să le dezbrace.

— Băiatul acela din apă, îşi aduce aminte Vick. Ne-au pus să-i scoatem haina înainte să scăpăm de el.

— Dar dacă nu le pasă de noi, de ce le-ar păsa de informaţii? se miră Eli.

— Moartea, răspund. E singurul lucru pe care încă nu l-au cucerit. Vor să ştie mai multe despre asta.

— Noi murim, iar ei învaţă cum să nu moară, adaugă Eli.

Vocea îi pare îndepărtată, de parcă nu s-ar gândi numai la haine, ci şi la altceva.

— Mă întreb de ce nu ne-au oprit, spune Vick. Îngropăm oameni de săptămâni întregi.

— Nu ştiu, răspund. Poate s-au întrebat cât vom mai putea continua.

Păstrăm tăcerea preţ de o clipă. Încolăcesc firele albastre - măruntaiele Societăţii - şi le îndes sub o piatră.

— Vrea careva dintre voi să-şi repare haina? întreb. Nu durează mult.

Vick îmi dă paltonul lui. Acum, că ştiu unde se află firele albastre, pot să am mai multă grijă la incizii. Fac doar câteva găuri mici şi trag firele albastre. Una dintre ele e chiar în dreptul inimii, ca să pot scoate discul.

— Tu cum ţi-o faci pe-a ta la loc? mă întreabă Vick, punându-şi iar haina.

— Va trebui s-o port aşa cum e şi să o repar cumva mai târziu, răspund.

Unul dintre copacii din apropiere este un pin din care curge răşina. Desprind o cantitate mică şi o folosesc să lipesc din loc în loc marginile tăiate ale hainei. Mirosul de răşină, pătrunzător şi aspru, mă duce cu gândul la pinii înalţi de pe Deal.

— Cred c-o să-mi fie suficient de cald câtă vreme am grijă să nu distrug firele roşii.

Mă întind spre haina lui Eli, dar el şi-o trage.

— Nu, spune. E-n regulă. Nu mă deranjează.

— Bine, răspund, luat prin surprindere, apoi înţeleg.

Micul disc e pentru noi cea mai bună şansă de a ne apropia de nemurire. Nu e la fel de bun ca mostrele de ţesut puse la păstrare de care au parte Cetăţenii ideali - o şansă de a trăi din nou la un moment dat, când Societatea va dispune de tehnologia necesară.

Dar nu cred că o vor descoperi vreodată. Nici măcar Societatea nu poate aduce oamenii înapoi la viaţă. Dar e adevărat că, în cadrul Societăţii, informaţiile noastre dăinuie veşnic, rostogolindu-se întruna până ce se transformă în numerele de care are nevoie Societatea. E ca legenda Pilotului

transformată de Rebeliune.

Cunosc de când mă ştiu revolta şi pe conducătorul ei.

Dar nu i-am povestit niciodată Cassiei.

Am fost cât pe ce în ziua aceea de pe Deal, când i-am istorisit despre Sisif. Nu povestea adaptată de Rebeliune, ci aceea care-mi place mie cel mai mult. Cassia şi cu mine stăteam în mijlocul pădurii de un verde-închis. Ţineam amândoi steaguri roşii în mâini. Terminasem şi eram pe punctul de a mai spune ceva, când ea m-a întrebat ce culoare au ochii mei. În acel moment mi-am dat seama că faptul că ne iubeam părea mai periculos - semăna mai mult cu o revoltă - decât orice altceva.

Toată viaţa am auzit fragmente din poezia lui Tennyson. Dar în Oria, după ce am citit pe buzele Cassiei cuvintele lui Tennyson, mi-am dat seama că poezia nu aparţinea Rebeliunii. Poetul nu a scris-o pentru ei - a creat-o cu mult înainte de apariţia Societăţii. La fel s-a întâmplat şi cu legenda lui Sisif. A existat cu mult înainte ca Rebeliunea, Societatea sau tata să pretindă că le aparţin.

În Suburbie, când îmi treceam zilele făcând mereu aceleaşi şi aceleaşi lucruri, am schimbat şi eu povestea. Am hotărât că gândurile din propria mea minte sunt cele mai importante.

Aşa că nu i-am spus Cassiei că am mai auzit poezia şi nici despre revoltă. De ce? Societatea încerca să intervină între noi. Nu mai aveam nevoie de încă ci neva. Poeziile şi poveştile pe care ni le-am împărtăşit puteau să însemne orice doream *noi* să însemne. Ne puteam alege propria cale împreună.

* * *

Vedem, în sfârşit, o urmă a Anomaliilor: un loc unde obişnuiau să se caţere. Pământul de la baza stâncii e plin de aşchii albastre. Mă aplec să mă uit mai îndeaproape. Preţ de o clipă, par a fi coconii sfâşiaţi ai unor insecte minunat de frumoase. Albastre şi pătate cu mov pe dedesubt. Rupte şi amestecate cu noroiul roşu.

Apoi îmi dau seama că sunt fructele de ienupăr ale copacului care creşte lângă stâncă. Au căzut pe jos şi-au fost călcate în picioare de cineva, iar ploaia a estompat urmele, aşa că acum se mai zăresc doar nişte vagi adâncituri. Îmi trec degetele peste

crăpăturile stâncii şi peste inelele de metal prin care Anomaliile îşi treceau echipamentul de căţărat. Nici urmă de frânghii.

Capitolul 12
Cassia

În timp ce mergem, caut ceva care să-mi dea de ştire că a trecut pe aici Ky. Dar nu găsesc nimic. Nu zăresc urme de paşi sau de viaţă omenească. Până şi copacii sunt piperniciţi, iar unul dintre ei are pe mijlocul trunchiului o cicatrice deosebită, întunecată. Şi eu mă simt trăsnită. Deşi băiatul care a alergat spre Vale ne-a spus c-a plouat de curând, tot am sperat că o să dau peste vreo urmă lăsată de Ky.

Trag nădejde şi c-o să găsesc dovezi ale Rebeliunii. Dau s-o întreb pe Indie dacă a auzit despre ea, dar ceva mă reţine şi renunţ. Oricum nu ştiu cum ar trebui să arate o dovadă a revoltei.

Dăm de un mic pârâu, atât de firav încât aproape că seacă

atunci când eu şi Indie ne cufundăm ploştile în acelaşi timp. Până ajunge la marginea Văii, dispare complet sau intră în subteran. În timp ce ne împleticeam prin întuneric n-am observat de unde pornea, doar că a apărut acolo dintr-odată. Pe malurile înguste şi nisipoase se odihnesc bucăţi de lemn uscate, purtate odinioară de un râu mult mai mare. Mă întreb cum arată totul de sus: un fir argintiu şi lucitor, deşirat dintr-una dintre cele O sută de rochii, străbătând vasta întindere de stâncă roşie a Văii.

De sus, eu şi Indie am fi prea mici ca să putem fi zărite.

— Cred că nu ne aflăm în canionul care trebuie, îi spun lui Indie.

Mai întâi Indie nu-mi răspunde; se apleacă să ridice ceva delicat şi cenuşiu de pe pământ. Ţine cu grijă obiectul în palme şi mi-l arată.

— Un cuib vechi de viespi, observ, uitându-mă la cercurile întreţesute şi subţiri, ca de borangic.

— Seamănă cu o scoică.

Indie îşi desface rucsacul şi bagă cuibul abandonat înăuntru.

— Vrei să-ncercăm să ieşim de-aici? întreabă ea. Să intrăm în alt canion?

Mă opresc. Mergem de aproape douăzeci şi patru de ore şi nu mai avem mâncare. Am mâncat cea mai mare parte din raţiile noastre pentru două zile ca să prindem puteri după alergătura îndelungată spre Vale. Nu vreau să fac risipă de pastile ca să ieşim, mai ales că nu ştiu ce ne-ar putea aştepta sau ce urmează.

— Cred c-ar fi bine să mergem înainte, îi zic. Poate că o să dăm curând peste vreo urmă de-a lui.

Indie încuviinţează, îşi pune rucsacul în spinare şi apucă cele două pietre ascuţite ca briciul pe care le are mereu la ea când mergem. Fac şi eu la fel. Am văzut urme de animale, dar niciuna de Anomalii.

De fapt, n-am văzut nicio urmă de om - viu sau mort, Aberaţie sau Anomalie, Oficialitate sau rebel.

* * *

În noaptea asta, stau şi lucrez la poezia mea. Îmi abate gândurile de la tot ce-am lăsat în urmă.

Scriu un alt prim vers.

N-am găsit o cale de-a zbura spre tine, aşa c-am făcut fiece pas pe-aceste pietre.

Atât de multe începuturi. Îmi spun că, într-un fel, e bine că nu l-am găsit încă pe Ky, pentru că tot nu ştiu ce să-i şoptesc când îl voi vedea, ce cuvinte ar fi cele mai potrivite.

Indie zice în sfârşit ceva.

— Mi-e foame.

Vocea îi sună la fel de goală precum cuibul de viespi părăsit.

— Dacă vrei, îţi dau o tabletă albastră, îi propun.

Nu ştiu de ce sunt atât de reticentă să le înghit, fiindcă acesta este exact genul de situaţie peste care Xander voia să mă ajute să trec. Poate pentru că băiatul care a alergat alături de noi nu le-a vrut. Sau poate pentru că sper că voi avea ceva să-i ofer lui Ky când îl voi vedea, fiindcă am renunţat la busolă. Sau pentru că vocea bunicului îmi răsună în minte vorbindu-mi despre o altă pastilă, cea verde: „Eşti destul de puternică să te descurci şi fără ea.”

Indie îmi aruncă o privire aspră şi nedumerită.

Îmi vine o idee şi scot lanterna. Luminez în jur şi observ din nou ceva ce am zărit mai devreme şi-am reţinut: o plantă. Mama nu m-a învăţat cum se numesc multe plante, dar mi-a arătat care-s indiciile că sunt otrăvitoare. Planta asta nu pare a fi, iar faptul că are spini e o dovadă că are ceva de protejat. E cărnoasă şi verde, cu margini movulii. Nu e luxuriantă, precum vegetaţia din Suburbie, dar arată evident mai bine decât crengile şi frunzele pricăjite în care s-au transformat multe dintre plantele de aici peste iarnă. Unele au şiruri de coconi mici şi cenuşii pe ramurile dezgolite, amintiri ale fluturilor.

Indie mă priveşte o clipă în timp ce smulg cu grijă una dintre frunzele late şi ţepoase. Apoi se lasă pe vine lângă mine şi îmi urmează exemplul. Ne folosim pietrele-cuţit ca să răzuim ţepii. Durează ceva vreme, dar apoi avem fiecare câte o bucată de plantă cenuşiu- verzuie, mică şi jupuită.

— Crezi că-i otrăvitoare? mă întreabă Indie.

— Nu sunt sigură, răspund. Nu cred. Dar o să gust eu prima.

— Nu, mă opreşte Indie. O să gustăm amândouă puţin şi vedem ce se întâmplă.

Un minut nu facem decât să mestecăm şi, deşi nu seamănă cu mâncarea pe care am mâncat-o toată viaţa, mâncarea Societăţii, e totuşi suficientă ca să-mi astâmpere foamea. Dacă cineva m-ar diseca, s-ar putea să descopere o fată susţinută nu de oase, ci de tendoane uscate şi fibroase, care seamănă cu scoarţa atârnând în fâşii de pe copacii de aici.

Când, după câteva clipe, nu se petrece nimic, mai luăm amândouă câte o gură. Îmi vine în minte u n alt cuvânt care ar putea să rimeze şi mi-l notez, apoi îl şterg. Nu merge.

— Ce faci? mă întreabă Indie.

— Încerc să scriu o poezie.

— Una dintre cele O sută de poezii?

— Nu. Asta e nouă. Sunt propriile mele cuvinte.

— Cum ai învăţat să scrii?

Indie se apropie şi priveşte curioasă literele trasate în nisip.

— M-a învăţat el, răspund. Băiatul pe care îl caut.

Tace din nou, iar eu mă gândesc la un nou vers.

Mâna ta cuprinzând-o pe-a mea, arătându-mi forme.

— De ce eşti o Aberaţie? întreabă Indie. Eşti la prima generaţie?

Ezit, căci nu vreau s-o mint pe Indie, apoi îmi dau seama că nu mai mint. Dacă Societatea a descoperit că am evadat, sigur o să capăt statut de Aberaţie.

— Da, răspund. La prima generaţie.

— Aşadar, tu ai făcut ceva? insistă ea.

— Da, confirm. Eu mi-am provocat propria reclasificare.

Şi asta e adevărat - sau, cel puţin, va fi. Când mi se va schimba statutul, nu va fi din cauza părinţilor mei.

— Mama a făcut o barcă, îmi zice Indie şi aud cum înghite încă o bucată de plantă. A sculptat-o dintr-un copac bătrân. A muncit la ea ani întregi. Apoi s-a urcat în ea şi-a vâslit şi Oficialităţile au găsit-o într-o oră. Oftează. Au luat-o şi-au salvat-o. Ne-au spus că n-a vrut decât să testeze barca şi că a fost recunoscătoare c-au găsit-o la timp.

Aud un sunet ciudat venind din beznă, un fel de mişcare delicată, asemenea unei şoapte, şi nu-l pot localiza. Durează ceva până ce-mi dau seama că e vorba de Indie, care răsuceşte întruna cuibul în mâini în vreme ce vorbeşte.

— Eu n-am locuit niciodată lângă apă, îi spun. Cel puţin, nu lângă ocean.

— Te cheamă, rosteşte încet Indie. Înainte să apuc s-o întreb ce vrea să spună, ea continuă: Mai târziu, când Oficialităţile au plecat, mama ne-a dezvăluit mie şi tatei ce s-a întâmplat cu *adevărat*. A spus că *a vrut* să plece. Că cel mai rău a fost că nici măcar nu pierduse ţărmul din vedere când au găsit-o.

Mi se pare că mă aflu pe malul unui ocean şi ceva, o informaţie, îmi clipoceşte la picioare. Aproape că o pot zări pe femeia aflată în barcă, plutind din ce în ce mai departe, văzând în urma ei doar marea şi cerul. Aproape că pot auzi cum răsuflă uşurată când îşi întoarce faţa dinspre locul unde înainte era ţărmul şi-mi doresc să fi ajuns suficient de departe ca să se întâmple asta.

— Când Oficialităţile au aflat ce ne spusese, ne-au dat tuturor pastile roşii, rosteşte încet Indie.

— Ah! fac eu.

Ar trebui oare să dau de înţeles că ştiu ce se petrece după aceea? Uitarea?

— N-am uitat, continuă Indie.

Şi, deşi e prea întuneric ca să-i mai pot vedea ochii, îmi dau seama că mă priveşte.

Probabil presupune că ştiu la ce sunt bune pastilele roşii. E asemenea lui Ky şi lui Xander. E imună.

„Câţi mai sunt aşa? Oare sunt şi eu una dintre ei?”

Pastila roşie, strecurată printre cele albastre, mă tentează uneori, ca în dimineaţa în care l-au luat pe Ky. Dar nu pentru că vreau să uit. Ci pentru că vreau să ştiu. Sunt şi eu imună?

S-ar putea însă să nu fiu. Şi acum nu-i momentul potrivit să uit. În plus, poate o să am nevoie de ea mai încolo.

— Ai fost furioasă pe ea că a încercat să plece? o întreb, gândindu-mă la Xander şi la ce mi-a spus despre plecarea mea.

Imediat ce am rostit aceste cuvinte îmi pare rău ca am făcut-o, dar Indie nu se supără.

— Nu, răspunde ea. A avut întotdeauna de gând să se întoarcă după noi.

— Ah, fac eu.

Tăcem amândouă preţ de o clipă, iar eu îmi aduc deodată aminte de ziua când eu şi Bram am stat lângă micul lac din parcul dendrologic, aşteptând-o pe mama. Bram voia să arunce o piatră în lac, dar ştia c-ar fi dat de necaz dacă l-ar fi văzut cineva. Aşa că a aşteptat. A privit. Şi, chiar când credeam că-şi

pierduse curajul, braţul i-a ţâşnit înainte, iar piatra s-a scufundat şi a vălurit apa.

Indie aruncă prima.

— Auzise de o revoltă pe o insulă din largul coastei. Voia s-o găsească şi să se întoarcă apoi după familia ei.

— Am auzit şi eu de revoltă, îi spun, incapabilă să-mi stăpânesc entuziasmul. Cea despre care am auzit eu se numeşte Rebeliunea.

— E aceeaşi, confirmă Indie, părând nerăbdătoare. E peste tot, i-a zis cineva. Valea e exact genul de loc în poţi să dai peste ea.

— Şi eu cred acelaşi lucru, spun. Văd cu ochii minţii o bucată translucidă de hârtie suprapusă peste una dintre hărţile Societăţii. Însemnele de pe ea reprezintă locuri despre care Societatea nu ştie sau pe care nu vrea să le vedem.

— Crezi într-un conducător numit Pilotul? o întreb.

— Da, răspunde entuziasmată Indie.

Apoi, spre uimirea mea, recită ceva cu o voce blândă, foarte diferită de tonul ei dur obişnuit:

Soarele se plimbă în fiecare zi
Pe cer şi printr-a nopţii poartă,

Iar noaptea stele lucesc vii
Şi sus pe cer sclipesc a soartă.

Parca-ar zbura în orice zi,
Spre-al mării ţărm valuri o poartă.

— Tu ai scris-o? o întreb, străbătută deodată de un val de invidie. Ştiu că nu-i una dintre cele O sută de poezii.

— Nu. Şi nu e o poezie, mă corectează Indie, sigură pe ea.

— Aşa pare, insist eu.

— Nu.

— Atunci ce e? o întreb.

Îmi dau seama repede că n-are sens s-o contrazici pe Indie.

— Mi-o spunea mama în fiecare seară, înainte să mă culc, îmi explică. Când am fost suficient de mare ca s-o întreb asta, mi-a povestit că Pilotul este cel care va conduce Rebeliunea. Mama credea că va fi o femeie care va veni de peste apă.

— Oh, fac eu, surprinsă.

Eu mi l-am închipuit întotdeauna pe Pilot ca venind din cer. Dar s-ar putea ca Indie să aibă dreptate. Mi-am reamintit cum sună poezia lui Tennyson. Şi în ea era pomenită apa.

Indie se gândeşte la acelaşi lucru.

— Poezia aceea pe care ai rostit-o *tu* când alergam, spune ea. N-am mai auzit-o, dar dovedeşte că Pilotul *ar putea* să vină pe apă. Un prag e un banc de nisip într-un loc unde apa nu e adâncă. Iar Pilotul este cel care cârmeşte vasele ca să intre şi să iasă în siguranţă din port.

— Nu ştiu prea multe despre Pilot, spun eu, ceea ce este adevărat, dar am propriile mele speranţe privitoare la conducătorul revoltei, şi ele nu se prea potrivesc cu versiunea lui Indie.

Însă ideea este aceeaşi, iar povestea pe care mi-a dat- o arhivarul susţine că Pilotul se schimbă întruna. S-ar putea ca şi Indie, şi eu să avem dreptate.

— Dar nu cred că are vreo importanţă. S-ar putea să fie atât bărbat, cât şi femeie, venind din cer sau pe apă. Eli ce zici?

— Da, spune triumfătoare Indie. Ştiam eu. Nu-l cauţi doar pe băiat. Mai cauţi şi altceva.

Mă uit la fâşia îngustă de cer de deasupra, pe care sunt presărate stele strălucitoare. „Aşa să fie? Am străbătut cale lungă din Suburbie şi încă n-am ajuns suficient de departe”, mă gândesc, brusc entuziasmată şi surprinsă.

— Am putea să ne căţărâm afară, propune încet Indie. Să mergem pe deasupra şi să încercăm să pătrundem in alt canion. Poate că-l vom găsi pe el sau Rebeliunea acolo.

Îşi aprinde lanterna şi luminează peretele canionului. — Ştiu să mă caţăr. Am învăţat în Sonoma. Provincia mea. Găsim mâine un loc potrivit, unde pereţii nu sunt atât de înalţi şi de abrupţi.

— Eu nu m-am mai căţărat niciodată aşa, îi mărturisesc. Crezi c-o să reuşesc?

— Dacă ai grijă şi nu te uiţi în jos, răspunde Indie.

Se lasă tăcerea, iar eu privesc în sus şi-mi dau seama că până şi pe bucata aceasta de cer sunt mai multe stele decât am zărit vreodată în Suburbie. Din cine ştie ce motiv, asta-mi insuflă speranţa că sunt şi alte lucruri pe care nu le pot vedea. Sper

asta pentru părinţii mei şi pentru Bram, pentru Xander, pentru Ky.

— Să încercăm, îi zic.

— O să găsim devreme un loc, rosteşte Indie. Înainte să se lumineze prea tare. Nu vreau să traversez în plină zi.

— Nici eu, aprob şi scriu în nisip un prim vers şi, pentru întâia dată, şi pe cel de-al doilea:

Urc pe-ntuneric pentru tine,
M-aştepţi tu oare printre stele?

Capitolul 13
Ky

Pereţii canionului sunt negri şi portocalii. Precum un foc surprins în timp ce arde şi transformat în piatră.

— E aşa de adânc, spune Eli, privind plin de uimire în sus.

În acest loc, pereţii sunt mai înalţi decât orice clădire pe care am văzut-o vreodată, mai înalţi chiar şi decât Dealul.

— Parcă cineva ar fi făcut nişte tăieturi uriaşe în pământ şi ne-ar fi pus pe noi într-una dintre ele.

— Ştiu, spun eu.

În Vale vezi râuri, peşte şi pietre pe care nu le-ai zări niciodată de sus. Parcă te-ai afla deodată într-un loc de unde-ai observa cum îţi funcţionează corpul, ţi-ai privi sângele cum curge şi-ai asculta cum îţi bate inima, pompându-l.

— În Central nu-i deloc aşa, adaugă Eli.

— Eşti din Central? întrebăm eu şi Vick în acelaşi timp.

— Acolo am crescut, răspunde Eli. N-am locuit niciodată altundeva.

— Probabil că aici te simţi cam singur, comentez, aducându-mi aminte că, pe când eram de vârsta lui, m- am mutat în Oria şi am simţit un altfel de singurătate - singurătatea prea *multor* oameni.

— Cum de-au ajuns Anomaliile aici? întreabă Eli.

— Primele Anomalii au ales să fie Anomalii, pe vremea înfiinţării Societăţii, îi explic lui Eli şi îmi amintesc încă ceva. Cei care locuiesc în Vale nu se consideră Anomalii. Preferă să li se spună fermieri.

— Dar cum au putut să aleagă? se interesează Eli, fascinat.

— Înainte ca Societatea să preia controlul, câţiva oameni i-au presimţit apariţia şi n-au vrut să facă parte din ea. Au început să strângă lucruri în Vale. Arăt către denivelările din pereţii de gresie. Sunt peşteri ascunse peste tot pe-aici. Fermierii aveau suficientă hrană ca să le-ajungă până ce seminţele pe care le luaseră cu ei puteau fi plantate şi recolta culeasă. Şi-au numit aşezarea cătun, pentru că nu voiau să folosească denumirile

Societăţii nici măcar pentru asta.

— Dar Societatea nu le-a dat de urmă?

— Ba da într-un final. Dar fermierii au avut avantajul că ajunseseră primii aici. Puteau să omoare pe oricine încerca să vină pe urmele lor. Iar Societatea şi-a zis că toţi fermierii vor muri până la urmă. Nu-i un loc propice vieţii.

O parte din haină mi s-a desfăcut şi mă opresc lângă un pin după nişte nişte răşină.

— Şi i-au fost de folos Societăţii şi pentru altceva. Mulţi dintre cei din Provinciile Exterioare erau prea înspăimântaţi ca să încerce să evadeze în Vale, pentru că Societatea a început să răspândească zvonuri despre cât de sălbatici sunt fermierii.

— Chiar crezi că vor încerca să ne omoare? întreabă îngrijorat Eli.

— Erau nemiloşi cu toţi cei care făceau parte din Societate, răspund. Dar noi nu mai facem parte din ea. Suntem Aberaţii. N-au omorât Aberaţii sau alte Anomalii decât dacă au fost atacaţi.

— Şi cum o să ştie ce suntem? se interesează Eli.

— Uită-te la noi, îi zic. Nu arătăm a Cetăţeni sau Oficialităţi.

Toţi trei suntem tineri, murdari şi slabi, nişte fugari.

— Şi-atunci de ce tatăl tău nu şi-a adus familia să trăiască aici? întreabă Vick.

— Societatea are dreptate în anumite privinţe, răspund. Aici mori liber, dar mai repede. Fermierii nu dispun în Vale de medicamentele sau de tehnologia de afară a Societăţii. Mama nu şi-a dorit asta pentru mine, iar tata i-a respectat dorinţa.

Vick încuviinţează.

— Aşadar, îi vom găsi pe oamenii ăştia şi-i vom ruga să ne ajute. Fiindcă l-au ajutat pe tatăl tău.

— Da, confirm eu. Şi sper să fac schimb cu ei. Au hărţi şi cărţi vechi. Sau, cel puţin, aveau.

— Şi tu ce ai de dat la schimb? întreabă tăios Vick.

— Aceleaşi lucruri pe care le aveţi şi tu, şi Eli, răspund eu.

Informaţii despre Societate. Am trăit în interiorul ei. A trecut ceva vreme de când în Provinciile Exterioare trăiau săteni adevăraţi, aşa că oamenii din canion n-au putut probabil să facă schimb sau să stea de vorbă cu cineva de mult timp.

— Deci dacă vor să facă schimb cu noi, continuă Eli, nepărând convins, ce-o să facem noi cu toate hârtiile şi cărţile alea vechi, după ce punem mâna pe ele?

— Orice vrei, răspund. Nici măcar nu trebuie să le iei. Găseşte altceva. Nu-mi pasă. Dar eu o să iau o hartă şi o să încerc să ajung la una dintre Provinciile de Margine.

— Ia stai, spune Eli. Vrei să te întorci în Societate? De ce?

— Nu m-aş *întoarce*. Aş lua-o pe alt drum decât cel pe care am venit. Şi n-aş merge decât atât cât să-i pot trimite ei un mesaj. Ca să ştie unde mă aflu.

— Şi cum faci asta? se interesează Eli. Chiar dacă ajungi în Provinciile de Margine, Societatea supraveghează dispozitivele. Ar vedea dacă i-ai trimite ceva.

— De-asta am nevoie de hârtiile din cătun, explic. O să le dau apoi la schimb unui arhivar. Ei ştiu cum să trimită mesaje şi altfel decât prin intermediul dispozitivelor. Dar e scump.

— Un arhivar? întreabă nedumerit Eli.

— Sunt oameni care fac schimb pe piaţa neagră, răspund. Există dinainte de Societate. Şi tata a făcut schimb cu ei.

— Ăsta ţi-e deci planul, zice Vick. Nu ne-ai ascuns nimic.

— Cel puţin momentan, îi spun.

— Crezi că va funcţiona? întreabă Eli.

— Nu ştiu, recunosc.

Deasupra noastră, o pasăre prinde să cânte: o pitulice de canion. Notele sunt limpezi şi neliniştitoare. Coboară asemenea unei cascade pe pereţii canionului. Recunosc chemarea, pentru că tata mi-o imita. Mi-a spus că e sunetul Văii.

I-a plăcut mult aici.

Când tata istorisea poveşti, estompa graniţa dintre adevăr şi ficţiune.

— Într-un anume fel, toate sunt adevărate, spunea când mama îl necăjea din pricina asta.

— Dar cătunul din canion e adevărat? întrebam mereu, ca să mă asigur. Poveştile despre el sunt adevărate?

— Da, confirma el. O să te duc acolo într-o bună zi. O să vezi.

* * *

Aşa că, atunci când ne apare în faţă după următoarea cotitură a canionului, mă opresc locului, neîncrezător. Iat-o, exact cum îmi spusese el, „o aşezare în porţiunea mai lată a strâmtorii”.

Mă cuprinde senzaţia lipsei de realitate, ca lumina după-

amiezii târzii care se revarsă peste pereţii canionului. Cătunul arată exact cum îmi amintesc că mi-l descrisese tata la prima lui vizită:

„Soarele cobora şi aurea totul: podul, clădirile, oamenii, până şi pe mine. Nu-mi venea să cred că e adevărat, deşi auzisem despre acest loc de ani întregi. Mai târziu, când fermierii m-au învăţat să scriu, am avut aceeaşi senzaţie. De parcă soarele ar fi fost mereu în spatele meu."

Lumina de iarnă dă o aură auriu-portocalie clădirilor şi podului din faţa noastră.

— E aici, rostesc.

— E adevărat, spune Vick.

Eli radiază de fericire.

Clădirile dinaintea noastră sunt adunate la un loc, apoi se îndepărtează în jurul bolovanilor căzuţi sau al râului. Clădiri mai mari. Mici terenuri scobite acolo unde canionul e ceva mai larg.

Dar lipseşte ceva. Oamenii. Totul e absolut nemişcat. Vick îmi aruncă o privire. O simte şi el.

— Am ajuns prea târziu, rostesc. Au plecat.

* * *

N-a trecut mult. Urmele încă li se văd pe ici, pe colo.

Văd şi semne că s-au pregătit să plece. N-a fost o fugă pripită, ci una plănuită cu grijă. Roadele au fost culese din merii cu trunchiuri negre şi răsucite; doar câteva mere aurii mai lucesc pe ramuri. Mare parte din utilaje au dispărut - dezmembrate şi luate de fermieri, îmi imaginez. Au mai rămas doar câteva bucăţi ruginite.

— Unde s-au dus? întreabă Eli.

— Nu ştiu, răspund.

Mai există oare cineva în afara Societăţii?

Trecem de un şir de plopi de pe malul râului. Un copac mic şi firav creşte singur chiar pe buza apei.

— Staţi puţin, le spun. Nu durează mult.

Nu tai adânc - nu vreau să omor copacul. Scrijelesc cu grijă pe trunchi numele ei, aducându-mi aminte, ca de obicei, de momentele în care i-am ţinut mâna într-a mea ca s-o învăţ să scrie. Vick şi Eli nu spun nimic în tot acest timp. Aşteaptă.

Când termin, fac un pas în spate, ca să privesc copacul.

Rădăcini superficiale. Sol nisipos. Scoarţa e cenuşie şi aspră. Nu mai are de mult frunze, dar numele ei tot îmi pare frumos.

* * *

Suntem cu toţii impresionaţi de case. Parcă n-am mai văzut de mult sălaşuri ridicate de oameni adevăraţi, care au vrut să rămână în ele. Casele sunt degradate de vreme şi încropite din gresie sau din lemn cenuşiu şi uzat. Eli urcă treptele uneia dintre ele. Eu şi Vick îl urmăm.

— Ky, spune Eli după ce intrăm. *Ia uite*!

Ce văd înăuntru mă face să-mi schimb părerea. Poate că *s-au grăbit* să plece. Altfel de ce şi-ar fi lăsat casele aşa?

Pe pereţi se văd urmele grabei. Ale lipsei de timp. Sunt plini de desene. Dacă fermierii ar fi avut vreme, i - ar fi curăţat. Spun şi arată prea multe.

În casa aceasta e înfăţişată o barcă pe cer, abandonată pe o pernă de nori albi. Artistul şi-a semnat numele în colţul camerei. Literele acelea susţin că pictura - şi ideile - îi aparţin. Şi, deşi acesta este locul pe care-l caut de-atâta vreme, tot mi se taie răsuflarea.

În cătunul ăsta asta am învăţat.

Despre pictură.

Despre scris.

— Să ne oprim aici, propune Eli. Au paturi. Am putea rămâne pentru totdeauna.

— Crezi? îl întreabă Vick. Cei care au locuit aici au avut ei un motiv să plece.

Încuviinţez.

— Trebuie să găsim o hartă şi nişte mâncare şi s-o ştergem. Haideţi să cercetăm peşterile.

Ne uităm în toate peşterile de pe marginile canionului. *Unele* au pereţii pictaţi, precum casele, dar nu găsim nici măcar o bucată de hârtie.

L-au învăţat să scrie. Ştiau cum s-o facă. *Unde* şi-o fi lăsat cuvintele? N-aveau cum să le ia pe toate cu ei. Aproape s-a lăsat noaptea, iar culorile picturilor devin cenuşii în lumina tot mai slabă. Mă uit la pereţii peşterii pe care-o cercetăm.

— Asta-i ciudată, spune Eli, privind şi el pictura. Lipseşte o parte din ea.

Luminează cu lanterna în sus. Pereţii au fost afectaţi de apă şi doar partea superioară a picturii s-a păstrat - o bucată din capul unei femei. Nu i se mai văd decât ochii şi fruntea.

— Seamănă cu mama, rosteşte încet Eli.

Mă întorc surprins spre el. Fiindcă acelaşi cuvânt îmi răsună şi mie întruna în minte, chiar dacă mama n-a fost niciodată aici. Şi mă întreb dacă acest cuvânt, „mamă”, e la fel de periculos pentru Eli cum e pentru mine. S-ar putea să fie chiar mai periculos decât „tată”. Fiindcă pe mama nu sunt furios. Simt doar pierdere, iar pierderea e un sentiment de care nu poţi scăpa aşa de uşor.

— Ştiu unde trebuie să fi ascuns hărţile, zice deodată Eli.

În ochi îi apare o sclipire şireată, pe care nu i-am mai văzut-o, şi mă întreb dacă Eli îmi place atât de mult pentru că îmi aduce aminte nu de Bram, ci de mine. Eram cam de vârsta lui când am furat pastilele roşii de la familia Carrow.

Pe când eram proaspăt sosit în Oria, mi se părea ciudat să mă uit cum oamenii ieşeau toţi deodată din case, din clădirile în care munceau şi din trenurile aeriene. Mă neliniştea felul în care se mişcau în acelaşi timp către aceleaşi locuri. Aşa că îmi închipuiam că străzile erau viroagele goale de acasă, iar oamenii erau apa de după ploaie, care transforma albiile secate în pâraie. Îmi ziceam că, îmbrăcaţi în hainele lor civile cenuşii şi albastre, nu erau decât o altă forţă a naturii urmându-şi cursul.

Dar nu mi-a folosit la nimic. M-am rătăcit într-una dintre Suburbii.

Iar Xander m-a văzut folosind busola pe când încercam să găsesc drumul înapoi spre casă. M-a ameninţat că-l dă în vileag pe Patrick pentru că m-a lăsat s-o păstrez dacă nu fur pentru el nişte tablete roşii.

Xander trebuie să fi ştiut atunci că sunt o Aberaţie. Nu-mi dau seama cum de s-a prins atât de repede, şi n- am mai vorbit despre asta după aceea. Dar nu contează. Mi-a prins bine să învăţ lecţia. Nu-ţi închipui că un loc este aidoma altuia şi nici nu căuta asemănări. Uită-te doar la ceea ce este.

— Unde, Eli? îl întreb.

Aşteaptă o clipă, încă rânjind, şi-mi amintesc şi asta - momentul dezvăluirii.

Am întins braţul ca să-i arăt lui Xander cele două pastile roşii pe care le furasem. Nu crezuse c-o să reuşesc. Am vrut să ştie

că eram egalul lui, chiar dacă eram o Aberaţie. Măcar o dată am vrut ca cineva să ştie asta, înainte să-mi încep viaţa prefăcându-mă inferior tuturor celor din jur. Preţ de o clipă, m-am simţit puternic. M-am simţit asemenea tatei.

— Acolo unde nu ajunge apa, spune Eli acum, privind portretul femeii care a fost şters. Peşterile nu sunt aici. Trebuie să fie sus.

— Trebuia să mă fi gândit, spun eu, şi ieşim cu toţii în grabă din peşteră şi ne uităm în sus, spre stânci.

Tata mi-a povestit despre inundaţii. Uneori, fermierii vedeau cum se umflă râul şi îşi dădeau seama ce îi aşteaptă. Alteori, în timpul inundaţiilor subite, nu-i avertiza aproape nimic. Trebuiau să construiască şi să cultive pe fundul canionului, unde era loc, dar, când apa se umfla, se mutau în peşterile de mai sus.

„În Vale, linia dintre viaţă şi moarte e subţire, spunea tata. Toţi speră să se afle de partea potrivită."

Acum, că le căutăm, semnele vechilor inundaţii sunt pretutindeni - urme de sedimente pe pereţii canionului, copaci uscaţi înfipţi sus, în crevase, din cauza viiturilor rapide şi violente. Forţa cu care natura face aşa ceva ar putea îngenunchea până şi Societatea.

— Întotdeauna mi s-a părut că e mai sigur să îngropi lucruri, spune Vick.

— Nu întotdeauna, comentez, amintindu-mi de Deal. Uneori e mai sigur să le duci cât poţi de sus.

* * *

Ne ia aproape un ceas să găsim drumul. De jos e aproape imposibil de văzut - fermierii l-au tăiat în stâncă, aşa că se pierde în pereţii plini de semne ai canionului. Urcăm tot mai sus, până ce drumul face o cotitură care nu se vedea de jos. Cred că nici de sus nu se vede. Doar dacă ai îndrăzni să te caţeri de-a dreptul până acolo şi să te uiţi cu atenţie.

Odată ajunşi, zărim peşterile.

Sunt locul perfect pentru pus lucruri la păstrare - sunt sus şi sunt ascunse. Şi uscate. Vick intră în prima.

— E ceva mâncare pe-acolo? întreabă Eli, în timp ce burta îi chiorăie.

Eu zâmbesc. Ne-am împărţit cu grijă mâncarea, dar am dat

peste cătun exact la timp.

— Nu, răspunde Vick. Ky, ia uite la asta.

Mă aplec şi eu şi intru. Descopăr o peşteră în care sunt doar câteva recipiente butucănoase şi nişte cutii. Lângă intrare văd urme - cineva a târât de curând o parte dintre rezerve şi le-a tras afară.

Am mai întâlnit asemenea cutii.

— Ai grijă, îi spun lui Vick, apoi deschid cu atenţie una şi arunc o privire înăuntru.

Fire. Tastaturi. Explozivi. Toate aparţinând Societăţii, după cum arată.

Oare fermierii erau mână în mână cu Societatea? Nu prea cred. Dar poate le-au furat sau poate au făcut schimb pe piaţa neagră. Trebuie să fi durat ani întregi să strângă suficiente aparate ca să umple o asemenea peşteră.

Ce s-a întâmplat cu restul?

Eli cotrobăie în spatele meu şi ridic braţul, ca să-l reţin.

— Seamănă cu chestiile pe care le avem şi noi în haine, spune el. Să luăm câte ceva cu noi?

— Nu, răspund. Mai caută mâncare. Şi nu uita de hartă.

Eli se strecoară afară.

Vick şovăie.

— S-ar putea să ne fie de folos, îmi zice, făcând semn spre provizii. Ai putea încropi ceva din ele, nu?

— Aş putea încerca, răspund. Dar prefer să nu. Mai bine umplem rucsacurile cu mâncare şi hârtii, dacă găsim.

Nu le spun însă că firele aduc mereu necazuri. Cred că fascinaţia dintotdeauna a tatei faţă de ele i-a grăbit moartea. Visa că poate să fie asemenea lui Sisif, să- ntoarcă armele Societăţii împotriva ei însăşi.

Sigur, şi eu am încercat acelaşi lucru cu celelalte momeli când le-am încropit armele înainte să fugim în Vale. Şi nu cred că lor le-a mers mai bine decât celor din satul tatei.

— E periculos să încerci să faci schimb cu asta. Nici nu ştiu dacă arhivarii s-ar mai atinge de ele.

Vick clatină din cap, dar nu mă contrazice. Intră mai adânc în peşteră şi trage de una dintre rolele de plastic gros.

— Ştii ce-s astea? întreabă.

— Un fel de adăpost? zic eu, uitându-mă cu mai multă atenţie.

Văd frânghii şi tuburi subţiri rulate în interior.

— Bărci, răspunde Vick. Am văzut unele asemănătoare în baza militară în care am locuit.

Ăsta e lucrul cel mai însemnat din trecutul lui pe care l-a dezvăluit până acum, şi aştept să văd dacă nu mai povesteşte şi altceva.

Dar Eli ne strigă plin de entuziasm.

— Dacă vreţi mâncare, am găsit!

Îl descoperim ronţăind un măr în cea de-a doua peşteră.

— Probabil că astea au fost prea grele să le ia cu ei, spune. Sunt tot felul de mere şi de grâne. Şi seminţe.

— Poate că le-au depozitat în caz că ar fi fost nevoiţi să se întoarcă, îşi dă cu părerea Vick. Au luat totul în considerare.

Dau aprobator din cap. Stând aici şi uitându-mă la ce au lăsat în urmă, îi admir pe cei care au locuit aici. Sunt şi dezamăgit. Mi-ar fi plăcut să-i cunosc.

Şi Vick simte acelaşi lucru.

— Cu toţii ne-am gândit cum ar fi să scăpăm, spune el. Ei chiar au făcut-o.

Ne umplem rucsacurile cu mâncare din magaziile fermierilor. Luăm mere şi un fel de pâine plată şi tare, care pare că va rămâne bună multă vreme. Găsim şi câteva chibrituri pe care fermierii probabil le-au făcut singuri. Poate vom găsi mai încolo un loc unde vom putea aprinde în siguranţă focul.

Când terminăm, mai găsim câteva rucsacuri în peştera-magazie şi le umplem şi pe acelea.

— Acum să căutăm o hartă şi ceva cu care să facem schimb, propun eu.

Trag adânc aer în piept. Peştera miroase a gresie - a noroi şi apă - şi a mere.

— Pun pariu că-i aici, rosteşte Eli, iar vocea îi sună înăbuşit din fundul peşterii. Mai e o încăpere.

Vick şi cu mine îl urmăm după colţ, într-un alt alcov în stâncă. Luminăm cu lanternele şi vedem că e curat. Bine organizat. Plin de cutii. Străbat încăperea şi ridic capacul uneia dintre ele. E plină de cărţi şi de hârtii.

Încerc să nu gândesc: „Probabil că aici a învăţat. Poate c-a stat chiar pe banca aia de colo.”

— Au lăsat aşa de multe în urmă, şopteşte Eli.

— N-au putut să le ducă pe toate, zic eu. Probabil că au luat

cu ei ce era mai bun.

— Poate c-aveau un datapod, sugerează Vick. Poate c- au introdus în el informaţiile cuprinse în cărţi.

— S-ar putea, spun.

Dar mă întreb cât de greu trebuie să le fi fost să lase în urmă originalele. Informaţiile din această peşteră sunt nepreţuite, mai ales în această formă. Iar cei care le-au adus aici sunt strămoşii lor. Probabil c-a fost dificil să plece fără ele.

În mijlocul încăperii se află o masă făcută din bucăţi mici de lemn, care au fost aduse în peşteră şi asamblate. Întreaga încăpere, asemenea cătunului, pare a fi fost construită cu grijă. Fiecare obiect e plin de înţelesuri. Societatea nu ţi-a dat nimic mură-n gură. Ai muncit pentru asta. L-ai găsit. L-ai făcut singur.

Luminez cu lanterna masa şi un castron de lemn plin cu creioane de cărbune.

Întind braţul şi iau unul. Îmi lasă un semn mic şi negru pe mână. Creioanele îmi amintesc de uneltele pe care mi le făceam în Suburbie ca să scriu. Adunam câteva bucăţi de lemn pe deal sau când cădea câte o ramură dintr-un arţar din Suburbie. Le legam laolaltă şi le coboram în incinerator, ca să le carbonizez capetele şi să pot scrie şi desena. Odată, când aveam nevoie de culoarea roşie, am furat câteva petale ale unei petunii sângerii dintr-un strat de flori şi le-am folosit ca să colorez mâinile Oficialităţilor şi pe ale mele, luminate de soare.

— Ia uite, spune Vick în spatele meu.

A găsit o cutie plină de hărţi. Scoate câteva. Lumina caldă a lanternei transformă hârtiile, făcându-le să pară şi mai vechi decât sunt de fapt. Le răsfoim până găsim una pe care recunosc Valea.

— Asta, rostesc, întinzând-o pe masă. Ne adunăm cu toţii în jurul ei. Uite canionul nostru.

Îl arăt pe hartă, dar privirea mi-e atrasă de canionul alăturat. O zonă de acolo a fost însemnată cu un şir de X-uri groase şi negre, ca nişte cusături. Mă întreb ce înseamnă. *Aş vrea să pot redesena această hartă*. Ar fi mult mai uşor să arăt cum mi-ar plăcea să arate lumea decât să-ncerc să-mi dau seama cum este de fapt.

— Mi-ar plăcea să ştiu să scriu, zice Eli, şi-mi pare rău că n-am timp să-l învăţ.

Poate într-o bună zi. Acum trebuie să ne continuăm drumul.

— E frumoasă, adaugă Eli, atingând uşor harta. E altfel decât cum desenăm noi pe ecrane în Societate.

— Ştiu, spun.

Cel care a făcut harta a fost un fel de artist. Culorile şi dimensiunile se potrivesc perfect.

— Ştii să pictezi? întreabă Eli.

— Puţin, răspund eu.

— Cum?

— Mama a învăţat singură, apoi mi-a arătat şi mie, explic. Tata venea aici şi făcea schimb cu fermierii. O dată i-a adus o pensulă. Una adevărată. Dar nu şi-a permis şi vopsea. A vrut mereu să-i aducă, dar n-a reuşit.

— Atunci *nu putea* să picteze, conchide Eli, părând dezamăgit.

— Nu, zic. Putea. Folosea apă pe piatră.

Îmi aduc aminte de scrijeliturile străvechi dintr-o crevasă mică, aflată în apropiere de casa noastră. Mă întreb dacă acolo i-a venit mamei ideea să scrie pe piatră. Dar folosea apă, iar mişcările îi erau întotdeauna blânde.

— Picturile ei se evaporau întotdeauna, îi povestesc lui Eli.

— Atunci de unde ştii cum arătau? se interesează el.

— Le vedeam înainte să se usuce, răspund. Erau frumoase.

Eli şi Vick tac, şi-mi dau seama că s-ar putea să nu mă creadă. Poate-şi închipuie că scornesc totul şi-mi amintesc picturi pe care-aş fi vrut să le văd. Dar spun adevărul. Picturile ei aproape că prindeau viaţă - luceau, dispăreau şi apoi de sub mâinile ei apăreau altele. Erau frumoase şi cum arătau câtă vreme existau, dar şi pentru că nu aveau cum să dureze.

— În fine, rostesc. Uite o ieşire.

Le arăt cum canionul se prelungeşte într-o câmpie pe partea opusă celei pe unde am intrat. Dacă e să mă iau după hartă, acolo e mai multă vegetaţie, plus încă un pârâu, mai mare decât cel din canionul acesta. Pe munţii de pe partea cealaltă a câmpiei e însemnată o casă mică şi întunecată, care presupun că e o aşezare sau un refugiu, fiindcă fermierii foloseau acelaşi simbol pentru propriul cătun înfăţişat pe hartă. Iar dincolo de ea, spre miazănoapte de munţi, e un loc însemnat ca fiind SOCIETATEA. Una dintre Provinciile de Margine.

— Cred că-n două sau trei zile ajungem la câmpie. Şi în alte câteva zile o traversăm şi-ajungem la munţi.

— E un râu în câmpie, spune Vick, iar ochii i se luminează pe măsură ce cercetează harta. Păcat că nu putem folosi una dintre bărcile fermierilor ca să coborâm pe el.

— Am putea încerca, propun eu, dar cred că munţii sunt o variantă mai bună. E o aşezare acolo. Râul nu ştim unde duce.

Munţii sunt lângă marginea de sus a hărţii; râul coboară şi dispare în partea de jos.

— Ai dreptate, spune Vick. Dar am putea să ne oprim şi să pescuim. Peştele afumat ţine multă vreme.

Împing harta spre Eli.

— Tu ce părere ai?

— Hai să mergem acolo, zice el şi pune degetul pe casa întunecată din munţi. Sper să dăm peste fermieri. Vreau să-i cunosc.

— Ce să mai luăm cu noi? întreabă Vick, căutând prin cărţi.

— Poate mai găsim ceva de dimineaţă, răspund.

Din cine ştie ce motiv, cărţile frumos aranjate şi abandonate mă întristează. Mă obosesc. Aş vrea să fie Cassia aici, cu mine. Ar da fiecare pagină şi-ar citi fiecare cuvânt. Mi-o şi imaginez în lumina slabă din peşteră, cu ochii strălucitori şi cu zâmbetul ei, şi închid ochii. S-ar putea ca amintirea aceasta înceţoşată să fie singurul mod în care s-o mai văd vreodată. Avem harta, dar distanţa pe care trebuie să o mai străbatem pare aproape insurmontabilă.

— Ar fi bine să ne culcăm, propun eu, alungând îndoiala aceasta care nu-mi aduce nimic bun. Trebuie să pornim imediat ce se luminează. Mă întorc spre Eli. Tu ce părere ai? Vrei sa coborâm înapoi şi sa dormim in case? Au paturile alea acolo.

— Nu, răspunde Eli, chircindu-se pe podea. Să rămânem aici.

Înţeleg de ce. Noaptea târziu, cătunul gol pare expus - râului, singurătăţii care s-a instalat când au plecat fermierii şi ochilor fantomatici şi mâinilor din picturile pe care le-au făcut. Peştera unde ei şi-au păstrat lucrurile in siguranţă pare a fi locul in care şi noi vom fi in siguranţă.

Visez că liliecii intră şi ies in zbor din peşteră cât e noaptea de lungă. Unii fâlfâie greoi, şi ştiu că sunt plini de sângele altor fiinţe vii. Alţii zboară puţin mai sus, şi ştiu că sunt uşori pentru că le e foame. Dar toţi au aripi zgomotoase şi fâlfâitoare.

La capătul nopţii, aproape de ivirea zorilor, mă trezesc. Vick şi Eli dorm încă şi mă întreb ce m-a deranjat. Un sunet din

cătun?

Mă îndrept spre ieşirea peşterii şi privesc afară.

O lumină pâlpâie în fereastra uneia dintre casele aflate dedesubt.

Capitolul 14
Cassia

Aştept să se crape de ziuă, învelită bine în haină. Aici, în Vale, merg şi dorm în adâncul pământului, iar Societatea nu mă vede. Încep să cred că, într-adevăr, ei nu ştiu unde mă aflu. Am evadat.

E ciudat.

Am fost supravegheată întreaga viaţă. Societatea m-a urmărit ducându-mă la şcoală, învăţând să înot şi urcând scările ca să particip la Banchetul Alegerii; mi-a sortat visele; când a considerat că informaţiile mele sunt interesante, aşa cum a făcut Oficialitatea mea, a modificat anumite lucruri şi mi-a înregistrat reacţia.

Şi, deşi într-un alt mod, şi familia mea m-a supravegheat.

La sfârşitul vieţii, bunicul stătea lângă fereastră la apusul soarelui. Atunci m-am întrebat dacă nu cumva nu doarme toată noaptea şi urmăreşte cum răsare din nou soarele. S-a hotărât oare să-mi dea poeziile într-una dintre acele nopţi lungi de veghe?

Îmi închipui că bunicul n-a dispărut, ci pluteşte deasupra tuturor şi că, din tot ce poate vedea de sus, alege o fetiţă ghemuită într-un canion. Se întreabă dacă mă voi trezi şi mă voi ridica atunci când va deveni limpede că mijesc zorii.

Oare bunicul şi-a dorit să ajung aici?

— Eşti trează? întreabă Indie.

— Nici n-am dormit, răspund, dar nici măcar acum nu pot fi sigură că e adevărat.

Dacă închipuirea cu bunicul a fost, de fapt, un vis?

— Putem s-o pornim în câteva minute, spune Indie.

În cele câteva secunde de conversaţie, lumina a suferit deja transformări. Pot s-o văd mai bine pe Indie.

Alege un loc bun, până şi eu îmi dau seama de asta. Pereţii nu sunt atât de înalţi şi de abrupţi ca în alte locuri şi o mai veche prăvălire a stâncii a lăsat în urmă mormane de bolovani.

Totuşi, pereţii canionului mă descurajează şi nici nu am prea mult exerciţiu - doar cât am reuşit să repetăm aseară, înainte să ne culcăm.

Indie întinde hotărâtă braţul.

— Dă-mi rucsacul tău!

— Poftim?

— Nu eşti obişnuită cu escalada, spune ea. O să pun lucrurile tale în rucsacul meu, iar pe-al tău îl vei căra în spate gol. Va fi mai uşor aşa. Nu vreau să cazi din pricina greutăţii din spinare.

— Eşti sigură?

Deodată simt că, dacă Indie pune mâna pe rucsac, va avea prea multe. Nu vreau să renunţ la pastile.

Indie pare nerăbdătoare.

— Ştiu ce spun. Cum ai făcut şi tu cu plantele. Se încruntă. Haide. Ai avut încredere în mine în nava aeriană.

Are dreptate, iar asta-mi aminteşte de ceva.

— Indie, ce-ai luat cu tine? Ce m-ai rugat să ascund în navă?

— Nimic, răspunde ea.

— Nimic? repet mirată.

— Mi-am imaginat că nu te vei încrede în mine decât dacă aş fi avut şi eu ceva de pierdut, explică ea şi zâmbeşte.

— Dar în sat te-ai prefăcut că iei ceva înapoi, insist eu.

— Ştiu, zice ea, iar în glas nu i se simte deloc părerea de rău.

Clatin din cap şi, fără să vreau, izbucnesc în râs, apoi îmi dau rucsacul jos şi i-l întind.

Îl deschide şi răstoarnă conţinutul - lanternă, frunze, plosca goală, pastilele albastre - într-al ei.

Deodată, mă simt vinovată. Aş fi putut să fug cu toate pastilele, iar ea a avut oricum încredere în mine.

— Să păstrezi câteva tablete, îi propun eu. Pentru tine.

Expresia de pe chipul lui Indie se schimbă.

— Ah, rosteşte ea cu prudenţă. Bine.

Îmi înapoiază rucsacul gol şi mi-l pun la loc în spate. Ne căţărăm îmbrăcate cu hainele, ceea ce ne face mai voluminoase, dar Indie e de părere că e mai uşor decât să le

ducem separat. Îşi pune şi ea rucsacul în spinare, peste părul împletit în coadă care, atunci când răsare soarele, luceşte aproape la fel de tare ca stâncile.

— Eşti gata? mă întreabă.

— Cred că da, răspund, privind în sus, la stâncă.

— Ia-te după mine, mă îndeamnă. O să-ţi zic exact ce să faci.

Îşi trece degetele prin inele şi se caţără. Nerăbdătoare s-o urmez, dărâm un mic morman de pietre care se rostogolesc, dar eu mă ţin bine.

— Nu te uita în jos! mă sfătuieşte Indie.

* * *

Durează mult mai mult să te caţeri decât să cazi.

Mă uimeşte cât de mult timp, atunci când urci, trebuie doar să te ţii şi să aştepţi, hotărând care va fi următoarea mişcare şi apoi punând-o în aplicare. Mă apuc strâns de stâncă şi-mi îndoi degetele de la picioare cât pot. Mă concentrez asupra sarcinii prezente şi, cumva, asta înseamnă că, deşi nu mă gândesc la Ky, gândurile mă poartă numai la el. Pentru că sunt asemenea lui.

Pereţii canionului sunt portocalii-roşietiti, stropiţi cu negru. Nu-mi dau seama de unde provine negrul - arată de parcă un ocean plin de smoală s-ar fi lovit de acest ţărm cu multă vreme în urmă.

— Te descurci, îmi spune Indie când ajung alături de ea, pe o margine de stâncă. Urmează partea cea mai grea, mă pune ea în gardă, arătând cu degetul. Lasă-mă pe mine s-o iau înainte.

Stau pe margine, cu spatele sprijinit de stâncă. Mă dor braţele pentru că m-am ţinut cu atâta forţă. Mi-aş dori ca stânca să ne ia în braţe, să ne cuprindă când ne agăţăm de ea, dar nu se poate.

— Cred c-am reuşit, anunţă încet Indie. Când urci...

Aud pietre rostogolindu-se şi carnea râcâindu-se de stâncă. Sar în picioare. Marginea e îngustă, iar eu abia îmi ţin echilibrul.

— Indie!

Se leagănă deasupra mea, zgâriată şi însângerată. O aud înjurând încet.

— Eşti bine? îi strig.

— Împinge! îmi cere ea cu glas aspru. Împinge-mă-n sus!

Îmi pun palmele împreunate sub talpa ghetei ei, tocită de alergarea prin câmpie şi prăfuită de canion şi de bolovani.

Când se sprijină de mâinile mele, atât de grea, e cumplit, căci ştiu că nu găseşte nimic de care să se apuce. Apoi se urneşte; greutatea ghetei îmi părăseşte palma, lăsându-mi urme.

— Sunt sus, mă anunţă. Mergi spre stânga. Îţi spun cum să ajungi de acolo.

— E sigur? Eşti bine?

— Eu am fost de vină. Rocile astea sunt mai moi decât cele cu care sunt eu obişnuită. Mi-am lăsat prea mult greutatea pe bucata aia şi s-a desprins.

Zgârieturile de pe piciorul ei contrazic afirmaţia cum că piatra e moale, dar ştiu la ce se referă. Toate aici sunt diferite. Râuri otrăvite, piatră moale. Nu ştii niciodată la ce să te aştepţi. Ce va rezista şi ce va ceda.

* * *

A doua jumătate a ascensiunii merge mai uşor. Indie a avut dreptate; partea mai abruptă a fost cel mai dificil de escaladat. Mă apuc cu buricele degetelor de margini înguste de stâncă, ordonându-le încheieturilor să rămână îndoite, iar picioarelor, să nu-mi alunece. Îmi înfig braţele şi genunchii în despicături verticale în stâncă, folosindu-mi hainele şi pielea aşa cum m-a învăţat Indie - astfel încât fricţiunea să-mi ţină corpul aproape de perete.

— Aproape am ajuns, spune ea de deasupra. Aşteaptă un minut şi apoi continuă să urci. Nu-i rău.

Încerc să-mi recapăt răsuflarea, oprindu-mă să mă odihnesc într-o crevasă. îmi dau seama că aici piatra chiar mă susţine şi zâmbesc, încântată de cât de sus ne aflăm.

„Lui Ky i-ar plăcea la nebunie. Poate că şi el se caţără.”

A venit vremea pentru ultimul efort de a ajunge în vârf. N-o să mă uit nici în jos, nici înapoi, ci doar în sus şi înainte. Rucsacul gol mi se mişcă uşor pe umeri şi ezit, iar unghiile mi se înfig în piatră. „Ţine-te bine. Stai.” Ceva uşor şi înaripat zboară pe lângă mine şi mă sperie. Ca să mă liniştesc, mă gândesc la poezia pe care mi-a dăruit-o Ky de ziua mea, cea despre apă:

Mareea înaltă şi bâtlanul plonjară când apucai drumul

Ce duce peste hotar.[2]

Aici, pe acest mal stâncos, mă simt ca o fiinţă lăsată în urmă după ce apa s-a retras. Încerc să mă caţăr undeva unde s-ar putea afla Ky. „Şi, chiar dacă nu e acolo, îl voi găsi. Voi merge din nou şi din nou, până ce voi fi traversat în sfârşit spre locul în care se află."

Mă opresc o clipă, ca să-mi recapăt echilibrul, iar apoi, fără să vreau, mă uit peste umăr.

Priveliştea e cu totul diferită de cea admirată de mine şi de Ky din vârful Dealului. Nu sunt case, nicio primărie, nicio clădire. Doar nisip, stânci şi copaci piperniciţi; dar eu am escaladat peretele de stâncă şi, încă o dată, mi se pare că, într-un fel, Ky a făcut-o alături de mine.

— Aproape am ajuns, îi şoptesc lui şi lui Indie.

Mă caţăr peste marginea stâncii, cu un zâmbet întipărit pe faţă, apoi ridic privirea.

Nu suntem singure.

* * *

Ştiu de ce aşa ceva se numeşte bombardament. Cenuşa e pretutindeni. Vântul străbate Valea, suflându- mi rămăşiţele în ochi, înceţoşându-mi privirea şi aducându-mi lacrimi în ochi.

Sunt doar urmele unui foc mare, încerc să-mi spun. Beţe puse cap la cap, fum ridicat spre ceruri.

Dar expresia de pe chipul lui Indie îmi arată că ştie adevărul şi, de fapt, îl ştiu şi eu. Siluetele înnegrite împrăştiate pe pământ nu sunt beţe. Sunt adevărate - zeci de trupuri în partea de sus a Văii.

Indie se apleacă şi apoi se îndreaptă iar de spate, ţinând ceva în mână. O bucată arsă de frânghie, în cea mai mare parte încă bună.

„Poem în octombrie" de Dylan Thomas, în Viziune şi rugă, Editura Univers, Bucureşti, 1970, traducere de C. Abăluţă şi Şt. Stoenescu (n.tr.)

— Să mergem, mă îndeamnă ea, iar cenuşa de pe frânghie îi

murdăreşte mâinile.

Îşi dă la o parte o şuviţă de păr roşcat care i s-a desprins din coadă şi se mânjeşte din greşeală pe faţă.

Arunc o privire scurtă către cadavre. Au semne pe piele - linii unduitoare, albastre. Mă întreb ce înseamnă.

„De ce-aţi urcat până aici? Cum aţi făcut frânghia asta? Ce-aţi mai învăţat aici, în vreme ce noi, ceilalţi, v- am uitat? Sau chiar n-am ştiut niciodată că existaţi?”

— De când sunt morţi? întreb.

— De suficient timp, răspunde Indie. O săptămână, poate chiar mai mult. Nu sunt sigură. Vocea îi e dură. Cine-a făcut asta s-ar putea întoarce. Trebuie să plecăm.

Zăresc o mişcare cu coada ochiului şi mă răsucesc. Steaguri înalte şi roşii, înfipte în pământ de-a lungul marginii, flutură sălbatic în vânt. Deşi nu sunt legate de copaci, îmi amintesc de fâşiile roşii pe care eu şi Ky le- am lăsat pe Deal.

Cine-a însemnat pământul de aici? Cine i-a omorât pe toţi aceşti oameni? Societatea? Inamicul?

Unde e Rebeliunea?

— Trebuie să plecăm chiar acum, Cassia, insistă Indie.

— Nu, răspund eu. Nu-i putem lăsa aici.

Oare ei au fost Rebeliunea?

— Aşa mor Anomaliile, continuă Indie pe un ton îngheţat. Noi două nu putem schimba asta. Trebuie să găsim pe altcineva.

— Poate că aceştia sunt oamenii pe care încercăm să-i găsim, zic.

„Te rog, nu lăsa ca Rebeliunea să dispară înainte să avem ocazia s-o găsim. O, Ky, îmi zic, n-am ştiut. Aşadar, la o asemenea moarte ai fost martor.”

Traversăm în fugă Valea şi lăsăm cadavrele în urmă. „Ky e încă în viaţă, mă gândesc. Trebuie să fie!”

Doar soarele e pe cer. Nu zboară nimic. Aici nu sunt îngeri.

Capitolul 15
Ky

Nu ne oprim decât după ce ne-am îndepărtat suficient de cei care se aflau în cătun. Nu prea vorbim; mergem repede de-a lungul canionului principal. După câteva ceasuri, scot harta ca să verific unde ne aflăm.

— Pare că urcăm întruna, comentează Eli, cu răsuflarea întretăiată.

— Aşa şi e, confirm.

— Şi-atunci de ce nu am ajuns mai sus? întreabă Eli.

— Şi pereţii canionului se înalţă, explic eu. Uite.

Îi arăt cum au indicat fermierii această înălţare pe hartă.

Eli clatină nedumerit din cap.

— Închipuie-ţi că Valea şi toate canioanele ei sunt o barcă mare, îi zice Vick lui Eli. Locul prin care-am intrat era jos, în apă. Cel prin care ieşim e sus. Vezi? Când ne vom căţăra afară, vom fi deasupra câmpiei aceleia uriaşe.

— Te pricepi la bărci? întreabă Eli.

— Puţin, răspunde Vick. Nu cine ştie ce.

— Putem să ne odihnim un minut, îl anunţ pe Eli, apucând plosca şi luând o înghiţitură.

Vick şi Eli îmi urmează exemplul.

— Mai ştii poezia aia pe care o spuneai când murea cineva? zice Vick. Cea despre care te-am întrebat şi mai devreme?

— Da.

Mă uit la aşezarea din munţi însemnată pe hartă. „Acolo trebuie să ajungem.”

— *Cum* de o ştii?

— Am dat întâmplător peste ea, răspund. În Oria.

— Nu în Provinciile Exterioare? insistă Vick.

Îşi dă seama că ştiu mai multe decât dezvălui. Îmi ridic privirea. El şi Eli se află de cealaltă parte a hărţii şi mă urmăresc. Ultima dată când Vick m-a provocat a fost în sat, când am povestit cum omoară Societatea Anomaliile. Acum are aceeaşi privire dură ca oţelul. Crede c-a venit vremea să vorbim despre asta.

Are dreptate.

— Şi acolo, rostesc. Am auzit despre Pilot toată viaţa.

Şi aşa şi e. În Provinciile de Margine, în cele Exterioare, în Oria şi acum aici, în Vale.

— Şi cine crezi tu că e? întreabă Vick.

— Unii cred că Pilotul este conducătorul unei revolte împotriva Societăţii, răspund, iar ochii lui Eli sunt deodată luminaţi de entuziasm.

— Rebeliunea, e de acord Vick. Am auzit şi eu de ea.

— E o revoltă? întreabă nerăbdător Eli. Iar Pilotul e conducătorul?

— Poate, zic eu. Dar n-are nimic de-a face cu noi.

— Ba sigur că are, insistă înfuriat Eli. De ce nu le-ai spus şi celorlalte momeli? Poate ar fi făcut ceva!

— Ce? îl întreb obosit pe Eli. Şi eu, şi Vi ck am auzit de Pilot. Nu ştim unde se află. Şi, chiar dac-am şti, nu cred că Pilotul poate să facă altceva decât să moară şi să-i ia şi pe mulţi alţii cu

el.

Vick clatină din cap, dar nu spune nimic.

— Le-ar putea oferi puţină speranţă, zice Eli.

— Şi la ce-i bună speranţa dacă nu e susţinută de nimic? îl întreb.

Strânge încăpăţânat din dinţi.

— Şi tu tot cam asta ai făcut când ai încropit armele alea.

Are dreptate. Oftez.

— Ştiu. Dar nu le-ar fi folosit la nimic dacă le-aş fi vorbit despre Pilot. E doar o poveste pe care mi-o spunea tata.

Deodată, îmi amintesc cum mama picta ilustraţii în vreme ce tata îmi vorbea. Când el termina povestea lui Sisif şi picturile se uscau, simţeam întotdeauna că, în sfârşit, avea parte de odihnă.

— Eu am auzit de Pilot de la cineva de-acasă, spune Vick şi face o scurtă pauză. Ce-au păţit părinţii tăi?

— Au murit într-un bombardament, răspund.

Pe moment, cred că asta-i tot ce-i voi spune. Dar continui. Trebuie să le povestesc lui Eli şi lui Vick ce s-a întâmplat, ca să înţeleagă de ce nu cred.

— Tata îi convoca pe toţi sătenii la întâlniri.

Îmi amintesc cât de emoţionant era, cum se strecurau toţi pe bănci şi vorbeau unii cu alţii. Feţele li se luminau când îl vedeau pe tata intrând în încăpere.

— A descoperit un mod de a deconecta dispozitivul satului fără ştirea Societăţii. Sau, cel puţin, aşa şi-a închipuit el. Nu ştiu dacă dispozitivul încă funcţiona sau dacă cineva a informat Societatea despre întâlniri. Dar erau adunaţi laolaltă când a început bombardamentul. Au murit aproape toţi.

— Deci *tatăl tău* a fost Pilotul? întreabă uluit Eli.

— Dacă a fost, acum e mort, răspund. Şi a luat întregul sat cu el.

— Nu el i-a omorât, zice Vick. Nu poţi da vina pe el.

Ba pot şi o şi fac. Dar îl înţeleg şi pe Vick.

— I-a omorât Societatea sau Inamicul? se interesează Vick după o clipă.

— Navele păreau să aparţină Inamicului, îl lămuresc. Dar Societatea n-a apărut decât după ce s-a terminat totul. Asta nu se mai întâmplase. Pe atunci măcar se prefăceau că luptă pentru noi.

— Tu unde erai când s-au petrecut toate astea? spune Vick.

— Sus, pe podiş, răspund. Mă dusesem să văd cum plouă.

— Ca momelile care s-au dus după zăpadă, comentează Vick. Dar tu n-ai murit.

— Nu. Navele nu m-au observat.

— Ai avut noroc, zice Vick.

— Societatea nu crede în noroc, intervine Eli.

— Eu am hotărât că e singurul lucru în care cred, anunţă Vick. Noroc şi ghinion - iar noi părem să avem întotdeauna ghinion.

— Nu-i adevărat, îl contrazice Eli. Am scăpat de Societate şi am ajuns în canion. Am descoperit peştera cu hărţi şi am plecat din cătun înainte să ne găsească cineva.

Nu recunosc nimic. Nu cred în Societate, în Rebeliune, în vreun Pilot ori în noroc sau ghinion. Cred în Cassia. Dacă ar trebui să aleg în ce cred mai mult de- atât, aş spune că eu cred în *există* sau *nu există*.

Exist acum şi-aşa vreau să fie şi în continuare.

— Să mergem, le spun şi strâng harta.

* * *

La asfinţit, ne hotărâm să oprim într-o peşteră marcată pe hartă. Când ne aplecăm să intrăm, lumina lanternelor dă la iveală mai multe picturi şi petroglife pe pereţi.

Eli se opreşte locului. Ştiu cum se simte.

Îmi aduc aminte când am văzut pentru prima oară asemenea petroglife. În crevasa aceea stâncoasă de lângă satul nostru. Mama şi tata m-au dus acolo când eram mic. Am încercat să ghicim ce însemnau toate simbolurile. Tata exersa, copiindu-le în ţărână. Asta era înainte să înveţe să scrie, întotdeauna îşi dorise să ştie să scrie şi voia să descopere înţelesul tuturor lucrurilor. Al fiecărui simbol, cuvânt sau situaţie. Când nu reuşea, inventa el unul.

Dar peştera asta e uimitoare. Culorile picturilor sunt bogate, iar petroglifele sunt pline de detalii. Spre deosebire de ţărâna de pe jos, când gravezi în piatră, aceasta devine mai deschisă la culoare, nu mai închisă.

— Cine-a făcut asta? întreabă Eli, rupând tăcerea.

— Mulţi oameni, răspund. Picturile par ceva mai recente. Par

a fi opera fermierilor. Petroglifele sunt mai vechi.

— Cât de vechi? se interesează Eli.

— Mii de ani, răspund.

Cele mai vechi dintre ele înfăţişează oameni cu degete răsfirate şi umeri laţi. Par puternici. Unul se întinde spre cer. Mă uit multă vreme la silueta aceea, la braţul întins, şi-mi amintesc de ultima oară când am văzut-o pe Cassia.

Societatea m-a găsit dimineaţa devreme. Încă nu răsărise soarele, iar stelele aproape dispăruseră. Era acel timp al nimănui când e cel mai uşor să iei lucruri.

M-am trezit chiar când s-au aplecat deasupra mea în beznă, cu gurile deschise, gata să pronunţe ceea ce spuneau întotdeauna: „N-ai de ce te teme. Vino cu noi.” Dar i-am lovit înainte să apuce să vorbească. I-am făcut să sângereze înainte să mă poată lua ca să-mi verse mie sângele. Instinctul îmi spunea să lupt şi-aşa am şi făcut. Măcar de data aceea.

M-am luptat pentru că găsisem liniştea în Cassia. Pentru că ştiam că aflam alinare în atingerea ei care mă şi ardea, mă şi curăţa.

Lupta n-a durat mult. Ei erau şase, iar eu, doar unul. Patrick şi Aida încă nu se treziseră.

— Vino în linişte, mi-au spus Oficialităţile şi Ofiţerii. Va fi mai uşor pentru toată lumea. E nevoie să-ţi punem căluş?

Am clătinat din cap.

— Clasificarea are întotdeauna dreptate, le-a spus unul dintre ei celorlalţi. Ăsta n-ar fi trebuit să ne dea bătăi de cap; ani de zile a fost supus. Dar o Aberaţie tot o Aberaţie rămâne.

Aproape ieşiserăm pe uşă când ne-a văzut Aida.

Apoi am străbătut străzile întunecate, în timp ce Aida ţipa, iar Patrick îi vorbea cu voce joasă, calmă şi stăruitoare.

Nu. Nu vreau să mă gândesc la Patrick şi la Aida şi la ce s-a întâmplat după aceea. Îi iubesc mai mult decât orice pe lume în afară de Cassia şi, dac-o s-o găsesc vreodată, îi vom căuta. Dar nu mă pot gândi prea mult la ei - părinţii care m-au luat la ei şi n-au primit în schimb decât o pierdere şi mai mare. Au fost curajoşi să iubească din nou. M-au făcut să cred că pot şi eu.

Aveam gura plină de sânge şi aveam sânge şi sub piele, în vânătăile care urmau să apară. Ţineam capul plecat, iar mâinile îmi erau legate la spate.

Şi apoi.

Numele meu.

M-a strigat pe nume de faţă cu toţi. Nu i-a păsat cine află că mă iubeşte. Am strigat-o şi eu. I-am văzut părul ciufulit, picioarele goale, ochii privindu-mă numai pe mine, apoi a arătat spre cer.

„Ştiu c-ai vrut să spui că-ţi vei aminti mereu de mine, Cassia, dar mi-e teamă că vei uita.”

* * *

Dăm la o parte rămurele şi pietricele ca să ne putem odihni. Unele pietre sunt cremene, de parc-ar fi fost depozitate aici de fermieri pentru foc. Găsesc şi o bucată de gresie, aproape perfect rotundă, şi-mi aduc pe dată aminte de busola mea.

— Crezi că unii fermieri au poposit aici pe drumul de ieşire din Vale? întreabă Eli.

— Nu ştiu, răspund. Poate. Pare a fi un loc folosit adesea.

Pe jos se văd cercurile carbonizate ale unor focuri şi urme estompate ici şi colo, oase ale animalelor care-au fost gătite şi mâncate.

Eli adoarme repede, ca de obicei. S-a ghemuit chiar sub picioarele unei siluete gravate, care are ambele braţe ridicate.

— Tu ce-ai luat? îl întreb pe Vick, scoţând rucsacul în care îndesasem lucruri din peştera-bibliotecă.

În graba noastră de-a părăsi cătunul, am înşfăcat toţi trei cărţi şi hârtii fără să apucăm să ne uităm prea bine la ele.

Vick izbucneşte în râs.

— Ce e?

— Sper că tu ai ales mai bine decât mine, spune el, arătându-mi ce avea.

Apucase repede un teanc de broşuri mici şi maronii.

— Seamănă cu ceva ce am văzut mai demult în Tana. Sunt toate la fel.

— Ce sunt? întreb.

— Un fel de istorisiri, răspunde el.

— S-ar putea totuşi dovedi valoroase, îi zic. Dacă nu, pot să-ţi dau din ce am eu.

M-am descurcat ceva mai bine. Am nişte poezii şi două cărţi pline cu poveşti care nu se numără printre cele O sută. Arunc o privire spre rucsacul lui Eli.

— O să-l întrebăm ce-a adus când o să se trezească.

Vick răsfoieşte câteva pagini.

— Ia stai. Asta-i interesant.

Îmi întinde o broşură deschisă la prima pagină.

Hârtia e poroasă. Ieftină, produsă în masă undeva la marginea Societăţii, cu echipament învechit, probabil adunat dintr-un şantier de restaurare. Deschid broşura şi-o citesc la lumina lanternei:

Rebeliunea

O scurtă relatare a revoltei noastre împotriva societăţii

Rebeliunea a început cu adevărat în vremea celor

O sută de Comitete.

În anul de dinaintea începerii celor O sută de Alegeri, rata eradicării cancerului a rămas aceeaşi, de 85,1%.

Era prima dată când nu se îmbunătăţea de când începuse Iniţiativa eradicării cancerului. Societăţii nu i-a picat deloc bine. Deşi ştiau că nu pot obţine perfecţiunea în toate domeniile, au hotărât că a atinge 100% în anumite domenii era de maximă importanţă. Ştiau că asta necesita concentrare şi dedicare totală.

Au hotărât să-şi îndrepte toate eforturile spre creşterea productivităţii şi ameliorarea sănătăţii fizice. Oficialităţile de la nivelul cel mai înalt al au votat pentru eliminarea creaţiilor care distrăgeau atenţia, cum ar fi poezia şi muzica in exces, păstrând însă o cantitate optimă pentru sporirea culturii şi pentru satisfacerea nevoii de a experimenta arta. Cele O sută de Comitete, unul pentru fiecare domeniu al artei, au luat fiinţă pentru a supraveghea alegerile.

Acesta a fost începutul abuzului de putere al Societăţii. În plus, nu au mai permis fiecărei generaţii să voteze dacă işi dorea sau nu să trăiască sub orânduirea Societăţii. Societatea a început să îndepărteze Anomaliile şi Aberaţiile din rândul populaţiei şi să-i izoleze sau să-i elimine pe cei care provocau cele mai multe necazuri.

Una dintre poeziile care nu au fost aprobate de Societate printre cele O sută de poezii a fost „Trecând în nefiinţă” a lui Tennyson. A devenit o parolă neoficială între membrii revoltei

noastre. Poezia face referire la două aspecte importante ale Rebeliunii:

1. Un conducător numit Pilot îndrumă Rebeliunea şi

2. Cei care fac parte din Rebeliune cred că pot reveni la zilele mai bune ale Societăţii - vremea de dinaintea celor O sută de Alegeri.

Unele Anomalii care au evadat din Societate în anii de început s-au alăturat Rebeliunii. Deşi Rebeliunea există acum în toate zonele Societăţii, ea este cea mai puternică în Provinciile de Margine şi în cele Exterioare, mai ales acolo unde Aberaţiile au fost trimise în număr tot mai mare după înfiinţarea celor O sută de Comitete.

— Ştiai deja toate astea? întreabă Vick.

— Parţial, răspund. Ştiam despre Pilot şi despre Rebeliune. Şi, desigur, ştiam şi despre cele O sută de Comitete.

— Şi despre distrugerea Aberaţiilor şi a Anomaliilor, completează Vick.

— Exact, cad eu de acord cu amărăciune în glas.

— Când te-am auzit rostind poezia deasupra primului băiat, în apă, am crezut că-mi dai de înţeles că faci parte din Rebeliune, mărturiseşte Vick.

— Nu, spun eu.

— Nici măcar când conducătorul era tatăl tău?

— Nu.

Nu mai zic nimic. Nu sunt de acord cu ce a făcut tatăl meu, dar nici nu-l trădez. E o altă linie fină, şi nu vreau să fiu surprins pe partea greşită.

— Niciuna dintre celelalte momeli n-a recunoscut cuvintele, spune Vick. Aş fi zis că mai multe Aberaţii trebuiau să ştie despre Rebeliune şi să le fi povestit copiilor.

— Poate că toţi cei care ştiau şi-au dat seama cum să scape înainte ca Societatea să înceapă să ne trimite în sate, spun eu.

— Iar fermierii nu fac parte din Rebeliune, adaugă Vick. Credeam că de-asta ne-ai dus la ei - ca să ne putem alătura.

— Nu v-am dus nicăieri, îl contrazic. Fermierii ştiau de Rebeliune. Dar nu cred că au luat parte la ea.

— Nu ştii prea multe, comentează rânjind Vick.

Râd.

— Nu, nu ştiu, întăresc eu.

— Credeam că ai un scop mai măreţ, recunoaşte gânditor Vick. Să aduni oameni pe care să-i duci la Rebeliune. Dar ai venit în Vale ca să-ţi scapi pielea şi să te întorci la fata de care eşti îndrăgostit. Atâta tot.

— Atâta tot, îi confirm.

E adevărat. Dacă aşa vrea, n-are decât să mă desconsidere.

— E suficient, zice Vick. Noapte bună!

* * *

Când zgârii piatra, bucata mea de agat lasă urme albe. Busola asta nu va funcţiona, desigur. Nu se poate deschide. Săgeata nu se va învârti niciodată, dar eu continui să gravez. Trebuie să găsesc altă bucată de agat. Pe asta o tocesc scrijelind, în loc să omor.

În timp ce ceilalţi doi dorm, eu termin busola. Când e gata, o răsucesc în mână, astfel încât săgeata să arate direcţia în care cred eu că-i nordul, şi mă întind să mă odihnesc. Oare Cassia mai are încă adevărata busolă, cea pe care mătuşa şi unchiul meu au salvat-o pentru mine?

E iarăşi în vârful dealului. O bucată mică şi rotundă de aur în mâinile ei: busola. Un disc de aur mai strălucitor la orizont: răsare soarele.

Deschide busola şi priveşte săgeata.

Faţa îi e brăzdată de lacrimi, iar vântul îi flutură părul.

Poartă o rochie verde.

Când se apleacă să pună busola pe pământ, rochia îi atinge iarba. Când se ridică, are mâinile goale.

Xander aşteaptă în spatele ei. Întinde braţul

— A plecat, îi zice el. Eu sunt aici.

Vocea îi sună tristă. Plină de speranţă.

Nu, dau să rostesc, dar Xander spune adevărul. Nu sunt acolo, nu cu adevărat. Sunt doar o umbră privind din cer. Ei sunt adevăraţi. Eu nu mai sunt.

— Ky, mă strigă Eli şi mă scuturã. Ky, trezeşte-te! Ce s-a întâmplat?

Vick aprinde lanterna şi mi-o bagă în ochi.

— Ai avut un coşmar, îmi spune. Despre ce?

Clatin din cap.

— Nimic, răspund, privind piatra pe care-o ţin în mână.

Săgeata acestei busole e ţintuită în loc. Nu se învârte. Nu se modifică. Asemenea mie cu Cassia. Fixaţi asupra unei idei, a unui lucru din cer. Ceva de care să pot să mă agăţ când totul se face praf şi pulbere în jurul meu.

Capitolul 16
Cassia

Visez că el stă în faţa soarelui, aşa că pare întunecat, deşi eu ştiu că e luminos.

— Cassia, îmi spune, iar blândeţea din vocea lui îmi aduce lacrimi în ochi. Cassia, eu sunt.

Nu pot să vorbesc; întind braţele, zâmbind şi plângând, nespus de bucuroasă că nu sunt singură.

— O să mă îndepărtez acum, îmi zice. Va fi lumină, însă trebuie să deschizi ochii.

— Dar sunt deschişi, spun nedumerită.

Altfel cum l-aş putea vedea?

— Nu, insistă el. Dormi. Trebuie să te trezeşti. E timpul.

— Nu pleci, nu-i aşa?

Numai la asta mă gândesc. Că s-ar putea să plece.

— Ba da, rosteşte el.

— Nu pleca, îi cer. Te rog.

— Trebuie să deschizi ochii, îmi zice din nou, şi aşa şi fac, mă trezesc şi văd cerul luminat.

Dar Xander nu-i aici.

„Ar fi o risipă de apă să plâng”, îmi spun, dar nu mă pot opri.

Lacrimile îmi curg pe obraji, brăzdând praful. Încerc să nu suspin; nu vreau s-o trezesc pe Indie, care încă doarme, în ciuda luminii soarelui. După ce ieri am zărit trupurile albastre, am mers toată ziua prin albia secată a acestui al doilea canion. N-am văzut nimic şi pe nimeni.

Îmi acopăr faţa cu palmele, simţind căldura propriilor lacrimi.

„Mi-e aşa de frică", mă gândesc. „Pentru mine, pentru Ky. Credeam că nu suntem în canionul bun, pentru că n-am văzut nici urmă de el. Dar, dacă l-au transformat în cenuşă, n-o să ştiu niciodată pe unde-a fost."

Am sperat mereu că-l voi găsi - în toate acele luni în care am plantat seminţe, atunci când am mers cu nava aeriană fără ferestre, pilotată noaptea, şi în timpul alergării nesfârşite spre Vale.

„Dar acum s-ar putea să nu ai ce găsi", mă sâcâie o voce interioară. „Ky s-ar putea să nu mai fie, şi la fel şi Rebeliunea. Dacă Pilotul a murit şi nimeni nu i-a luat locul?", îi arunc o privire lui Indie şi mă surprind întrebându-mă dacă mi-e într-adevăr prietenă. „Poate e spion", îmi spun, „trimisă de Oficialitatea mea ca să fie martoră când eşuez şi mor în Vale, astfel încât Oficialitatea să ştie cum i-a decurs experimentul până la sfârşit."

„De unde-mi vin toate aceste gânduri?" mă întreb, apoi îmi dau seama. „Sunt bolnavă."

Boala apare rareori în Societate, dar eu nu mă aflu în Societate. Mintea mea inventariază toate variabilele aflate în joc: epuizarea, deshidratarea, efortul mental excesiv, hrana insuficientă. Era clar că asta va urma.

Faptul c-am înţeles asta mă face să mă simt mai bine. Dacă sunt bolnavă, atunci nu sunt eu însămi. Nu cred cu adevărat toate aceste gânduri despre Ky, despre Indie şi despre Rebeliune. Iar mintea mi-e atât de înceţoşată, încât uit că nu Oficialitatea mea a început acest experiment. Îmi amintesc de sclipirea din ochii ei când m-a minţit lângă muzeul din Oria. Nu ştia cine-a introdus numele lui Ky în baza de date pentru Alegerea Perechilor.

Trag adânc aer în piept. Preţ de o clipă, senzaţia din visul cu Xander revine, şi mă simt alinată. „Deschide ochii", îmi zisese el. Ce voia Xander să văd? Mă uit în jur, la peştera în care am înnoptat. O zăresc pe Indie, pietrele, rucsacul meu, în care sunt

pastilele.

Cele albastre, măcar într-un anume sens, nu mi-au fost oferite de Societate, ci de Xander, în care am încredere. Am aşteptat suficient.

Îmi ia mult timp să deschid compartimentul, pentru că nu prea reuşesc să-mi controlez degetele. În cele din urmă, scot prima pastila albastră din pachet, mi-o bag în gură şi înghit cu noduri. E prima dată când iau o pastilă - cel puţin din câte ştiu eu. Preţ de o clipă, văd în minte chipul bunicului, şi e dezamăgit.

Mă uit în jos, la adâncitura în care-a fost tableta albastră, aşteptându-mă să văd doar un loc gol. Dar e ceva acolo - o fâşiuţă de hârtie.

Hârtie din dispozitiv. O despăturesc, iar mâinile încă îmi tremură. Sigilată în compartimentul său, hârtia a fost în siguranţă, dar acum, că a intrat în contact cu aerul, se va dezintegra curând.

Ocupaţie: Student la medicină. Şansa unei numiri permanente şi a unei promovări în postul de medic: 97,3%.

— Oh, Xander, şoptesc.

E o bucată din informaţia oficială a lui Xander ca Pereche. Informaţia pe care n-am văzut-o niciodată pe microcard; toate lucrurile pe care credeam că le ştiu deja. Mă uit la pastilele sigilate pe care le ţin în mână. Cum a făcut asta? Cum a băgat bucăţelele înăuntru? Mai sunt?

Mi-l imaginez imprimând o copie a informaţiilor despre el din dispozitiv, rupând fiecare rând în fâşii şi găsind o modalitate de a le introduce în ambalaj. Trebuie să fi presupus că nu m-am uitat niciodată la microcard; ştia că i-am întors spatele şi-am ales să-l văd pe Ky.

Mi-aduce aminte de Ky şi de hârtiile pe care mi le-a dat în Suburbie. Doi băieţi, două poveşti scrise pe ciorne şi înmânate mie. Mă ard ochii din pricina lacrimilor, pentru că ar fi trebuit să cunosc deja povestea lui Xander.

„Uită-te din nou la mine”, pare el să spună.

Scot o altă pastilă din locaşul ei. Pe următoarea hârtie scrie: Numele întreg: *Xander Thomas Carrow*.

Îmi amintesc de vremea când eram mică, în Suburbie, şi-l aşteptam pe Xander să iasă la joacă.

— Xander. Thomas. Carrow! strigam, sărind din piatră în piatră pe aleea lui.

Eram mică şi uitam adesea să tac când mă apropiam de casa cuiva. Numele lui Xander mi se părea frumos de rostit. Suna exact cum trebuie. Fiecare cuvânt avea două silabe, un ritm perfect pentru a mărşălui.

— Nu-i nevoie să ţipi, spunea Xander. Deschidea uşa şi-mi zâmbea. Sunt chiar aici.

Mi-e dor de Xander, şi nu mă pot stăpâni să scot şi alte pastile - nu ca să mai înghit vreuna albastră, ci ca să văd ce scrie pe fâşiuţe:

A trăit în Suburbia Arţarului încă de la naştere.

Activitatea preferată în timpul liber: înotul.

Distracţia preferată: jocurile.

Colegii l-au menţionat pe Xander Carrow drept elevul pe care-l admiră cel mai mult în 87,6% din timp.

Culoarea preferată: roşu.

Asta chiar că-i o surpriză. Am crezut întotdeauna că Xander preferă verdele. Ce altceva nu ştiu despre el?

Zâmbesc, simţindu-mă deja mai puternică. Când mă uit la Indie, observ că încă doarme. Simt un impuls intens să merg mai departe, aşa că mă hotărăsc să ies şi să mă uit mai cu atenţie la acest loc, unde am sosit pe întuneric.

* * *

La prima vedere, pare a fi o simplă deschidere în canion, asemenea multor altora, plină de peşteri, cu bolovani rostogoliţi şi cu pereţi de piatră denivelaţi. Dar apoi, când mă uit din nou în jur, observ că unul dintre pereţi arată ciudat.

Traversez albia secată şi-mi lipesc palma de piatră. E aspră, dar nu chiar cum ar trebui să fie. E prea perfectă.

Aşa-mi dau seama că e vorba despre Societate.

Văd găurile din perfecţiunea ei. Îmi aduc aminte de respiraţia măsurată a femeii din unul dintre cele O sută de cântece şi cum Ky mi-a dezvăluit că Societatea ştie că ne place să-i auzim cum respiră. Vrem să fim siguri că sunt oameni, dar chiar şi umanitatea pe care ne-o prezintă este grijulie şi calculată.

Am inima grea. Dacă Societatea e aici, atunci Rebeliunea nu poate fi prin preajmă.

Merg de-a lungul peretelui, trecându-mi palma peste el şi căutând crăpătura unde Societatea întâlneşte Valea. Când mă

apropii de un pâlc de tufişuri închise la culoare şi încâlcite, văd ceva întins pe jos.

E băiatul. Cel care-a fugit împreună cu noi până în Vale şi-apoi a luat-o spre canionul acesta.

E ghemuit pe o parte. Are ochii închişi. Un pumn de praf ridicat de vânt îi acoperă pielea, părul şi hainele. Are mâinile decolorate şi pătate de sânge, ca şi porţiunea din peretele canionului pe care a tot zgâriat-o fără să reuşească să intre, închid ochii. Priveliştea sângelui roşu şi uscat, a firelor de praf din canion mă duce cu gândul la zahărul şi la fructele de pădure care lăsaseră o zeamă roşie pe farfuria cu plăcintă a bunicului, şi mi se face rău.

Deschid din nou ochii şi mă uit la băiat. Pot face oare ceva pentru el? Mă aplec mai aproape şi observ că are buzele pătate cu albastru. Nu m-am pregătit să devin medic, aşa că nu ştiu mai nimic despre cum să-i ajut pe oameni. Nu respiră. Verific locul de la încheietură de unde-am învăţat că poţi lua pulsul, dar nu simt nimic.

— *Cassia*, şopteşte cineva şi mă răsucesc pe călcâie.

E Indie. Răsuflu uşurată.

— E băiatul ăla, îi spun.

Indie se lasă pe vine lângă mine.

— E mort, zice ea. Îi priveşte mâinile. Ce făcea?

— Cred că încerca să intre, răspund, arătând cu degetul. Au făcut-o să arate ca piatra, dar cred că-i o uşă.

Indie se ridică de lângă mine şi ne uităm amândouă la piatra însângerată şi la mâinile băiatului.

— N-a putut să intre, adaug. Şi-atunci a luat pastila albastră, dar era prea târziu.

Indie se uită la mine şi-apoi cercetează totul cu privirea.

— Trebuie să ieşim din canionul ăsta, continui. Societatea e în el. O simt.

Indie ezită.

— Ai dreptate, spune după o clipă. Ar trebui să ne întoarcem în celălalt canion. Măcar avea apă.

— Crezi că va trebui să mergem înapoi şi să traversăm pe unde-am venit mai devreme? întreb, străbătută fără să vreau de un fior când mă gândesc la toate acele trupuri de deasupra Văii.

— Putem s-o luăm pe-aici, zice Indie. Acum avem frânghie.

Arată spre rădăcinile copacilor, agăţate de peretele

canionului şi crescând în locuri în care niciun copac n- ar putea creşte.

— O să economisim timp.

Îşi deschide rucsacul şi bagă mâna înăuntru după frânghie. În vreme ce mă uit la ea, o scoate şi şi-o trece peste umăr, apoi aranjează cu grijă altceva din rucsac.

„Cuibul de viespi”, îmi zic.

— L-ai păstrat în siguranţă, îi spun.

— Ce? întreabă Indie, luată prin surprindere.

— Cuibul tău de viespi. Nu s-a stricat.

Indie dă aprobator din cap, părând prudentă. Probabil c-am zis ceva greşit, dar nu-mi dau seama ce- ar putea fi. Mă cuprinde o oboseală profundă şi am deodată ciudata dorinţă de a mă ghemui pur şi simplu asemenea băiatului şi de a mă odihni aici, pe jos.

* * *

Deasupra Văii, nu ne uităm în direcţia în care se află corpurile. Oricum suntem prea departe ca să vedem ceva.

Nu zic nimic. Şi nici Indie. Traversăm repede Valea, prin vântul rece, cu cerul deasupra. Fuga mă face să-mi vin în simţiri şi-mi aminteşte că sunt încă vie, că încă nu mă pot întinde să mă odihnesc, oricât de mult aş vrea.

E ca şi cum eu şi Indie am fi singurele persoane în viaţă din Provinciile Exterioare.

Indie leagă frânghia de cealaltă parte.

— Haide, mă îndeamnă, şi coborâm în primul canion, cu care şi începuserăm.

Poate că n-am găsit nicio urmă de-a lui Ky aici, dar măcar e apă şi n-am observat nimic aparţinând Societăţii. Încă.

* * *

Speranţa ia forma unei urme de pas, o jumătate de urmă de picior acolo unde cineva a devenit neglijent şi a călcat în noroiul moale, care apoi s-a întărit prea mult ca să mai poată fi suflat de vântul de dimineaţă sau de cel de seară.

Încerc să nu mă gândesc la celelalte urme pe care le- am văzut în canionul acesta, fosile din timpuri atât de vechi, încât

din ceea ce-a fost, din ceea ce-a trăit odată aici n-au mai rămas decât amprente sau oase. Urma aceasta e proaspătă. Trebuie să cred asta. Trebuie să cred că mai e cineva viu pe-aici. Şi trebuie să cred c-ar putea fi Ky.

Capitolul 17
Ky

Ne căţărăm afară din Vale. În spatele nostru se află canioanele şi cătunul fermierilor. Dedesubt se întinde câmpia lungă şi lată, cu iarbă aurie şi maronie. Pâlcuri de copaci se înşiră de-a lungul unui pârâu şi de partea cealaltă a câmpiei se înalţă munţii albaştri, cu vârfurile acoperite de zăpadă. Zăpadă care nu se topeşte.

E cale lungă de străbătut în orice anotimp - şi mai ales acum, că se apropie iama. Ştiu că şansa nu este de partea noastră, dar tot mă bucur că am ajuns până aici.

— E aşa de departe, spune Eli cu voce tremurată, stând alături de mine.

— S-ar putea să nu fie atât de departe pe cât pare pe hartă, îi zic.

— Hai să mergem până la primul pâlc de copaci, propune Vick.

— E sigur? întreabă Eli, privind cerul.

— Dacă avem grijă, răspunde Vick, punându-se deja în mişcare, cu privirea aţintită asupra pârâului. Pârâul ăsta e diferit de cel din canion. Pun pariu că peştii de- aici sunt mari.

***

Ajungem la primul pâlc de copaci.

— Ce ştii despre pescuit? se interesează Vick.

— Nimic, răspund.

Nu ştiu prea multe nici despre apă. Lângă satul nostru nu era prea multă, cu excepţia celei pompate de Societate. Iar pâraiele din canioane nu sunt late şi încete pe alocuri, ca acesta. Sunt mai mici şi mai repezi.

— N-au murit deja peştii? Nu-i prea rece apa?

— Apa curgătoare îngheaţă rareori, îmi explică Vick.

Se lasă pe vine şi priveşte în râul în care se mişcă fiinţe.

— I-am putea prinde, spune el entuziasmat. Pun pariu că-s păstrăvi de munte. Sunt foarte buni de mâncat.

Stau deja pe vine lângă el, încercând şi eu să-mi dau seama cum să procedăm.

— Şi cum putem să-i prindem?

— Termină de depus icrele, ne informează Vick. Sunt leneşi. Dacă ne apropiem suficient, putem să ne întindem şi să-i scoatem pur şi simplu din apă. Nu-i cine ştie ce vânătoare, spune el cu regret. Acasă n-am fi făcut asta niciodată. Dar acolo aveam gută.

— De unde eşti? îl întreb pe Vick.

El mă priveşte şi îşi cântăreşte răspunsul, dar cred că îşi spunea că, de vreme ce el ştie de unde mă trag, îmi poate dezvălui şi de unde vine el.

— Sunt din Camas, rosteşte. Ar trebui să-l vezi. Munţii sunt mai înalţi decât ăia, adaugă el, făcând semn dincolo de câmpie. Iar râurile sunt pline de peşte.

Apoi se opreşte şi se uită din nou la apa în ale cărei adâncuri se mişcă fiinţe.

Eli stă încă pe vine, străduindu-se să nu fie observat, aşa cum i-am spus. Dar tot nu-mi place câmpia asta dezgolită sub cerul dintre Vale şi munţi.

— Caută un curent mai rapid, îi explică Vick lui Eli. Un loc din râu unde apa e mai puţin adâncă şi curge mai repede. Uite aici. Pe urmă fă aşa.

Vick se lasă încet pe vine pe marginea pârâului. Aşteaptă. Apoi îşi strecoară mâna în apă, în spatele peştelui, mutându-şi puţin câte puţin degetele în amonte, până când se află direct sub burta lui, şi îl scoate rapid pe mal. Peştele se zvârcoleşte şi deschide gura după aer, iar corpul îi e alunecos.

Îl privim cu toţii cum moare.

* * *

În noaptea aceea intrăm iar în Vale, unde putem ascunde fumul unui foc. Lovesc cremenea ca să-l aprind, păstrând chibriturile fermierilor pentru mai târziu. E primul foc adevărat pe care-l facem, şi lui Eli îi place la nebunie să-şi ţină mâinile deasupra flăcărilor. Una e să se tragă asupra ta şi alta e să te încălzeşti.

— Nu te apropia prea mult, îl avertizez pe Eli.

El dă aprobator din cap. Lumina pâlpâie, reflectată pe pereţii canionului, şi trimite înapoi culorile apusului. Foc portocaliu. Piatră portocalie.

Frigem încet peştele în tăciuni, ca să ţină mai mult în timpul călătoriei noastre peste câmpie. Privesc fumul şi sper să se risipească înainte să se ridice deasupra pereţilor canionului.

— Va dura ore întregi până ce va fi gata tot peştele, spune Vick, pentru că trebuie să nu mai rămână deloc apă în carnea lui. Dar aşa sunt buni mai mult timp, şi vom avea nevoie de hrană.

Am pus în balanţă pericolul reprezentat de posibilitatea ca cei din cătun să ne fi urmărit atâta drum şi nevoia de a avea mai multe provizii pentru călătoria prin câmpie, iar mâncarea a câştigat. Acum, că am văzut cât avem de mers, ne e tuturor foame.

— Există un peşte care se cheamă păstrăv-curcubeu, spune Vick, iar chipul îi e îngândurat. Cei mai mulţi au murit acum multă vreme, în timpul încălzirii, dar am prins odată unul în Camas.

— Era la fel de bun ca ăsta? întreabă Eli.

— Ah, sigur, răspunde Vick.

— L-ai aruncat înapoi în apă, nu? mă interesez eu.

Vick rânjeşte.

— N-am putut să-l mănânc, răspunde el. Era singurul pe care-l văzusem vreodată. Mi-am zis c-ar putea fi şi ultimul.

Mă las pe călcâie. Am burta plină şi mă simt liber, departe şi de Societate, şi de cătunul fermierilor. Nu e totul otrăvit. Apa curgătoare îngheaţă arareori. Astea sunt două lucruri bune de ştiut.

— N-am mai fost atât de fericit de când eram pe Deal. Cred că am şanse să mă întorc totuşi la ea.

— Înainte să fie reclasificaţi, părinţii tăi au fost Ofiţeri? mă întreabă Vick.

Izbucnesc în râs. Tata, Ofiţer? Sau mama? Din motive diferite pentru fiecare dintre ei, presupunerea e ridicolă.

— Nu, răspund. De ce?

— Ştii despre arme, explică el. Şi despre firele din haine. Mă întrebam dacă nu te-a învăţat vreunul dintre ei.

— Tata m-a învăţat asta, într-adevăr, îi zic. Dar nu era Ofiţer.

— A învăţat şi asta de la fermieri? Sau de la Rebeliune?

— Nu, îi spun. Unele lucruri le-a învăţat de la Societate, căci îi trebuiau la muncă.

Pe cele mai multe le-a învăţat singur.

— Dar părinţii tăi? îl întreb la rândul meu.

— Tata a fost Ofiţer, mărturiseşte el, şi faptul nu mă surprinde deloc.

E logic: ţinuta lui Vick, capacitatea lui de a da ordine, felul în care a spus că hainele seamănă cu mantalele din armată, că a locuit odată pe lângă o bază militară. Ce sar fi putut întâmpla ca să provoace reclasificarea cuiva cu o poziţie atât de bună - membru al unei familii de Ofiţeri?

— Familia mea e moartă, spune Eli când e evident că Vick nu mai are de gând să continue.

Deşi presupusesem asta, tot îmi displace să-l aud.

— Cum? întreabă Vick.

— Părinţii mei s-au îmbolnăvit. Au murit într-un centru medical din Central. Iar eu am fost trimis de- acolo. Dacă aş fi fost Cetăţean, m-ar fi putut adopta cineva. Dar nu eram. Am fost o Aberaţie de când mă ştiu.

I s-au îmbolnăvit părinţii? Şi-au murit? Asta n-ar fi trebuit să li se întâmple - nici nu li se întâmplă din câte ştiu eu - unor oameni atât de tineri cât trebuie să fi fost părinţii lui Eli, nici măcar Aberaţiilor. Nu se întâmplă să mori atât de tânăr decât dacă locuieşti în Provinciile Exterioare. Şi, mai ales, nu se întâmplă în Central. Presupusesem că muriseră aşa cum ar fi trebuit să păţească Eli, undeva în vreun sat.

Dar Vick nu pare mirat. Nu ştiu dacă o face spre binele lui Eli sau dacă a mai auzit de asemenea întâmplări.

— Eli, îmi pare rău, îi zic.

Eu am avut noroc. Dacă fiul lui Patrick şi al Aidei n-ar fi murit, iar Patrick n-ar fi insistat atât, n-aş fi fost niciodată adus în Oria. Acum aş fi putut fi mort.

— Şi mie îmi pare rău, adaugă Vick.

Eli nu răspunde. Se trage mai aproape de foc şi închide ochii, de parcă ar fi obosit vorbind.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta, rosteşte încet. Voiam doar să vă spun.

După o scurtă pauză, schimb subiectul.

— Eli, ce-ai luat din peştera fermierilor? îl întreb.

Eli deschide ochii şi îşi trage rucsacul pe pământ, mai aproape.

— Sunt grele, aşa că n-am putut aduce multe, răspunde. Doar două. Dar ia uitaţi-vă. Sunt cărţi. Au cuvinte şi poze.

Deschide una să ne arate. O imagine înfăţişează o creatură înaripată uriaşă, cu spinarea colorată, care se roteşte pe cerul de deasupra unei case enorme de piatră.

— Cred că tata mi-a povestit despre una dintre aceste cărţi, zic eu. Erau poveşti pentru copii. Puteau să se uite la poze în vreme ce părinţii le citeau cuvintele. Apoi, când copiii creşteau, puteau citi şi singuri.

— Astea trebuie să valoreze ceva, spune Vick.

Îmi închipui că ceea ce a ales Eli e greu de dat la schimb. Poveştile pot fi reproduse, dar imaginile nu. Dar, în clipa în care le-a luat Eli nu s-a gândit la posibilitatea unui schimb.

Stăm lângă tăciunii focului şi citim poveştile peste umărul lui Eli. Nu ştim unele cuvinte, dar punem înţelesul cap la cap uitându-ne la imagini.

Eli cască şi închide cărţile.

— Ne mai putem uita la ele şi mâine, rosteşte el hotărât, iar eu zâmbesc când le bagă înapoi în rucsac.

Pare că ne spune: „Eu le-am adus, aşa că le puteţi admira în condiţiile puse de mine.”

Iau un băţ de jos şi-ncep să scriu numele Cassiei în ţărână. Eli respiră din ce în ce mai rar pe măsură ce se cufundă în somn.

— Şi eu am iubit pe cineva, îmi mărturiseşte Vick câteva minute mai târziu. În Camas.

Îşi drege glasul.

Povestea lui Vick. N-am crezut c-o să ne-o spună vreodată. Dar focul din seara asta are ceva care ne face să vorbim. Aştept o clipă, ca să mă asigur că pun întrebarea potrivită.

O pată strălucitoare în tăciuni pâlpâie şi se stinge.

— Cum o chema?

Pauză.

— Laney, răspunde Vick. Lucra la baza unde locuiam eu. Mi-a povestit despre Pilot. Îşi drege glasul. Sigur, mai auzisem istorisirea. Iar oamenii din bază se întrebau dacă nu s-ar putea ca Pilotul să fie unul dintre Ofiţeri. Însă pentru Laney şi familia ei era altceva. Când vorbeau despre Pilot, pentru ei însemna mai mult.

Aruncă o privire spre locul unde am scris întruna numele Cassiei în ţărână.

— Aş vrea să pot face şi eu asta, spune el. În Camas am avut doar dispozitive şi scribi.

— Pot să te-nvăţ.

— Scrie tu, mă roagă el. Pe asta, adaugă şi împinge spre mine o bucată de lemn.

Lemn de plop, probabil din pâlcul unde-am pescuit. M-apuc să scrijelesc cu bucata mea ascuţită de piatră, fără să-mi ridic privirea spre Vick. Eli doarme în continuare lângă noi.

— Şi ea pescuia, spune Vick. Mergeam la râu să mă- ntâlnesc cu ea. Ea... Vick face o scurtă pauză. Tata a fost grozav de mânios când a aflat. Îl mai văzusem furios. Ştiam ce-avea să se întâmple, dar n-am renunţat.

— Oamenii se îndrăgostesc, spun cu glas răguşit. Se întâmplă.

— Nu Anomaliile şi Cetăţenii, zice Vick. Şi majoritatea oamenilor nu-şi sărbătoresc Legământul.

Mi se taie răsuflarea. Ea era o Anomalie? Şi-au sărbătorit Legământul?

— Nu era autorizat de Societate, adaugă el. Dar când a venit vremea, am hotărât să nu-mi fie aleasă Perechea. Şi i-am întrebat pe părinţii ei dacă pot face Legământul cu ea. Au spus da. Anomaliile au propria ceremonie.

— Nu ştiam asta, spun şi înfig mai adânc agatul în lemn.

Nu ştiam că existaseră şi alte Anomalii în afară de cele din Vale, atât de recent sau de aproape de Societate. În Oria nimeni nu văzuse sau auzise de vreuna de ani întregi, cu excepţia celei care îmi omorâse vărul, primul băiat Markham.

— Am vorbit cu părinţii ei în ziua în care am văzut păstrăvul-curcubeu, continuă Vick. L-am scos din râu şi i-am văzut culorile scânteind în soare. Când mi-am dat seama ce e, l-am băgat imediat înapoi. Apoi, când le-am povestit părinţilor ei despre păstrăv, au spus că-i semn bun. Ştii ce-nseamnă asta?

Dau aprobator din cap. Tata îmi povestise uneori despre semne.

— De-atunci n-am mai văzut niciunul, continuă Vick. Un păstrăv-curcubeu, adică. Şi, până la urmă, nici n-a fost semn bun. Trage adânc aer în piept. Două săptămâni mai târziu, am auzit că Oficialităţile veneau după noi. M-am dus la ea, dar

dispăruse. Ca şi familia ei.

Vick se întinde spre bucata de lemn. I-o dau înapoi, deşi n-am terminat. O întoarce şi se uită cum arată numele ei acum - LAN -, aproape numai linii drepte. Precum crestăturile de pe tălpi. Şi, deodată, ştiu ce marcase pe ghete în tot acest timp. Nu timpul petrecut în Provinciile Exterioare, ci timpul petrecut fără ea.

— Societatea m-a găsit înainte să ajung acasă, zice Vick. M-au dus imediat în Provinciile Exterioare.

Îmi dă lemnul înapoi, iar eu continui să scrijelesc. Lumina focului se reflectă în agat aşa cum s-a răsfrânt probabil lumina soarelui în solzii peştelui, atunci când Vick l-a scos din apă.

— Ce s-a întâmplat cu familia ta? îl întreb pe Vick.

— Sper că nimic, răspunde el. Desigur, Societatea m-a reclasificat automat. Dar eu nu eram părinte. Familia mea e probabil în regulă.

În voce i se simte însă nesiguranţa.

— Sunt convins că aşa e, îi spun.

Vick mă priveşte.

— Serios?

— Una e ca Societatea să scape de Aberaţii şi de Anomalii. Dar, dacă ar fi să scape de toţi cei care au legătură cu ele, n-ar mai rămâne nimeni.

Cel puţin aşa sper - atunci Patrick şi Aida ar fi şi ei în regulă.

Vick dă aprobator din cap şi răsuflă uşurat.

— Ştii ce-am crezut?

— Ce?

— O să râzi, îmi zice Vick. Dar, când ai rostit prima dată poezia, nu m-am întrebat doar dacă făceai parte din Rebeliune. Am sperat şi că veniseşi să mă iei de acolo. Pilotul meu personal.

— De ce-ai crezut asta? îl întreb.

— Tata avea rang înalt în armată, răspunde Vick. Foarte înalt. Am fost convins c-a trimis pe cineva să mă salveze. Am crezut că erai tu.

— îmi pare rău că te-am dezamăgit, u zic cu răceală.

— Nu m-ai dezamăgit, mă contrazice Vick. Ne-ai scos de acolo, nu?

Fără să vreau, simt oarecare satisfacţie când Vick spune asta. Zâmbesc pe întuneric.

— Ce crezi c-a păţit? întreb după câteva clipe.

— Cred că familia ei a fugit, îşi dă cu părerea Vick. Anomaliile şi Aberaţiile de lângă noi dispăreau, dar nu cred că Societatea le-a prins pe toate. Poate că familia ei a plecat să-l găsească pe Pilot.

— Şi crezi c-au reuşit?

Acum îmi doresc să nu fi spus atât că Pilotul nu există.

— Aşa sper, răspunde Vick, iar acum, că povestea e deja încheiată, glasul îi sună sec.

Îi dau bucata de lemn de plop pe care e scrijelit numele ei. Se uită la ea preţ de o clipă, după care şi-o bagă în buzunar.

— Aşa deci, continuă Vick. Hai să ne gândim cum să traversăm câmpia şi să ne întoarcem la cine o mai fi acolo. O vreme o să mă ţin în continuare după tine.

— Nu mai spune asta, îl rog. Nu sunt eu conducătorul. Colaborăm.

Îmi ridic privirea spre cerul acoperit de stele. Nu ştiu cum de strălucesc şi ard.

Tata a vrut să fie cel care schimba totul şi-i salva pe toţi. Era periculos. Dar toţi au crezut în el. Sătenii. Mama. Eu. Apoi am mai crescut şi mi-am dat seama că n-ar fi avut cum să câştige. Am încetat să cred. N-am murit împreună cu el pentru că nu mă mai duceam la nicio întâlnire.

— În regulă, e de acord Vick. Dar îţi mulţumesc că ne- ai adus până aici.

— Şi eu îţi mulţumesc, spun eu.

Vick încuviinţează din cap. Înainte să adoarmă, îşi scoate piatra şi mai face un semn pe gheată. Încă o zi trăită fără ea.

Capitolul 18
Cassia

— Nu arăţi prea bine, îmi spune Indie. Vrei să mergem mai

încet?

— Nu, răspund, n-avem voie.

Dacă mă opresc, nu mai pornesc.

— Dacă mori pe drum nu ajuţi pe nimeni, comentează ea supărată.

Izbucnesc în râs.

— N-o să mor.

Deşi sunt epuizată, golită, uscată şi mă dor toate, ideea morţii mi se pare ridicolă. Nu am cum să mor acum, când s-ar putea să mă apropii de Ky cu fiecare pas. Şi, în plus, am tabletele albastre. Zâmbesc, imaginându-mi ce scrie pe celelalte bucăţele de hârtie.

Caut întruna un alt semn de la Ky. Deşi nu mor, s-ar putea să fiu mai bolnavă decât am crezut, pentru că văd semne peste tot. Mi se pare că zăresc un mesaj de la Ky în noroiul crăpat de pe fundul canionului, unde-a plouat odată, apoi s-a întărit într-o formă care seamănă cu nişte litere. Mă las pe vine ca să mă uit mai îndeaproape.

— Cu ce ţi se pare că seamănă? o întreb pe Indie.

— E noroi, răspunde ea.

— Nu, insist eu. Uită-te mai atent.

— Piele sau solzi, zice ea şi, preţ de o clipă, sunt atât de cucerită de ideea ei, încât mă opresc.

Piele sau solzi. Poate că întregul canion e un şarpe unduitor pe care păşim şi, când vom ajunge la capăt, vom coborî de pe coada lui. Sau vom ajunge la gură şi ne va înghiţi cu totul.

* * *

În sfârşit, văd un semn adevărat când cerul de deasupra canionului îşi schimbă culoarea din albastru în albastru-roz, iar aerul se modifică.

E numele meu: *Cassia*, scrijelit în lemnul unui plop tânăr care creşte pe un petic de pământ în apropierea unui pârâu.

Copacul n-o să trăiască mult; rădăcinile îi sunt prea aproape de suprafaţă, căci a încercat să absoarbă apa. Mi-a gravat numele în scoarţă cu atâta grijă, încât pare a face parte din ea.

— *Asta vezi*? o întreb pe Indie.

După o clipă, îmi răspunde:

— Da.

Ştiam eu.

Lângă parau zăresc o mică aşezare, o livadă neagră de trunchiuri răsucite şi de fructe aurii atârnând pe crengi. Când zăresc merele, aş vrea să iau câteva pentru Ky, drept dovadă că l-am urmat întregul drum. Va trebui săi dăruiesc şi altceva în afară de poezie - n-o să am timp s-o termin, să mă gândesc la cuvintele potrivite.

Apoi mă uit la pământul de lângă plop şi zăresc urme de paşi îndreptându-se spre adâncul canionului. Nu le observasem la început; sunt amestecate cu urmele altor animale care au venit să se adape din pârâu. Dar printre urmele de labe şi de gheare se întrevăd limpede cele ale unor ghete.

Indie escaladează gardul şi intră în livadă.

— Haide, îi zic. N-avem de ce să ne oprim aici. Ştim încotro au apucat-o. Avem apă şi pastile.

— Pastilele nu ne vor ajuta, spune Indie. Rupe un măr din copac şi muşcă din el. Ar trebui să luăm măcar astea.

— Pastilele chiar ajută, insist eu. Am luat una.

Indie se opreşte din mestecat.

— Ai luat una? *De ce*?

— Sigur c-am luat, răspund. Pentru supravieţuire sunt la fel de bune ca mâncarea.

Indie se apropie grăbită de mine şi-mi dă un măr.

— Mănâncă-l! Acum! Clatină din cap. Când ai luat pastila?

— În celălalt canion, spun, surprinsă de îngrijorarea care i se citeşte pe faţă.

— De-asta ţi-a fost rău, explică ea. Tu chiar n-ai habar, nu-i aşa?

— De ce?

— Pastilele albastre sunt otrăvite, îmi explică ea.

— Sigur că nu-s otrăvite, o contrazic.

Ce caraghios. Xander nu mi-ar da niciodată ceva otrăvit.

Indie strânge din buze.

— Pastilele sunt otrăvite, insistă ea. Nu mai lua niciuna. Îmi deschide rucsacul şi bagă înăuntru câteva mere. Ce te face să crezi că ştii încotro s-o luăm?

— Ştiu pur şi simplu, răspund, gesticulând nerăbdătoare către urmele de paşi. Interpretez semnele.

Indie mă priveşte. Nu se poate hotărî dacă să mă creadă sau nu. I se pare că mi-e rău din pricina pastilei, că-mi pierd minţile.

Dar mi-a văzut şi ea numele scrijelit pe copac şi ştie că nu eu l-am scris acolo.

— Cred c-ar trebui să te odihneşti, mă sfătuieşte încă o dată Indie.

— Nu pot, spun, iar ea îşi dă seama că aşa e.

* * *

La scurtă vreme după ce-am părăsit aşezarea, îl aud. Zgomotul unor paşi în spatele nostru. Suntem aproape de apă şi mă opresc.

— E cineva aici, spun şi mă întorc spre Indie. Ne urmăreşte cineva.

Indie mă priveşte circumspectă.

— Cred că auzi lucruri care nu există. După cum şi vezi lucruri care nu există.

— Nu, insist eu. Ascultă!

Stăm amândouă nemişcate, ascultând canionul. Nu se aude nimic în afară de foşnetul frunzelor bătute de vânt. Vântul se opreşte şi se lasă liniştea, dar eu tot aud ceva. Paşi pe nisip? O mână care atinge uşor piatra, căutând sprijin? Ceva.

— Ascultă, îi zic lui Indie. Nu se poate să nu auzi.

— Nu aud nimic, răspunde Indie, dar pare neliniştită. Nu te simţi bine. Poate-ar trebui să ne odihnim puţin.

Pornesc din nou. Încerc să aud paşii cuiva înapoia noastră, dar nu sunt decât frunzele mişcându-se iar în
bătaia brizei din canion.

* * *

Mergem până se întunecă, apoi aprindem lanternele şi ne continuăm drumul. Indie avea dreptate; acum nu mi se mai pare că ne urmăreşte cineva. Nu-mi aud decât propria respiraţie, simt slăbiciunea în fiecare fibră a corpului, în fiecare muşchi, în fiecare pas obosit. N-o să las să mă oprească nimic când sunt atât de aproape de Ky. O să iau mai multe pastile. Cred că Indie se înşală în privinţa lor.

Când nu se uită, scot o altă tabletă, dar mâinile îmi tremură prea tare. Cade pe pământ şi cu ea, şi o fâşiuţă de hârtie. Apoi îmi aduc aminte. „Notiţele lui Xander. Aveam de gând să le

citesc.”

Hârtia e luată de vânt şi mi se pare un e fort prea mare să încerc s-o prind sau să găsesc pastila albastră pe întuneric.

Capitolul 19
Ky

Mă trezesc fiindcă aud zgomotul făcut de ceva mare pe cer.

„De când au început să bombardeze atât de devreme dimineaţa?” mă gândesc disperat. E mai târziu şi mai lumină decât credeam. Cred c-am fost obosit.

— Eli! strig.

— Aici sunt!

— Unde-i Vick?

— Voia să pescuiască vreo două ceasuri înainte să plecăm, răspunde Eli. Mi-a spus să rămân aici şi să te las să dorm.

— Nu, nu, nu, rostesc, iar apoi tăcem amândoi, pentru că zgomotul aparatelor de deasupra e prea puternic. Şi bombardamentul sună altfel. Înfundat şi greoi. Precis. Nu răpăitul ca de ploaie cu care suntem obişnuiţi. Acum se aude de

parcă ar cădea grindină de mărimea unor bolovani.

Când se opreşte, nu mai aştept, chiar dacă aşa ar trebui.

— Stai aici, îi spun lui Eli şi alerg în câmp, încep să mă târăsc prin iarbă, îndreptându-mă spre pârâul ăla blestemat, mlaştina aia blestemată.

Dar Eli mă urmează şi îl las să vină şi el. Mă târăsc spre locul acela de pe mal, şi apoi nu mă mai uit.

Cred ceea ce văd. Aşa că, dacă nu-l văd pe Vick mort, înseamnă că nu a murit.

Mă uit în schimb la pârâu, unde a explodat ceva. Ierburi de mlaştină maronii şi verzi sunt parţial ascunse sub ţărână, precum părul lung şi încâlcit al trupurilor târâte dedesubt.

Forţa exploziei a aruncat pământ în pârâu şi l-a stăvilit. L-a transformat în bălţi. Mici bucăţi de râu, care n-au încotro să curgă.

Merg câţiva paşi în aval, suficient ca să văd că au bombardat peste tot, de-a lungul întregului râu.

Îl aud pe Eli plângând.

Apoi mă întorc şi mă uit la Vick.

— Ky, poţi să-l ajuţi? întreabă Eli.

— Nu, răspund.

Indiferent ce-a căzut, a lovit cu o asemenea forţă, încât pare să-l fi aruncat pe Vick prin aer; are gâtul rupt. Probabil c-a murit pe loc. Ştiu că asta ar trebui să mă aline. Dar nu-i aşa. Mă uit la ochii aceia goi care reflectă albastrul cerului, pentru că din Vick n-a mai rămas nimic.

Ce l-a atras aici? De ce n-a pescuit la adăpostul copacilor în loc să vină în spaţiul acesta deschis?

Văd motivul în balta de lângă el, prins în această apă proaspăt stătătoare. Ştiu pe dată ce fel de peşte e, deşi n-am mai văzut niciodată unul.

Un păstrăv-curcubeu. Culorile îi scânteiază în lumină în timp ce se zbate.

Vick l-a văzut? De-asta a venit aici?

Balta se întunecă. Ceva, o bilă mare şi rotundă, e pe fund. Când mă uit mai cu atenţie, observ că din bilă ies încet toxine.

N-au vrut să-l omoare pe Vick. Au vrut să omoare pârâul.

În timpul ăsta, păstrăvul-curcubeu se întoarce cu burta albă în sus. Se ridică la suprafaţă.

Mort, ca şi Vick.

Îmi vine să râd şi să ţip în acelaşi timp.

— Ţinea ceva în mână, spune Eli.

Mă uit la el. E bucata de lemn pe care e scrijelit numele lui Laney.

— A căzut odată cu el.

Eli apucă mâna lui Vick şi o strânge o clipă. Apoi îi încrucişează braţele pe piept.

— Fă ceva, îmi cere, iar pe obraji n curg lacrimi.

Mă întorc şi-mi sfâşii haina.

— Ce faci? întreabă îngrozit Eli. Nu poţi să-l laşi aşa.

N-am vreme să răspund. Arunc haina pe jos şi-mi cufund mâinile în balta cea mai apropiată - cea cu peştele mort. Răceala apei e dureroasă.

„Apa curgătoare îngheaţă arareori, dar apa asta nu mai curge." Scot cu ambele mâini bila din care încă se scurge otravă.

E grea, dar o rostogolesc la o parte, o pun lângă o piatră şi o caut pe următoarea. Nu pot să curăţ tot pământul care a explodat şi a blocat râul în mai multe locuri, dar pot să scot otrava din câteva bălţi. Ştiu că e la fel de inutil ca tot ce-am mai făcut. Ca, de pildă, încercarea de a o regăsi pe Cassia într-o Societate care mă vrea mort.

Dar nu mă pot opri.

Eli se apropie şi-şi vâră şi el braţele în apă.

— E prea periculos, îi spun. Du-te înapoi lângă copaci.

Nu răspunde, dar mă ajută să ridic următoarea bilă.

Îmi amintesc cum m-a ajutat Vick cu trupurile şi-l las să rămână lângă mine.

* * *

Vick îmi vorbeşte toată ziua. Ştiu că asta înseamnă că- s nebun, dar nu mă pot împiedica să-l aud.

Îmi vorbeşte în vreme ce scoatem bile din pârâu. Îmi spune întruna povestea despre Laney. Îmi imaginez totul - cum s-a îndrăgostit de o Anomalie. Cum i-a spus lui Laney ce simte. Cum a văzut păstrăvul-curcubeu şi sa dus să stea de vorbă cu părinţii ei. Cum a sărbătorit un Legământ. Cum a zâmbit când a apucat-o de mână ca să-şi revendice fericirea în ciuda Societăţii. Cum s-a întors şi n-a mai găsit-o.

— Termină! îi spun, ignorând privirea nedumerită a lui Eli.

Mă transform în tatăl meu. El auzea mereu voci care îi cereau să stea de vorbă cu oamenii, să încerce să schimbe lumea.

După ce am scos cât de multe bile am putut, eu şi Eli săpăm împreună mormântul lui Vick. Merge greu, chiar dacă pământul e afânat, muşchii îmi sunt striviţi de oboseală, iar groapa nu-i atât de adâncă pe cât aş vrea. Eli lucrează încăpăţânat alături de mine, săpând pământul cu mâinile lui mici.

Când terminăm, îl aşezăm pe Vick înăuntru. Îşi golise unul dintre rucsacuri în tabără şi-l luase cu el, ca să care în el prada. Găsesc înăuntru un peşte mort, cu solzi argintii, şi-l pun şi pe el în mormânt. Îl lăsăm pe Vick îmbrăcat în haină. Gaura din dreptul inimii, unde se aflase discul de argint, arată ca o mică rană. Dacă Societatea îl va dezgropa, nu va afla nimic despre el. Până şi însemnele de pe ghete reprezintă ceva ce ei nu înţeleg.

Vick continuă să vorbească în vreme ce sculptez o bucată de gresie în formă de peşte, ca să i-o las pe mormântul puţin adânc. Solzii peştelui sunt maţi şi portocalii. Un păstrăv-curcubeu căruia-i lipsesc culorile. Nu un peşte adevărat, precum cel pe care l-a văzut Vick. Dar e tot ce pot face. Vreau să marcheze nu doar faptul că a murit, ci şi că a iubit o fată, iar ea l-a iubit la rândul ei.

„Nu m-au omorât”, îmi spune Vick.

„Nu?” fac eu, dar încet, pentru ca Eli să nu mă poată auzi.

„Nu”, confirmă el zâmbind. „Nu cât timp peştii sunt încă pe-aici, cât încă înoată şi-şi depun icrele.

„Nu te uiţi la locul ăsta?” îl întreb pe Vick. „Am încercat. Dar vor muri şi ei.”

Şi apoi încetează să-mi mai vorbească, şi ştiu că a dispărut cu adevărat, şi-mi doresc să aud iar o voce. Înţeleg în sfârşit că, atât timp cât a auzit voci, tata nu a fost singur niciodată.

Capitolul 20
Cassia

Respiraţia mea sună ciudat. Ca mici valuri ale unui râu care clipocesc pe o piatră şi scot mici sunete obosite, sperând să se destrame.

— Vorbeşte-mi, o rog pe Indie.

Observ că duce două rucsacuri, două ploşti. Cum de sa întâmplat asta? Sunt ale mele? Sunt prea obosită ca să-mi mai pese.

— Ce vrei să-ţi spun? mă întreabă.

— Orice.

Am nevoie să aud şi altceva în afară de propria respiraţie, propria-mi inimă obosită.

La un moment dat, înainte ca vorbele lui Indie să se transforme în zgomote fără sens în urechile mele, îmi dau seama că-mi povesteşte ceva, mult; că acum, crezând că sunt prea dusă ca să mai ascult cu adevărat, nu se mai poate opri. Mi-aş dori să fiu mai atentă la cuvinte, să-mi pot aminti ce-mi spune. Surprind doar câteva fraze:

Noaptea, mereu înainte să adorm
și
Am crezut că totul va fi diferit după
și
Nu ştiu cât mai pot crede

Pare aproape o poezie, şi mă întreb iar dacă voi reuşi să termin poezia pentru Ky. Dacă voi afla cuvintele potrivite când îl voi vedea. Dacă vom avea vreodată timp şi pentru altceva decât pentru începuturi.

Vreau s-o rog pe Indie să-mi mai dea o pastilă albastră din rucsac, dar, înainte s-apuc să zic ceva, îmi amintesc din nou că bunicul mi-a spus că-s suficient de puternică să nu iau pastilele.

„Dar, bunicule, nu te-am înţeles atât de bine pe cât mi s-a părut. Poeziile. Mi-am închipuit că ştiu ce ai vrut să spui. Dar pe care-ai vrut să o cred?” mă gândesc.

Îmi amintesc din nou vorbele bunicului când mi-a dat hârtia atunci, ultima dată.

— Cassia, a şoptit el, îţi dau ceva ce încă n-ai cum să înţelegi. Dar cred că vei înţelege într-o bună zi. Tu mai mult decât alţii.

Un gând îmi zboară prin minte precum un fluture *Nymphalis antiopa*, cei care-şi înşiră coconii între rămurele şi aici, şi în Oria. E un gând pe care aproape că l-am mai avut şi înainte, dar nu mi-am permis până acum să-l duc până la capăt.

„Bunicule, tu ai fost odată Pilotul?”

Şi-apoi urmează un alt gând, unul uşor şi rapid, pe care nu-l cuprind pe de-a-ntregul, lăsându-mi iar senzaţia unor aripi care se mişcă blând.

„Nu mai am nevoie de ele”, îmi spun. De pastile, de Societate. Nu ştiu dacă-i adevărat. Dar pare c-ar trebui să fie.

Şi-apoi o văd. O busolă făcută din piatră, pe o cornişă la nivelul ochilor.

O iau, deşi am renunţat la tot restul.

O ţin în mână în timp ce mergem, chiar dacă e mai grea decât multe dintre lucrurile pe care le-am lăsat baltă. „E bine, chiar dacă e grea”, îmi zic. „E bine, pentru că mă va ţine cu picioarele pe pământ.”

Capitolul 21
Ky

— Spune cuvintele, îmi cere Eli.

Mâinile îmi tremură de oboseală din pricina lungilor ore de muncă. Cerul se întunecă dincolo de noi.

— Nu pot, Eli. Nu înseamnă nimic.

— Spune-le! îmi porunceşte Eli şi-i dau iar lacrimile. Haide!

— Nu pot, îi mărturisesc şi aşez peştele de gresie pe mormântul lui Vick.

— Trebuie, insistă Eli. Trebuie s-o faci pentru Vick.

— Am făcut deja tot ce-am putut pentru Vick, răspund. Amândoi am făcut. Am încercat să salvăm pârâul. E vremea să mergem. Şi el ar fi făcut acelaşi lucru.

— Nu putem să traversăm acum câmpia, zice Eli.

--O să mergem pe lângă copaci, îi explic. Încă nu s-a înnoptat. Hai să ajungem cât putem de departe.

* * *

Ne întoarcem şi ne adunăm lucrurile din tabăra din apropierea gurii canionului. Când împachetăm peştele afumat, ne umplem de solzi argintii pe mâini şi pe haine. împărţim hrana din rucsacul lui Vick.

— Vrei vreuna dintre astea? îl întreb pe Eli când găsesc broşurile pe care le luase Vick.

— Nu, răspunde el. Prefer ce-am luat eu.

Îmi strecor una în rucsac şi pe celelalte le las. Nu merită să le car pe toate.

Începem să traversăm câmpia, mergând alături in lumina apusului.

Apoi Eli se opreşte şi priveşte in urmă. O greşeală.

— Trebuie să mergem înainte, Eli.
— Stai, spune el. Opreşte-te!
— Nu mă opresc, insist.
— *Ky*! mă strigă el. Uită-te înapoi!

Mă răsucesc şi, in ultimele raze de soare ale serii, o văd.

Cassia.

Chiar şi de departe, ştiu că e ea după felul in care vântul ii flutură părul intunecat şi după cum stă in picioare pe pietrele roşii ale Văii. E mai frumoasă decât zăpada.

E adevărat?

Ea arată spre cer.

Capitolul 22

Aproape am ajuns in vârf; aproape că putem vedea dincolo de câmpie.

— Cassia, opreşte-te, imi spune Indie in timp ce mă caţăr pe un afloriment.

— Aproape c-am ajuns, zic. Trebuie să văd.

În ultimele câteva ceasuri m-am simţit din nou în putere, cu mintea limpede. Vreau să stau în punctul cel mai înalt, ca să încerc să-l văd pe Ky. Vântul e rece şi curat. Îmi place să îl simt.

Mă caţăr până în vârful celei mai înalte stânci.

— Nu! strigă Indie de dedesubt. O să cazi.

— *Ah*! fac eu.

Sunt prea multe de văzut. Pietre portocalii şi o câmpie cu iarbă maronie, apă şi munţi albaştri. Cer care se întunecă, nori groşi, soare roşu şi câţiva fulgi de zăpadă care cad.

Două siluete micuţe care îşi ridică privirea.

Se uită la mine?

El e?

De aici, de departe, nu pot să-mi dau seama decât într-un singur fel.

Arăt spre cer.

Preţ de o clipă, nu se întâmplă nimic. Silueta rămâne nemişcată, iar eu rămân zgribulită, vie şi...

O rupe la fugă.

Îmi croiesc drum în josul stâncilor, alunecând, căzând, încercând să ajung in câmpie. „Aş vrea să alerg”, îmi zic, iar picioarele îmi sunt stângace, mişcându-se prea repede, nu suficient de repede, „aş vrea să alerg, aş vrea să fi scris o poezie întreagă, aş vrea să fi păstrat busola..

Şi-apoi ajung în câmpie şi nu-mi doresc decât ceea ce am.

Ky. Alergând spre mine.

Nu l-am mai văzut niciodată fugind aşa, repede, liber, puternic, sălbatic. E aşa de frumos, trupul i se mişcă atât de precis.

Se opreşte suficient de aproape ca să-i văd ochii albaştri şi uit de roşeaţa de pe mâinile mele şi de verdele pe care aş fi vrut să-l port.

— *Eşti aici*, îmi spune gâfâind.

Faţa îi e acoperită de transpiraţie şi de praf şi se uită la mine de parcă aş fi singurul lucru de care a avut nevoie vreodată.

Deschid gura să spun da. Dar abia apuc să inspir înainte ca el să ajungă la mine. Şi nu mai e decât sărutul.

Capitolul 23
Ky

— Poezia noastră, şopteşte ea. Mi-o spui? îmi apropii faţa de urechea ei. Buzele mele îi ating gâtul. Părul îi miroase a salvie. Pielea îi miroase a acasă.

Dar nu pot să vorbesc.

* * *

Ea îşi aminteşte prima că nu suntem singuri.

— *Ky*, şopteşte.

Ne retragem amândoi puţin. În lumina din ce în ce mai slabă îi observ părul încâlcit şi pielea bronzată. Frumuseţea ei e dureroasă.

— Cassia, rostesc cu glas aspru, el e Eli.

Când se întoarce spre el şi chipul i se luminează, ştiu că asemănarea lui cu Bram n-a fost doar în imaginaţia mea.

— Ea e Indie, spune, făcând semn spre fata care venise cu ea.

Indie îşi încrucişează braţele pe piept.

O pauză. Eu şi Eli schimbăm o privire. Ştiu că ne gândim amândoi la Vick. Aceasta ar fi fost clipa în care l-am fi prezentat, dar el nu mai e.

Aseară, Vick era încă viu. În dimineaţa aceasta stătea lângă pârâu, privind cum înoată păstrăvii. Se gândea la Laney, în vreme ce culorile scânteiau, iar soarele strălucea. Apoi a murit.

Arăt spre Eli, care stă foarte drept.

— Azi-dimineaţă eram trei, îi zic.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Cassia.

Mă strânge mai tare de mână şi o strâng şi eu uşor, încercând să am grijă la tăieturile de care simt că-i este brăzdată pielea. „Prin ce-a trecut ca să mă găsească?”

— A venit cineva, îi răspund. L-au omorât pe prietenul nostru Vick. Şi râul.

Deodată îmi dau seama cum arătăm priviţi de sus. Stăm aici, în câmp deschis, în văzul tuturor.

— Să mergem în Vale, propun.

La apus, dincolo de munţi, soarele coboară - aproape a dispărut - într-o zi a întunericului şi a luminii. Vick nu mai e. Cassia e aici.

— Cum ai reuşit? întreb, trăgându-mă mai aproape de ea în timp ce coborâm în Vale.

Se întoarce să-mi răspundă şi-i simt răsuflarea fierbinte pe obraz. Ne aplecăm să ne sărutăm din nou, iar mâinile şi buzele ne sunt blânde şi lacome. Îi şoptesc pe pielea caldă:

— Cum ne-ai găsit?

— Busola, răspunde ea şi mi-o îndeasă in mână.

Spre surprinderea mea, e cea pe care am făcut-o din piatră.

* * *

— Şi-acum unde mergem? întreabă Eli cu voce tremurătoare când ajungem în locul în care ne opriserăm peste noapte împreună cu Vick.

Încă miroase a fum. Raza lanternelor cade pe solzii argintii de peşte.

— Mai traversăm câmpia?

— Nu putem, spune Indie. Cel puţin nu preţ de o zi sau două. Cassia nu s-a simţit bine.

— Sunt bine acum, îmi spune Cassia, iar vocea îi e puternică.

Mă întind după cremenea din rucsacul meu, ca să fac un nou foc.

— Cred că rămânem aici în seara asta, îi spun lui Eli. Restul putem hotărî mâine-dimineaţă.

Eli încuviinţează şi, fără să-l rog, începe să adune surcele pentru foc.

— E aşa de tânăr, comentează încet Cassia. Societatea l-a trimis aici?

— Da, confirm.

Lovesc cremenea. Nimic.

Cassia îşi aşază mâna pe a mea, iar eu închid ochii. Când lovesc încă o dată, scânteile îşi iau zborul, iar ea îşi ţine răsuflarea.

* * *

Eli aduce un braţ întreg de surcele tari. Când le pune pe foc, pocnesc, iar mirosul de salvie se ridică în aerul nopţii - sălbatic şi aspru.

Eu şi Cassia stăm cât de aproape putem unul de altul. Se sprijină de mine şi o cuprind cu braţele. Nu mă amăgesc cu ideea că îi dau putere - asta face şi singură -, dar faptul că o ţin mă împiedică pe mine să mă destram.

— Mulţumesc, îi spune Cassia lui Eli.

După tonul vocii, îmi dau seama că-i zâmbeşte, şi schiţează şi el un zâmbet slab. Stă chiar pe locul pe care aseară stătea Vick. Indie se mută să-i facă mai mult loc şi se apleacă înainte, să privească dansul flăcărilor. Se uită la mine şi-i observ o

scânteie în ochi.

Îmi schimb puţin poziţia, iar spatele meu îi blochează vederea. Îmi îndrept lanterna spre mâinile Cassiei.

— Ce s-a întâmplat? o întreb.

Se uită în jos.

— Mi le-am tăiat într-o frânghie, răspunde. Am coborât într-un alt canion să vă căutăm înainte să ne întoarcem în ăsta.

Aruncă o privire spre ceilalţi doi şi le zâmbeşte, apoi se apropie şi mai mult.

— Ky, spune ea, suntem din nou împreună.

Mi-a plăcut întotdeauna cum îmi rosteşte numele.

— Nici mie nu-mi vine să cred.

— Trebuia să te găsesc, continuă ea.

Mă cuprinde cu braţele pe sub haină şi-i simt degetele pe spate. Fac şi eu la fel. E atât de plăpândă şi de mică. Şi de puternică. Nimeni n-ar fi reuşit să facă ce-a făcut ea. O trag şi mai aproape, iar durerea şi uşurarea provocate de atingerea ei mi le amintesc de pe Deal. Sunt şi mai puternice acum.

— Trebuie să-ţi spun ceva, îmi şopteşte Cassia la ureche.

— Te-ascult.

Trage adânc aer în piept.

— Nu mai am busola. Cea pe care mi-ai dat-o în Oria. Continuă grăbită şi-i simt lacrimile în voce: I-am oferit- o la schimb unui arhivar.

— E-n regulă, o asigur, şi e adevărat.

E aici.

După toate astea, nu e nicio nenorocire că a pierdut busola pe drum. Şi nici nu i-am dat-o ca să mi-o păstreze. I-am dăruit-o ei. Dar tot sunt curios.

— Ce-ai primit în schimb?

— Nu ce m-am aşteptat să primesc, răspunde ea. Am cerut informaţii despre locul în care sunt duse Aberaţiile şi cum să ajung acolo.

— Cassia, îi zic şi mă opresc.

A fost periculos. Dar ştia asta când a făcut-o. N-are nevoie să-i amintesc eu.

— Arhivarul mi-a oferit în schimb o poveste, îmi zice. La început am crezut că m-a tras pe sfoară şi am fost foarte furioasă - tot ce-mi rămăsese care să mă poată duce la tine erau pastilele albastre.

— Ia stai, rostesc. Pastilele albastre?

— De la Xander, explică ea. Le-am păstrat pentru că ştiam că vom avea nevoie de ele în canion ca să supravieţuim. Se uită la mine şi-mi interpretează greşit expresia feţei. Îmi pare rău. A trebuit să mă hotărăsc atât de repede...

— Nu-i vorba despre asta, îi zic şi o apuc de braţ. Pastilele albastre sunt otravă. Ai luat vreuna?

— Numai una, îmi mărturiseşte. Şi nu cred că-s otrăvite.

— Eu am încercat să-i zic, intervine Indie. Nu eram de faţă când a luat-o.

Răsuflu.

— Cum ai putut să mai mergi? o întreb pe Cassia. Ai mâncat?

Ea încuviinţează. Scot nişte pâine din geantă.

— Mănâncă asta acum, o rog.

Eli bagă mâna în rucsacul lui şi-i întinde şi el o bucată de pâine.

Cassia ia mâncarea de la amândoi.

— De unde ştii că pastilele sunt otrăvite? întreabă, iar în glas încă i se simte îndoiala.

— Mi-a povestit Vick, îi răspund, încercând să nu intru în panică. Societatea ne-a spus întotdeauna că, dacă are loc vreun dezastru, pastila albastră ne va salva. Dar nu-i adevărat. În loc de asta, te imobilizează. Şi, dacă nu vin ei să te salveze, mori.

— Eu tot nu cred, insistă Cassia. Xander nu mi-ar da ceva care mi-ar putea face rău.

— Înseamnă că n-a ştiut, îi explic. Poate-a vrut să dai pastilele la schimb.

— Dacă ar fi fost să fie, şi-ar fi făcut efectul până acum, îi spune Indie Cassiei. Probabil c-ai reuşit cumva să te ţii pe picioare. N-am mai auzit să reuşească cineva. Dar tu nu te-ai oprit până nu l-am găsit pe Ky.

Ne uităm cu toţii la Cassia. Rumegă ceva în minte, iar privirea îi e gânditoare. Sortează informaţii. Caută faptele care să explice ce s-a întâmplat, dar îl ştiu deja pe singurul de care are nevoie: E puternică într-un fel pe care nici măcar Societatea nu îl poate prezice.

— Am luat doar una, spune încet. Pe cealaltă am scăpat-o. Şi hârtia de sub ea.

— Hârtia? mă mir eu.

Cassia îşi ridică privirea, de parcă tocmai şi-ar fi amintit că ne

aflăm şi noi acolo.

— Xander a ascuns bucăţele de hârtie cu notiţe imprimate pe ele în pastile. Sunt fragmente de informaţii de pe microcardul lui.

— Cum? întreb eu.

Indie se apleacă înainte.

— Nu ştiu cum a reuşit - să fure pastilele şi să pună mesajele înăuntru, zice Cassia. Dar aşa a fost.

Xander. Clatin din cap. Întotdeauna implicat. Desigur, Cassia nu l-a lăsat complet în urmă. El e cel mai bun prieten al ei. Încă e Perechea ei. Dar a făcut o greşeală când i-a dăruit tabletele.

— Vrei să mi le dai înapoi? o întreabă Cassia pe Indie. Nu pastilele. Doar hârtiuţele.

O clipă, văd o sclipire în ochii lui Indie. O provocare. Nu ştiu dacă îşi doreşte cu adevărat hârtiile sau dacă pur şi simplu nu vrea să i se spună ce să facă. Dar apoi bagă mâna în rucsac şi scoate pachetul învelit în folie.

— Poftim, zice ea. Oricum n-am nevoie de ele.

— Poţi să-mi spui ce scria pe ele? întreb, încercând să nu par gelos.

Indie îmi aruncă o privire, şi îmi dau seama că pe ea n-am păcălit-o.

— Chestii de genul: culoarea lui preferată şi ce-i place să facă, răspunde cu blândeţe Cassia.

Ştiu că mi-a auzit şi ea nota falsă din voce.

— Cred că şi-a dat seama că nu m-am uitat niciodată la microcardul lui.

Şi, dintr-odată, neliniştea îmi dispare - am înghiţit-o - şi mă simt ruşinat. A bătut atâta drum ca să mă găsească.

— Băiatul din celălalt canion, intervine Indie. Când ai zis c-a aşteptat prea mult, am crezut că ai vrut să spui că a aşteptat prea mult până să se sinucidă.

Cassia îşi astupă gura cu palma.

— Nu, rosteşte ea. Am crezut c-a aşteptat prea mult să ia pastila şi ea nu l-a mai salvat. Vocea îi devine o şoaptă. Nu ştiam. Se uită îngrozită la Indie. Crezi că el a ştiut? A vrut să moară?

— Ce băiat? o întreb pe Cassia.

Ni s-au întâmplat atâtea cât am fost despărţiţi.

— Un băiat care a fugit împreună cu noi până în Vale,

răspunde Cassia. E cel care ne-a arătat unde te-ai dus.

— Şi el de unde ştia? insist eu.

— A fost unul dintre cei pe care i-aţi părăsit, o trânteşte Indie.

Se îndepărtează de focul pe cale să se stingă. Lumina abia îi mai dezvăluie faţa. Face semn către canionul care ne înconjoară.

— Asta e pictura, nu-i aşa? întreabă ea. Numărul nouăsprezece?

îmi ia o clipă să înţeleg ce vrea să zică.

— Nu, răspund eu. Pământul seamănă, dar valea aceea e şi mai mare decât asta. E mai înspre sud. N-am văzut-o niciodată, dar tatăl meu ştia oameni care o văzuseră.

Aştept să mai spună ceva, dar ea tace.

— Băiatul acela, repetă Cassia.

Indie se ghemuieşte, pregătindu-se de culcare.

— Trebuie să-l uităm, îi zice ea Cassiei. Nu mai e.

* * *

— Cum te simţi? îi şoptesc Cassiei.

Mă sprijin cu spatele de stâncă. Capul ei mi se odihneşte pe umăr. Nu pot să dorm. S-ar putea să fie adevărat ce a spus Indie despre faptul că efectul pastilei a trecut, iar Cassia pare în putere, dar trebuie s-o supraveghez toată noaptea ca să mă asigur că e bine.

Eli se agită în somn. Indie tace. Nu-mi dau seama dacă doarme sau ascultă, aşa că vorbesc încet.

Cassia nu-mi răspunde.

— Cassia?

— Voiam să te găsesc, îmi şopteşte. Când am făcut schimb cu busola încercam să ajung la tine.

— Ştiu, răspund. Şi ai reuşit. Chiar dacă te-au tras pe sfoară.

— Nu m-au tras pe sfoară, mă contrazice. Cel puţin, nu de tot. Mi-au oferit o poveste care era mai mult decât o simplă poveste.

— Ce poveste? întreb.

— Semăna cu cea pe care mi-ai zis-o tu despre Sisif, răspunde ea. Dar ei îl numeau Pilotul, şi era vorba despre o revoltă. Se apropie de mine. Nu suntem singurii. Undeva există

o Rebeliune. Ai mai auzit de ea?

— Da, încuviinţez, dar nu continui.

Nu vreau să vorbesc despre Rebeliune. Ea spusese „nu suntem singurii” de parcă asta ar fi fost ceva bun, dar acum eu nu vreau decât să am impresia că suntem singurii din tabără. Din Vale. Din lume.

Îi ating faţa, curbura obrazului pe care am încercat să-l sculptez în piatră.

— Nu-ţi face griji în privinţa busolei. Nici eu nu mai am bucata de mătase verde.

— Ţi-au luat-o şi pe aceea?

— Nu, răspund eu. E încă sus pe Deal.

— Ai lăsat-o acolo? întreabă ea surprinsă.

— Am legat-o de creanga unui copac, îi zic. N-am vrut să mi-o ia nimeni.

— Dealul, repetă Cassia.

O clipă tăcem amândoi, aducându-ne aminte. Apoi rosteşte pe un ton de tachinare:

— Nu mi-ai zis mai devreme cuvintele poeziei noastre.

Mă aplec spre ea şi, de data asta, reuşesc să vorbesc. Şoptesc, deşi o parte din mine vrea să strige.

— Nu fi blândă cu mine...

— Nu, îngână ea, iar vocea şi pielea îi sunt moi în vraja acestei nopţi. Şi apoi mă sărută tare.

Capitolul 24
Cassia

În timp ce se trezeşte Ky e mai frumos decât însuşi răsăritul. E nemişcat şi cufundat în adâncuri, iar în clipa următoare îl văd cum revine din beznă la suprafaţă. Chipul i se schimbă, buzele i se mişcă, ochii i se deschid. Şi apoi zâmbetul - soarele. Se apleacă spre mine, iar eu mă întind în acelaşi timp către el şi mă încălzesc când buzele ni se ating.

Vorbim despre poezia lui Tennyson, şi despre cum ne-o aducem amândoi aminte, şi cum m-a văzut citind- o în pădurea din Oria. Auzise şi că e de fapt o parolă; aici, când era mai mic, şi, mai nou, de la Vick.

Vick. Ky vorbeşte cu voce blândă despre prietenul care l-a ajutat să-i îngroape pe alţii şi despre fata pe nume Laney pe care o iubea Vick. Apoi, cu glas dur şi rece, îmi spune povestea evadării lui şi cum i-a lăsat în urmă pe ceilalţi săteni. Se prezintă pe el şi ceea ce a făcut într-o lumină necruţătoare. Dar nu văd pe cine a părăsit, ci pe cine a luat cu el. Eli. Ky a făcut tot ce-a putut.

Îi relatez versiunea lui Indie despre Pilot şi ceva mai multe

despre băiatul care a dispărut într-un alt canion al Văii.

— Căuta ceva, îi zic şi mă întreb dacă băiatul ştia ce se află în spatele peretelui Societăţii din celălalt canion. Şi a murit.

La sfârşit îi povestesc despre Anomaliile pătate cu albastru din partea de sus a Văii şi despre bănuiala mea că făceau parte din Rebeliune.

Apoi tăcem. Pentru că nu ştim ce va urma.

— Aşadar, Societatea se află în canioanele astea, rosteşte Ky.

Eli face ochii mari.

— E şi în hainele noastre.

— Ce vrei să spui? întreb, iar Ky şi Eli ne povestesc despre firele care ne ţin de cald şi ne înregistrează informaţiile.

— Pe-ale mele le-am scos, zice Ky, şi-mi dau seama că asta explică de ce materialul hainei lui e rupt.

Îi arunc o privire lui Eli, care ia o poziţie de apărare, cu braţele încrucişate pe piept.

— Pe-a mea am lăsat-o aşa cum e, spune el.

— Nu-i nimic, intervine Ky. Tu alegi.

Se uită la mine, întrebându-mă ce voi face.

Îi zâmbesc în vreme ce-mi scot haina şi i-o întind. O ia şi mă priveşte cum stau în faţa lui, de parcă tot nu-i vine să-şi creadă ochilor. Nu-mi feresc privirea. Schiţează un zâmbet, apoi întinde haina pe jos, înaintea lui, şi despică materialul cu mişcări line şi sigure.

Când termină, îmi dă un mănunchi de fire albastre încâlcite şi un mic disc argintiu.

— Ce-aţi făcut cu ale voastre? îl întreb.

— L-am îngropat, răspunde.

Dau aprobator din cap şi încep să sap în pământ ca să-l las şi pe-al meu acolo. Când termin, mă ridic. Ky îmi ţine haina şi mi-o pun înapoi.

— Ar trebui să-ţi ţină încă de cald, spune. N-am umblat la firele roşii.

— Dar tu? o întreabă Eli pe Indie.

Ea clatină din cap.

— Eu o să rămân ca tine, anunţă ea, iar Eli zâmbeşte vag.

Ky încuviinţează. Nu pare surprins.

— Şi-acum ce facem? se interesează Indie. Nu cred car fi bine să traversăm câmpia, după ce-a păţit prietenul vostru.

Eli tresare la atâta francheţe, iar când vorbeşte, vocea lui Ky e încordată.

— E adevărat. S-ar putea întoarce şi, chiar dacă nu, apa de acolo e acum otrăvită.

— Dar am scos o parte din otravă, spune Eli.

— De ce? se miră Indie.

— Ca să încercăm să salvăm pârâul, răspunde Ky. A fost o prostie din partea noastră.

— Ba nu! îl contrazice Eli.

— N-am scos suficient de multă ca să conteze.

— *Ba da*, insistă încăpăţânat Eli.

Ky bagă mâna în rucsac şi desfăşoară o hartă, frumoasă, colorată şi plină de marcaje.

— Acum ne aflăm aici, anunţă el, arătând spre un loc de la marginea Văii.

Nu mă pot abţine să zâmbesc. *Ne aflăm* aici, împreună, în lumea asta mare, am reuşit să ne reîntâlnim. Întind braţul şi-mi trec degetul peste drumul pe care am apucat-o ca să ajung la el până ce mâinile ni se întâlnesc pe hartă.

— Încercam să ajung înapoi la tine, zice Ky. Voiam să traversez câmpia şi să mă întorc cumva în Societate. Am luat câteva lucruri din cătunul fermierilor, ca să le dăm la schimb.

— Aşezarea aia veche şi abandonată, spune Indie. Am trecut şi noi prin ea.

— Nu e abandonată, o contrazice Eli. Ky a văzut o luminiţă acolo. Cineva n-a plecat.

Mă trece un fior, amintindu-mi cum am avut impresia că sunt urmărită.

— Ce-ai luat? îl întreb pe Ky.

— Harta, răspunde el. Şi astea, adaugă, băgând din nou mâna in rucsac şi dându-mi ceva - cărţi.

— Ah, fac eu, inspirându-le mirosul şi pipăindu-le muchiile. Mai au şi altele?

— Au de toate, răspunde Ky. Poveşti, istorisiri, tot ce- ţi trece prin cap. Le-au păstrat ani de zile într-o peşteră din peretele canionului.

— Atunci hai să ne întoarcem, propune hotărâtă Indie. Încă nu putem fi în siguranţă în câmpie. Iar eu şi Cassia avem nevoie de ceva cu care să facem schimb.

— Am putea lua şi mai multă mâncare, adaugă Eli. Apoi se

încruntă. Dar lumina aceea...

— O să fim atenţi, spune Indie. Tot e mai bine decât să încercăm să ajungem acum la munţi.

— Tu ce părere ai? mă întreabă Ky.

Îmi amintesc de ziua aceea din Oria, de la şantierul de restaurare, la cum despicau muncitorii cărţile, iar paginile se desprindeau. Îmi imaginez foile ridicându- se, plutind, străbătând kilometri întregi până să se aşeze într-un loc ascuns şi sigur. Un alt gând îmi vine în minte: s-ar putea chiar ca printre lucrurile salvate de fermieri să se afle şi informaţii despre Rebeliune.

— Vreau să văd toate cuvintele, îi spun lui Ky, iar el încuviinţează.

* * *

Noaptea, Ky şi Eli ne arată un loc în care să ne oprim şi pe care eu şi Indie nu l-am observat când am ieşit din Vale. E o peşteră mare şi spaţioasă odată ce intri în ea; iar când Ky o luminează cu lanterna, mi se taie răsuflarea. E pictată.

N-am mai văzut niciodată asemenea imagini - sunt adevărate, nu văzute pe un dispozitiv sau imprimate pe o bucată de hârtie. Atât de multe culori. Asemenea dimensiuni - picturile acoperă pereţii şi se estompează pe tavan. Mă întorc spre Ky.

— Cum? îl întreb.

— Fermierii trebuie s-o fi făcut, răspunde el. Ştiau să- şi confecţioneze propriile materiale din plante şi minerale.

— Mai sunt?

— Multe dintre casele din cătun sunt pictate, spune el.

— Dar astea? întreabă Indie şi arătă către altele, aflate mai departe pe peretele peşterii - petroglife care înfăţişează siluete sălbatice, primitive, în mişcare.

— Acelea sunt mai vechi, explică Ky. Dar e acelaşi subiect.

Are dreptate. Opera fermierilor e mai puţin brută, mai rafinată: un perete întreg cu fete îmbrăcate în rochii frumoase şi cu bărbaţi cu cămăşi colorate şi cu picioarele goale.

Dar mişcările oamenilor par să le oglindească pe cele din petroglifele anterioare.

— Oh, şoptesc eu. Crezi c-au pictat un Banchet al Alegerii

Perechilor?

De îndată ce spun asta, mă simt prost. Aici n-au Banchete ale Alegerii.

Dar Indie nu râde de mine. Când atinge pereţii cu degetele, de-a lungul picturilor, are pe chip o expresie complicată, iar în ochi i se citesc în acelaşi timp dorul, furia şi speranţa.

— Ce fac? îl întreb pe Ky. Ambele grupuri de siluete... se mişcă.

Una dintre fete are braţul ridicat deasupra capului. Îl ridic şi eu pe-al meu, încercând să-mi dau seama ce face.

Ky se uită la mine cu privirea aceea tristă şi, în acelaşi timp, plină de dragoste, pe care mi-o aruncă atunci când ştie ceva ce eu nu ştiu, ceva ce crede că mi-a fost furat.

— Dansează, răspunde el.

— Poftim? mă mir eu.

— O să-ţi arăt odată, mă asigură el, iar vocea lui, blândă şi joasă, mă face să mă cutremur.

Capitolul 25
Ky

Mama ştia să danseze şi să cânte şi în fiecare seară mergea să privească apusul.

— În Provinciile principale nu erau asemenea apusuri, spunea ea.

Vedea întotdeauna partea plină a paharului şi-şi concentra atenţia asupra ei ori de câte ori putea.

Credea în tata şi mergea la întâlnirile lui. După furtuni, tata se ducea cu ea în deşert şi-i ţinea companie câtă vreme ea căuta adâncituri umplute cu apă de ploaie şi apoi picta. Voia să fac lucruri - schimbări - care să dureze. înţelegea că ceea ce crea ea avea să dispară.

Când o văd pe Cassia dansând fără să ştie ce face - răsucindu-se întruna, plină de încântare, in vreme ce se uită la picturile şi petroglifele din peşteră înţeleg credinţa părinţilor mei.

E frumos şi e adevărat, dar timpul petrecut împreună poate fi la fel de trecător precum zăpada de pe podiş. Putem încerca fie să schimbăm totul, fie să ne bucurăm cât de mult putem de timpul pe care-l avem.

Capitolul 26
Cassia

Ky lasă o lanternă aprinsă ea să ne putem vedea în timp ce vorbim. Când Eli şi Indie adorm şi rămânem doar noi, o stinge, ca să mai economisească bateria. Fetele de pe pereţii peşterii se cufundă dansând în întuneric, şi suntem într-adevăr singuri.

Aerul dintre noi pare greu.

— O noapte, rosteşte Ky.

În vocea lui aud Dealul. Aud vântul de pe Deal, simt mângâierea crengilor pe mânecile noastre şi cum a sunat când mi-a spus prima oară că mă iubeşte. Am mai furat cândva din timpul Societăţii. Putem să o facem încă o dată. Nu va fi atât de mult cât am vrea.

Închid ochii şi aştept.

Dar el nu continuă.

— Vino cu mine afară, mă roagă, şi-i simt mâna atingând-o pe a mea. Nu mergem departe.

Nu pot să-l văd, dar în vocea lui aud un amestec complicat de emoţii şi-l disting şi în felul în care mă atinge. Dragoste, grijă şi ceva neobişnuit, ceva dulce- amărui.

Afară, ne plimbăm puţin pe cărare. Mă sprijin de stâncă, iar el stă în faţa mea şi-şi ridică braţul să-şi aşeze mâna pe gâtul meu, pe sub păr şi pe sub gulerul hainei. Are mâna aspră, cu tăieturi de la căţărat şi sculptat, dar atingerea îi e blândă şi caldă. Noaptea, vântul cântă prin canion, iar trupul lui Ky mă apără de frig.

— O noapte... îl îmboldesc eu. Cum continuă povestea?

— Nu era o poveste, spune încet Ky. Voiam să te rog ceva.

— Ce?

Ne apropiem, respiraţia ne e aburită, iar vocile, înăbuşite.

— Nu-ţi cer prea mult - o noapte, continuă Ky.

Nu spun nimic. Se apropie şi mai mult şi-i simt obrazul lipit de al meu, inspir mirosul de salvie şi de pin, de praf învechit, de apă proaspătă şi de el.

— Timp de o noapte, ne putem gândi doar unul la celălalt? Nu la Societate sau la Rebeliune, sau chiar la familiile noastre?

— Nu, răspund eu.

— Nu ce?

Îşi împleteşte degetele unei mâini în părul meu, iar cu cealaltă mă trage şi mai aproape.

— Nu, nu cred că putem, răspund eu. Şi nu-mi ceri prea mult.

Capitolul 27
Ky

N-am pus titlu nici unui lucru pe care l-am scris,
n-am avut de ce,
pentru că
ar fi avut toate acelaşi titlu
— pentru tine -,
dar pe acesta l-aş numi

o noapte,
acea noapte când am permis lumii să fie doar tu
şi doar eu.
am stat pe ea cât s-a-nvârtit
verde, şi-albastră, şi roşie
muzica s-a sfârşit
dar noi
încă mai cântam

Capitolul 28
Cassia

Când razele soarelui pătrund în Vale, noi ne-am pus deja în mişcare. Drumul e atât de îngust, încât, de obicei, trebuie să mergem în şir indian, dar Ky rămâne în apropierea mea şi-şi ţine mâna pe curbura spatelui meu. Ne atingem şi ne împletim degetele de fiecare dată când apucăm.

N-am mai avut niciodată aşa ceva - o noapte întreagă în care să vorbim, să ne sărutăm şi să ţinem timpul în loc -, şi gândul „şi nici n-o să mai avem" îmi tot revine în minte, nu stă îngropat, cum ar trebui, chiar şi în lumina frumoasă a dimineţii din Vale.

Când s-au trezit ceilalţi, Ky ne-a dezvăluit care crede c-ar trebui să ne fie planul: să ne întoarcem în cătun până la lăsarea serii şi să încercăm să ne strecurăm într- o casă aflată cât mai departe de cea în care am văzut lumina. Apoi o să stăm de pază. Dacă mai e tot o singură lumină, putem încerca să ne

apropiem de dimineaţă. Noi suntem patru, iar ei sunt doar unul sau doi, crede Ky.

Sigur, Eli e atât de tânăr.

Îi arunc o privire. Nu observă. Merge în continuare, ţinându-şi capul plecat. Deşi l-am văzut zâmbind, ştiu că pierderea lui Vick îi apasă mult pe amândoi.

— Eli a vrut să spun poezia lui Tennyson când a murit Vick, îmi dezvăluie Ky. Dar n-am putut.

În fruntea noastră, Indie îşi mută greutatea rucsacului de pe un umăr pe altul şi se uită înapoi la noi, ca să se asigure că o mai urmăm. Mă întreb ce s-ar fi întâmplat cu ea dacă aş fi murit. M-ar fi plâns sau mi-ar fi căutat prin lucruri, ar fi luat ce i-ar fi trebuit şi-ar fi mers mai departe?

* * *

Ne strecurăm în cătun la apus, cu Ky în frunte.

Când am mai trecut pe-aici, nu am privit cu atenţie. Acum, în vreme ce mergem repede pe stradă, casele mă intrigă. Oamenii trebuie să şi le fi construit singuri, fiecare fiind întrucâtva diferită de cea de alături. Şi puteau să intre în locuinţa celuilalt, să păşească peste pragul vecinilor oricând doreau. Cărările stau mărturie; spre deosebire de cele din Suburbie, cele de aici nu merg drept de la uşă până la trotuar. Se întretaie, şerpuiesc, se unesc. Oamenii de aici n-au plecat de atâta vreme încât drumurile lor să se fi şters cu totul. Îi văd pe pământ. Aproape că le aud ecoul în canion, saluturile: „Bună. La revedere. Ce mai faci?”

Ne înghesuim cu toţii într-o căsuţă supusă intemperiilor, cu o uşă pe care se vede cât de mult s-a ridicat apa.

— Nu cred că ne-a observat cineva, spune Ky.

Abia dacă-l aud. Mă holbez la picturile de pe pereţi. Siluetele au fost trasate de altcineva decât cele din peşteră, dar sunt tot frumoase. Nu au aripi pe spate. Nu par surprinse în timpul zborului. Ochii nu le sunt îndreptaţi spre cer, ci privesc în jos, de parcă vor să ţină minte priveliştea pământului în viitorul îndepărtat.

Dar cred că le recunosc oricum.

— Îngeri, rostesc.

— Da, confirmă Ky. Unii fermieri credeau încă în ei. Cel puţin

pe vremea tatei.

Întunericul se adânceşte, iar îngerii se transformă în umbre înapoia noastră. Apoi Ky observă lumina în căsuţa de vizavi. Ne-o arată şi nouă.

— E în aceeaşi casă ca noaptea trecută.

— Mă întreb ce s-o fi petrecând înăuntru, zice Eli. Cine crezi că-i acolo? Un hoţ? Crezi că jefuiesc casele?

— Nu, răspunde Ky şi-mi aruncă o privire în noaptea plină de umbre. Cred că sunt acasă.

* * *

La prima geană de lumină, eu şi Ky stăm deja la fereastră şi privim afară, aşa că suntem cei dintâi care îl văd pe bărbat.

Iese singur din casă, ducând ceva, şi-şi croieşte drum prin praf, pe poteca aflată mai aproape de noi, către un mic pâlc de copaci pe care l-am observat când am intrat prima dată. Ky ne face semn să păstrăm liniştea. Indie şi Eli se apropie de cealaltă fereastră din faţă a casei şi se uită şi ei. Privim toţi cu grijă peste marginea pervazului.

Bărbatul e înalt şi puternic, brunet şi bronzat. Într-un fel îmi aduce aminte de Ky: culoarea părului şi a pielii, mişcările tăcute. Dar vădeşte o anume oboseală şi pare să nu bage nimic in seamă in afară de ceea ce cară; atunci îmi dau seama că duce un copil.

Părul închis la culoare i se revarsă peste braţe, iar rochia îi e albă. O culoare a Oficialităţilor, dar, desigur, ea nu-i o Oficialitate. Rochia e minunată, de parcă s-ar duce la un Banchet, dar copila e mult prea mică.

Şi prea nemişcată.

Îmi astup gura cu palma.

Ky îmi aruncă o privire şi încuviinţează. Ochii lui sunt trişti, obosiţi şi blânzi.

E moartă.

Mă uit la Eli. Se simte bine? Apoi îmi amintesc că a văzut mult mai multă moarte. Poate că a mai văzut chiar copii morţi.

Dar eu nu. Îmi dau lacrimile. Cineva atât de tânăr, atât de mic. *Cum*?

Bărbatul o lasă uşor jos, în iarba uscată de sub copaci. Un sunet purtat de vântul din canion ne ajunge la urechi. Un

cântec.

Durează mult să îngropi pe cineva.

În vreme ce bărbatul sapă groapa, încet şi ferm, începe din nou să plouă. Nu-i o ploaie puternică, ci doar stropi constanţi de apă care cad pe praf şi pe noroi, şi mă întreb de ce-a scos-o afară cu el. Poate că voia să-i mai cadă ploaia pe obraji o ultimă dată.

Poate n-a vrut pur şi simplu să fie singur.

Nu mai suport.

— Trebuie să-l ajutăm, îi şoptesc lui Ky, dar el clatină din cap.

— Nu, spune el. Nu încă.

Bărbatul iese din groapă şi se îndreaptă spre fată. Dar n-o aşază in mormânt; o aduce până aproape de el şi o pune lângă groapă.

Apoi observ că braţele îi sunt brăzdate de linii albastre.

Se apleacă şi ridică braţul fetei.

Scoate ceva. Albastru. Îi însemnează pielea. Ploaia o tot şterge şi el tot desenează, iar, şi iar, şi iar. Nu-mi dau seama dacă mai cântă. În cele din urmă, ploaia se opreşte şi albastrul persistă.

Eli nu se mai uită. Stă cu spatele sprijinit de bucata de perete de sub fereastră, iar eu merg în patru labe pe podea ca să mă aşez lângă el, căci nu vreau ca bărbatul de afară să mă observe mişcându-mă. Îl cuprind pe Eli cu braţul, iar el se trage mai aproape.

Indie şi Ky continuă să se uite.

„Atât de tânără”, mă tot gândesc. Aud un bufnet şi, preţ de o clipă, nu-mi dau seama dacă-s bătăile inimii mele sau zgomotul pământului care cade pe fetiţa din groapă.

— Mă duc afară acum, şopteşte, în sfârşit, Ky. Voi aşteptaţi aici.

Mă întorc şi mă uit surprinsă la el. Mă trag mai în sus, ca să pot privi din nou pe fereastră. Bărbatul a terminat. Ridică o piatră cenuşie şi plată şi o pune peste locul umplut acum cu pământ. Nu mai aud cântecul.

— Nu, şoptesc.

Ky mă priveşte şi ridică din sprâncene.

— Nu poţi, insist. Să aşteptăm până mâine. Uită-te şi tu ce-a fost nevoit să facă.

Vocea lui Ky e blândă, dar fermă.

— I-am oferit cât timp am putut. Acum trebuie să aflăm mai multe.

— Şi e şi singur, intervine Indie. E vulnerabil.

Mă uit şocată la Ky, dar el nu neagă ce-a zis Indie.

— E momentul potrivit, zice.

Înainte să apuc să mai rostesc ceva, deschide uşa şi iese.

Capitolul 29
Ky

— Fă ce vrei, strigă bărbatul când ajung la marginea cimitirului. Nu contează. Eu sunt ultimul.

Dacă n-aş fi ştiut deja că e fermier, accentul şi vorbirea formală l-ar fi dat de gol. Uneori, când tata se întorcea din canioane, în glas se simţea o urmă a inflexiunii lor.

Le-am spus celorlalţi să mă aştepte, dar, desigur, Indie nu m-a ascultat. O aud cum mă urmează şi sper că Eli şi Cassia au avut destulă minte să rămână în casă.

— Cine sunteţi? întreabă bărbatul.

Indie răspunde din spatele meu. Nu mă întorc.

— Aberaţii, zice ea. Oameni pe care Societatea îi vrea morţi.

— Am intrat în canioane să-i găsim pe fermieri pentru că am crezut că ne puteţi ajuta, adaug eu.

— Asta s-a sfârşit, spune bărbatul. Gata.

Paşi. În urma noastră. Aş vrea să mă răsucesc şi să le strig Cassiei şi lui Eli să se întoarcă în casă, dar nu pot sta cu spatele la bărbat.

— Deci sunteţi patru, constată el. Mai sunt şi alţii?

Clatin din cap.

— Eu sunt Eli, se prezintă Eli.

Preţ de un minut, bărbatul nu răspunde. Apoi rosteşte:

— Pe mine mă cheamă Hunter.

Ne priveşte cu atenţie. Şi eu fac la fel. Îmi dau seama că nu e cu mult mai în vârstă decât noi, dar vântul şi vremea şi-au pus amprenta asupra chipului său.

— A trăit vreunul dintre voi în Societate? întreabă el.

— Toţi, răspund eu. La un moment dat.

— Bun, zice Hunter. S-ar putea să am nevoie de ceva de la voi.

— La schimb cu ce? mă interesez eu.

— Dacă mă puteţi ajuta, aveţi acces la orice doriţi. Avem mâncare. Hârtii, oferă el şi face semn obosit în direcţia peşterilor de depozitare, apoi mă priveşte. Deşi s-ar părea că v-aţi servit deja singuri.

— Am crezut că locul ăsta e părăsit, spune Eli. Vă înapoiem totul.

Hunter gesticulează a nerăbdare.

— Nu contează. Ce doriţi? Lucruri cu care să faceţi schimb?

— Da, confirm eu.

Observ cu colţul ochiului cum Cassia schimbă o privire cu Indie. Observă şi Hunter.

— Şi mai ce? insistă el.

— Am vrea să aflăm mai multe despre Rebeliune, răspunde Indie. Dacă e pe undeva prin apropiere şi cum o putem găsi.

— Şi cine-ar putea fi Pilotul, adaugă nerăbdătoare Cassia.

Sigur că vrea să ştie despre revoltă, pentru că se pare că e menţionată într-o poezie de la bunicul ei. Îmi doresc să-i fi dezvăluit totul pe Deal. Poate atunci ar fi înţeles. Dar acum, că a început să spere, nu mai ştiu ce să fac.

— S-ar putea să am nişte răspunsuri, zice Hunter. Ajutaţi-mă şi apoi vă voi povesti ceea ce ştiu.

— Să-i dăm drumul, propune Indie. Ce vrei să facem?

— Nu-i chiar aşa de uşor, explică Hunter. Trebuie să mergem undeva şi se face prea întuneric. Întoarceţi-vă aici mâine, pe lumină.

Se întinde după lopata cu care a săpat mormântul, iar eu le fac celorlalţi semn să se retragă.

— De unde ştim că putem avea încredere în tine? întreb.

El râde din nou cu acelaşi râs lipsit de veselie. Un ecou slab

răsună din pereţii canionului şi printre casele goale.

— Ia spune-mi, rosteşte Hunter. În Societate, oamenii chiar trăiesc până la optzeci de ani?

— Da, confirmă Cassia. Dar numai Cetăţenii.

— Optzeci, repetă Hunter. Noi, în Vale, nu ajungem aproape niciodată la vârsta asta. Crezi că merită? ne chestionează. Să n-ai de ales, dar să trăieşti atât de mult?

— Unii consideră că da, spune încet Cassia.

Hunter îşi trece mâna cu însemne albastre peste faţă şi ceea ce a spus mai devreme e dintr-odată adevărat. E sfârşit. Gata.

— Mâine, zice el.

Se întoarce şi se îndepărtează.

* * *

Toţi dorm în căsuţă. Eli, Cassia, Indie. Eu rămân treaz şi ascult. Datorită respiraţiei lor, parcă însăşi casa respiră, dar, desigur, pereţii sunt nemişcaţi. Ştiu că Hunter nu ne va face niciun rău, dar nu mă pot odihni. Trebuie să stau de pază.

La un moment dat, în apropierea zorilor, în timp ce stau în prag şi privesc afară, aud un zgomot în celălalt capăt al încăperii. S-a trezit cineva.

Indie. Vine spre mine.

— Ce vrei? o întreb şi încerc să-mi păstrez un ton egal.

Am recunoscut-o de când am văzut-o prima dată. E asemenea mie - o supravieţuitoare. N-am încredere în ea.

— Nimic, răspunde Indie.

În liniştea care s-a lăsat, aud cum îşi mută rucsacul. Nu-l scapă niciodată din ochi.

— Ce-ascunzi acolo? spun.

— N-am nimic de ascuns, zice ea pe un ton iritat. Tot ce-i aici îmi aparţine. Face o pauză. De ce nu vrei să te alături Rebeliunii?

Nu răspund. Păstrăm puţin tăcerea. Indie îşi pune rucsacul pe umăr şi îl ţine strâns la piept. Pare pierdută în depărtare. Şi eu la fel. O parte din mine e iar alături de Cassia în Vale. Pe Deal, cu vântul. În Suburbie, pe când eram mic, n-aş fi crezut niciodată că s-ar putea întâmpla aşa ceva. Nici n-aş fi îndrăznit să visez c-aş putea fura atât de multe de la Societate.

Aud cum se foieşte cineva. Cassia.

— Îl visează pe Xander, şopteşte Indie în spatele meu. Am auzit-o strigându-i numele.

Îmi spun că bucăţelele de hârtie pe care le-a ascuns Xander în pastile nu contează. Cassia îl ştia pe Xander şi oricum m-a ales pe mine. Şi hârtiuţele nu vor dura. Hârtia din dispozitiv se destramă foarte repede. Se va transforma în fulgi delicaţi ca zăpada. Uzaţi şi tăcuţi precum cenuşa.

Nu pot s-o pierd acum.

Cea mai mare parte din viaţă şi-a petrecut-o în Provinciile Exterioare.

Colegii au menţionat numele lui Ky Markham ca fiind elevul pe care-l admiră cel mai mult în proporţie de 0,00%.

Nimeni n-avea să primească o listă despre mine.

Şi nimeni care iubeşte pe cineva n-ar vrea ca acea persoană să aibă o Pereche asemenea mie.

Să iubeşti pe cineva înseamnă să vrei să fie în siguranţă? Sau să poată alege?

— Ce vrei? o întreb pe Indie.

— Vreau să aflu secretul lui Xander, răspunde Indie.

— Cum adică?

Drept răspuns, îmi întinde o bucăţică de hârtie.

— Cassia a scăpat asta, explică ea. Nu i-am dat-o înapoi. Ştiu că n-ar trebui s-o iau. Aprind lanterna ca să citesc ce scrie pe ea, având grijă ca lumina să nu ajungă la Cassia şi la Eli.

Când o va vedea din nou, are să-i dezvăluie un secret Perechii sale.

O asemenea frază n-ar fi niciodată inclusă pe microcardul oficial al lui Xander. A adăugat el ceva nou.

— Cum a făcut-o? nu mă pot abţine să întreb, de parcă Indie ar avea de unde să ştie.

Societatea monitorizează cu grijă toate tastările şi imprimările. A riscat folosind un dispozitiv de la şcoală? De acasă?

— Trebuie să fie foarte deştept, comentează Indie.

— Este, confirm eu.

— Deci, care-i secretul? se interesează Indie, aplecându-se mai mult spre mine.

Clatin din cap.

— Ce te face să crezi că eu ştiu?

Ştiu şi n-am de gând să spun.

— Tu şi Xander eraţi prieteni, răspunde Indie. Mi-a povestit Cassia. Şi cred că ştii mult mai multe decât laşi să se vadă.

— Despre ce? întreb eu.

— Despre orice, spune ea.

— Şi eu cred acelaşi lucru despre tine. Ascunzi ceva.

O luminez cu lanterna, iar ea clipeşte. În lumină, pare aproape orbitor de frumoasă. Părul ei are o culoare rar întâlnită, ca a focului, roşie şi aurie. E înaltă şi puternică şi are trăsături fine. E sălbatică. Vrea să supravieţuiască, dar există ceva imprevizibil în felul în care o va face, iar asta mă ţine în gardă.

— Vreau să ştiu secretul, repetă ea. Şi cum să găsesc Rebeliunea. Cred că tu cunoşti răspunsurile. N-o să-i spui Cassiei şi ştiu şi de ce.

Clatin din cap, dar nu spun nimic. Las să se aştearnă tăcerea. Dacă vrea, n-are decât s-o rupă ea.

O clipă, am impresia că asta va face. Apoi se întoarce şi se îndreaptă spre locul unde dormise. Nu se mai uită la mine.

După puţin timp, mă duc iar la uşă şi mă strecor afară. Deschid pumnul şi las bucăţica de hârtie să zboare în noaptea care se sfârşeşte.

Capitolul 30
Cassia

Pe peretele de vizavi de îngeri e o altă pictură, foarte diferită. N-am observat-o până acum, atât am fost de absorbită de imaginea îngerilor. Ceilalţi dorm; până şi Ky s-a lăsat în jos lângă uşă, unde a insistat să stea de pază.

Mă dau jos din pat şi încerc să înţeleg ce reprezintă pictura. Are curbe, unghiuri şi forme, dar nu ştiu ce-ar putea fi. Niciuna dintre cele O Sută nu arată aşa. Ele reprezintă mereu oameni, locuri, lucruri. După câteva clipe, îl aud pe Ky mişcându-se în celălalt capăt al încăperii. Privirile ni se întâlnesc peste suprafaţa cenuşie a podelei şi peste siluetele întunecate ale lui Indie şi Eli. Ky se ridică pe tăcute în picioare şi vine lângă mine.

— Ai dormit suficient? îi şoptesc.

— Nu, răspunde el, sprijinindu-se de mine şi închizând ochii.

Când îi deschide din nou, nu mai avem nici cuvinte, nici suflu.

Ne uităm amândoi la pictură. După câteva secunde, îl întreb:

— E un canion?

Dar, imediat ce rostesc asta, îmi dau seama c-ar putea reprezenta altceva. Carnea despicată a cuiva, un apus deasupra unui râu.

— Dragoste, răspunde într-un final.

— Dragoste? repet.

— Da, confirmă el.

— Dragoste, spun încet, încă nedumerită.

— Eu la dragoste mă gândesc când o privesc, zice Ky, încercând să explice. Tu te-ai putea gândi la altceva. E asemenea Pilotului din poezia ta - toată lumea se gândeşte la altceva când îi aude numele.

— Tu la ce te gândeşti când auzi numele meu? îl întreb.

— La multe lucruri, şopteşte Ky, iar pielea mi se înfioară. La asta. La Deal. La Vale. Locuri în care am fost împreună.

Se retrage şi-mi dau seama că se uită la mine. Îmi ţin respiraţia, pentru că ştiu că vede atât de multe.

— Locuri în care n-am fost împreună, adaugă el. Încă.

Când vorbeşte despre viitor, vocea îi e îndârjită.

* * *

Vrem amândoi să ne mişcăm, să fim afară. Indie şi Eli încă dorm şi nu-i deranjăm; când se vor trezi, ne vor putea vedea pe fereastră.

Canionul acesta pe care l-am crezut pustiu şi sterp e surprinzător de înverzit, mai ales pe lângă pârâu. Pe malurile mâloase creşte năsturel; muşchiul împodobeşte stâncile roşii înşirate de-a lungul râului; stuful îşi împleteşte frunzele lungi şi verzi cu cele cenuşii. Păşesc pe gheaţa de pe malul pârâului şi aceasta crapă, amintindu-mi de data când am spart sticla ce-mi proteja bucata de rochie, în Suburbie. Când mă uit în jos, spre picior, observ că până şi gheaţa pe care am spart-o e verde pe sub alb. Are exact culoarea rochiei mele de la Banchetul Alegerii. Prima dată când am străbătut canionul n-am observat deloc tot acest verde; eram foarte concentrată să zăresc vreo urmă a lui Ky.

Mă uit la el cum merge de-a lungul pârâului şi observ cu câtă uşurinţă păşeşte, chiar şi când trece peste porţiuni ale cărării acoperite de nisipuri mişcătoare. Mă priveşte, se opreşte şi zâmbeşte.

„Locul tău e aici, îmi zic. Te mişti altfel decât o făceai în Societate.” Totul în cătun i se potriveşte - picturile frumoase, neobişnuite, independenţa deplină a locului.

Lipsesc doar oamenii pe care să-i conducă. Ne are doar pe noi.

— Ky, rostesc când ajungem la capătul pâlcului de copaci.

Se opreşte. N-are ochi decât pentru mine, iar buzele lui le-au atins pe ale mele şi mi-au mângâiat gâtul, mâinile, încheieturile, fiecare deget. În noaptea aceea, când ne-am sărutat sub stelele strălucind rece şi ne-am ţinut strâns în braţe, n-am simţit c-am furat timp. Parcă era tot al nostru.

— Ştiu, spune el.

Preţ de încă o secundă prelungă, ne susţinem privirea înainte să ne aplecăm pe sub ramurile copacilor. Au scoarţa cenuşie şi bătută de vreme şi mormane de frunze maronii la rădăcină, care se mişcă şi oftează laolaltă cu vântul canionului.

Când frunzele sunt date la o parte, observ şi alte pietre cenuşii şi plate pe pământ, asemenea celei pe care a aşezat-o Hunter ieri. Îl ating pe Ky pe braţ.

— Toate astea sunt...

— Locuri în care sunt îngropaţi oameni, spune el. Da. Se numeşte cimitir.

— De ce nu i-au îngropat undeva mai sus?

— Au nevoie de pământul ăla pentru cei vii.

— Dar cărţile, pe acelea le-au pus la păstrare sus, şi cărţile nu sunt vii, insist eu.

— Cei vii încă au nevoie de cărţi, răspunde încet Ky. Nu de trupuri. Dacă un cimitir e inundat, nu se strică decât ceea ce oricum dispăruse deja. Cu biblioteca e altceva.

Mă las pe vine ca să privesc pietrele. Locurile în care se odihnesc oamenii sunt însemnate diferit. Nume, date, câteodată şi câte-un vers.

— Ce e scrisul ăsta? întreb.

— Se numeşte epitaf, explică el.

— Cine-l alege?

— Depinde. Uneori, dacă omul ştie că va muri, îl alege el. Adesea, cei lăsaţi în urmă trebuie să aleagă ceva care să se potrivească vieţii respectivului.

— Ce trist, comentez eu. Dar frumos.

Ky înalţă din sprâncene şi mă grăbesc să continui.

— Morţile nu sunt frumoase. Mă refer la ideea de epitaf. Când murim acolo, Societatea alege ce rămâne în urma noastră. Ei decid ce va face parte din istoria ta.

Îmi doresc din nou să-mi fi făcut timp să mă uit mai cu atenţie la microcardul bunicului înainte să plec. Dar bunicul chiar a hotărât ce rămâne în urma lui în privinţa conservării: nimic.

— În satul familiei tale se făceau asemenea pietre?

Îl întreb pe Ky, şi-mi doresc pe dată să n-o fi făcut, să nu fi cerut deocamdată să aflu partea aceea a poveştii.

Ky se uită la mine.

— Pentru părinţii mei, nu, răspunde el. N-a fost timp.

— Ky, rostesc eu, dar el se întoarce şi merge de-a lungul altui şir de pietre. Acum, că nu mă mai ţine de mână, îmi simt palma rece.

N-ar fi trebuit să întreb nimic. Cu excepţia bunicului, toţi cei pe care i-am văzut morţi nu erau oameni pe care să-i iubesc. Parcă aş fi privit într-un canion lung şi întunecat, pe care n-am fost nevoită să-l străbat.

Pe măsură ce păşesc printre pietre, având grijă să nu calc pe

vreuna, observ că Societatea şi Hunter au dreptate în ceea ce priveşte speranţa de viaţă de aici. Cei mai mulţi nu ajung la optzeci de ani. Sunt îngropaţi şi alţi copii, pe lângă fetiţa pe care a înmormântat-o Hunter.

— Ce mulţi copii au murit aici, spun cu voce tare.

Sperasem că fata de ieri era o excepţie.

— Şi în Societate mor tineri, comentează Ky. Adu-ţi aminte de Matthew.

— Matthew, repet şi, când îi aud numele, îmi *amintesc* pe dată de Matthew, chiar mi-l amintesc, mă gândesc la el după nume pentru prima dată în ultimii ani, în loc să-i zic doar „primul băiat Markham”, cel care a murit într-o tragedie rar întâlnită, de mâna unei Anomalii.

Matthew. Cu patru ani mai mare decât Xander şi decât mine; atât de mare încât era de neatins, de neajuns din urmă. Era un băiat drăguţ, care ne saluta pe stradă, dar era cu ani întregi înaintea noastră. Avea pastile şi mergea la Şcoala Secundară. Băiatul pe care mi-l amintesc, acum că numele lui mi-a fost readus în memorie, semăna suficient cu Ky încât să-i fie văr, dar era mai înalt, mai masiv, mai puţin rapid şi calm.

Matthew. Era de parcă numele ar fi murit odată cu el, de parcă, dacă l-ai fi numit, pierderea ar fi fost mai reală.

— Dar nu la fel de mulţi, spun eu. Doar el.

— El e singurul pe care ţi-l aminteşti.

— Au fost şi alţii? întreb şocată.

Un zgomot din spate mă face să mă întorc; sunt Eli şi Indie, care închid uşa casei noastre de împrumut. Eli ridică braţul şi ne face cu mâna, iar eu îi răspund. Acum cerul e complet luminat; Hunter va veni curând.

Mă uit la piatra pe care a aşezat-o ieri pe jos şi ating numele gravat pe ea. SARAH. Avea doar câţiva ani; murise la vârsta de cinci ani. Sub date e scris un rând şi îmi dau seama, înfiorată, că sună precum versul unei poezii:

ÎN IUNIE CÂND TRECE-UN VÂNT CU DEGETE PRIN VALE

Îl apuc pe Ky de mână şi-l strâng cât pot de tare. Astfel încât vântul rece să nu încerce să mi-l fure cu degetele lui lacome, cu mâinile care fură lucruri din vremuri ce-ar trebui să fie primăvară.

Capitolul 22
Ky

Când Hunter vine să ne întâlnească, are la el o ploscă plină cu apă şi un colac de frânghie atârnat pe umăr. Mă întreb ce are de gând. Înainte să apuc să întreb, Eli spune:

— A fost sora ta?

Eli arată spre piatra proaspăt aşezată.

Hunter nu se uită la mormânt. Pe faţă îi transpare o emoţie

vagă.

— Aţi văzut-o? De când mă urmăreaţi?

— De mult, răspunde Eli. Voiam să intrăm în vorbă cu tine, dar am aşteptat până ai terminat.

— Foarte drăguţ din partea voastră, spune sec Hunter.

— Îmi pare rău, zice Eli. Oricine-ar fi fost, îmi pare rău.

— A fost fiica mea, răspunde Hunter.

Cassia face ochii mari. Ştiu ce gândeşte: „Fiica lui? Dar e atât de tânăr, are doar douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei de ani. Sigur n-are douăzeci şi nouă, adică cea mai mică vârstă pe care o poate avea cineva cu un copil de cinci ani în Societate.” Dar aici nu suntem în Societate.

Indie e prima care rupe tăcerea.

— Unde mergem? îl întreabă pe Hunter.

— În alt canion, răspunde Hunter. Puteţi să vă căţăraţi cu toţii?

* * *

Când eram mic, mama a încercat să mă înveţe culorile.

— Albastru, spunea ea, arătându-mi cerul. Şi iar „albastru”, de data aceasta arătându-mi apa.

Îmi povestea cum clătinam din cap, fiindcă vedeam că albastrul cerului nu era mereu la fel cu cel al apei.

Mi-a luat mult timp - până ce am trăit în Oria - să folosesc acelaşi cuvânt pentru toate nuanţele unei culori.

Îmi amintesc asta în vreme ce străbatem canionul. Valea e portocalie şi roşie, dar în Societate n-ai întâlni niciodată asemenea nuanţe de portocaliu şi roşu.

Dragostea are diferite nuanţe. Cum am iubit-o pe Cassia când am crezut că ea nu mă va iubi niciodată. Cum am iubit-o pe Deal. Cum o iubesc acum, că a venit în canion după mine. E altfel. Mai profund. Am crezut şi înainte c-o iubesc şi-o doresc, dar, în timp ce mergem alături prin canion, îmi dau seama că asta ar putea fi mai mult decât o nouă nuanţă. Chiar o nouă culoare.

Hunter se opreşte înaintea noastră şi face semn în susul stâncii.

— Aici, anunţă el. E locul cel mai potrivit.

Începe să testeze piatra şi priveşte în jur.

Îmi ridic mâna să-mi protejez ochii de soare, ca să pot vedea pe unde trebuie să ne căţărăm. Cassia îmi aruncă o privire şi face acelaşi lucru.

— Pe-aici ne-am întors eu şi Indie, spune ea, recunoscând locul.

Hunter dă aprobator din cap.

— E cel mai bun loc de escaladat.

— În celălalt canion e o peşteră, îi spune Indie lui Hunter.

— Ştiu, rosteşte Hunter. Se numeşte Caverna. Dar vreau să-mi răspundeţi la o întrebare: Ce e înăuntru?

— N-am intrat, mărturiseşte Cassia. E închisă etanş.

Hunter clatină din cap.

— Aşa pare. Dar oamenii mei au folosit-o de când am venit pentru prima dată în Vale. După ce a acaparat-o Societatea, am găsit o cale de a intra din nou în ea.

Cassia pare nedumerită.

— Dar atunci ştii...

— Ştim ce e înăuntru. Nu ştim de ce, o întrerupe Hunter. Se uită la Cassia, iar privirea lui e neliniştitoare. Cred că tu ai putea şti.

— Eu? se miră ea.

— Ai făcut parte din Societate mai mult timp decât ceilalţi, explică Hunter. Îmi dau seama.

Cassia se îmbujorează şi-şi trece mâna în lungul braţului, de parcă ar vrea să îndepărteze murdăria cu care a întinat-o Societatea.

Hunter îi aruncă o privire lui Eli.

— Crezi că te descurci?

Eli se uită în sus la stâncă.

— Da, întăreşte el.

— Bun, zice Hunter. Nu e o ascensiune deosebit de dificilă. Până şi cei din Societate ar putea-o duce la bun sfârşit dacă ar încerca.

— Şi de ce n-au făcut-o? întreabă Indie.

— Au făcut-o, răspunde Hunter. Dar asta a fost una dintre zonele pe care noi le-am păzit cel mai bine. Omoram pe oricine încerca să se caţere. Şi nu poţi să pilotezi o navă aeriană în canion. E prea îngust. Trebuiau să vină pe jos, iar noi eram în avantaj. Termină de făcut un alt nod şi trece frânghia printr-unul dintre inelele din perete. Lucrurile au mers aşa multă

vreme.

Dar acum fermierii au plecat, traversând câmpia. Sau au murit sus, deasupra Văii. E doar o chestiune de timp până ce Societatea îşi dă seama şi se hotărăşte să intre.

Nimeni nu ştie asta mai bine decât Hunter. Trebuie să ne grăbim.

— Ne căţăram peste tot, spune Hunter. Valea era a noastră pe de-a-ntregul. Se uită în jos, la frânghia pe care o ţine în mâini. Cred că-şi aminteşte din nou că au plecat toţi. N-ai crede că uitarea e posibilă, dar uneori este - preţ de o clipă sau două. N-am reuşit niciodată să mă hotărăsc dacă e bine sau e rău. Uitarea îţi permite să trăieşti puţin fără durere, dar aducerea aminte te loveşte în moalele capului.

Totul doare. Uneori - când sunt slab - îmi doresc ca pastila roşie chiar să aibă efect asupra mea.

— Am văzut trupuri în partea de sus a Văii, spune Indie, uitându-se la stâncă şi cântărind escalada. Aveau semne albastre, ca tine. Erau şi ei fermieri? Şi de ce-au urcat dacă era mai bine să-i aştepte jos pe cei din Societate?

O admir fără să vreau. Dă dovadă de curaj punându-i lui Hunter asemenea întrebări. Şi eu vreau să aflu răspunsurile.

— Locul acela este singurul suficient de plat şi de larg pentru ca navele Societăţii să poată ateriza, răspunde Hunter. În ultima vreme, din cine ştie ce motiv, Societatea devenise mai agresivă în privinţa pătrunderii în Vale, şi noi nu puteam păzi toate canioanele. Doar pe cel în care se afla cătunul nostru. Face un alt nod şi întinde frânghia. Pentru prima dată în istoria fermierilor, am avut un conflict pe care nu l-am putut rezolva. Unii voiau să urce şi să lupte, pentru ca Societatea să lase canioanele în pace. Alţii voiau să fugă.

— Tu ce voiai? se interesează Indie.

Hunter nu răspunde.

— Deci cei care au traversat câmpia au plecat să se alăture Rebeliunii? continuă Indie, încercând să obţină mai multe informaţii.

— Cred că-i suficient, zice Hunter.

Expresia de pe chipul lui o împiedică până şi pe Indie să pună mai multe întrebări. Închide gura, iar Hunter îi dă o frânghie.

— Tu ai cea mai multă experienţă la căţărat, spune el.

Nu e o întrebare. Cumva, îşi dă seama.

Ea încuviinţează şi aproape că zâmbeşte când se uită în sus la stânci.

— Uneori mă furişam. În apropiere a casei noastre era un loc bun.

— Societatea îţi permitea să te caţeri? întreabă Hunter.

Ea îl priveşte cu dispreţ.

— Nu-mi permitea să mă caţăr. Am descoperit cum s- o fac fără să afle ei.

— Fiecare dintre noi va duce pe cineva sus, îi zice Hunter. Merge mai repede aşa. Te descurci?

Drept răspuns, Indie izbucneşte în râs.

— Ai grijă, o avertizează Hunter. Stânca de aici e diferită.

— Ştiu, spune ea.

— Poţi să escaladezi singur? mă întreabă Hunter.

Dau aprobator din cap. Nu-i dezvălui că prefer aşa. Dacă voi cădea, măcar nu voi trage şi pe altcineva după mine.

— Întâi o să mă uit la tine cum urci, spun. Ia-o înainte.

Indie se uită la Cassia şi la Eli.

— Care din voi vrea să vină cu mine?

— Eli, spune Cassia, alege tu.

— Ky, rosteşte pe dată Eli.

— Nu, îi zice Hunter. Ky nu s-a căţărat atât de mult ca noi.

Eli dă să protesteze, dar eu clatin din cap. Se uită urât la mine, apoi se apropie de Indie. Înainte ca ea să-şi întoarcă spatele spre stâncă, mi se pare că văd cum schiţează un zâmbet mic, satisfăcut.

Mă uit cum Cassia se prinde de frânghia lui Hunter. Apoi îl verific pe Eli, ca să mă asigur că e cuplat cum trebuie. Când îmi ridic privirea, Hunter e gata să înceapă. Cassia strânge din dinţi.

Nu sunt îngrijorat în privinţa urcuşului. Hunter e un alpinist foarte bun. Şi are nevoie de Cassia ca să-l ajute în peşteră. Îl cred când spune că trebuie să afle de ce Societatea a făcut ce-a făcut. Tot mai crede că aflarea motivului îi va fi de folos. Încă nu şi-a dat seama că motivul nu va fi niciodată suficient de bun.

* * *

Odată ce-ajungem cu toţii în partea de sus a Văii, o rupem la fugă. Îl ţin pe Eli cu o mână şi pe Cassia cu cealaltă şi înaintăm cu toţii, respirând rapid şi tăcut, în vreme ce picioarele aproape

că ne zboară pe deasupra pietrelor.

Suntem expuşi şi goi pe stâncă, sub cer, preţ de câteva secunde lungi.

Nici pe departe suficient de lungi. Mă simt de parc-aş putea alerga veşnic.

„Priviţi!” îmi vine să strig. „Sunt încă în viaţă. Încă aici. Deşi informaţiile şi Oficialităţile voastre ar vrea altceva.”

Picioare rapide.

Plămâni plini de aer.

Ţinându-mă de oameni pe care-i iubesc.

Îi iubesc.

Cel mai nesăbuit lucru dintre toate.

Când ne apropiem de margine, ne desprindem mâinile. Avem nevoie de ele pentru frânghii.

* * *

Cel de-al doilea canion este de tip fantă - mic şi îngust -, mai mic decât al fermierilor. După ce am ajuns cu toţii la baza stâncii, Cassia arată spre o suprafaţă prelungă şi netedă. Pare a fi gresie, dar are ceva ciudat.

— Aici am observat intrarea, spune ea şi strânge din buze. Trupul băiatului e acolo, sub tufişurile alea.

Libertatea pe care-am simţit-o mai devreme a dispărut. Prezenţa Societăţii stăruie în acest canion precum norii sfâşiaţi şi destrămaţi după o furtună.

Observă şi ceilalţi. Chipul lui Hunter se posomorâşte, şi ştiu că lui îi e cel mai greu, pentru că simte Societatea într-un loc care îi aparţinuse.

Ne duce într-o mică peşteră unde peretele canionului se adânceşte. Abia încăpem toţi cinci ghemuiţi înăuntru. În capătul peşterii e un morman de pietre.

— Pe-aici ne-am croit o intrare, spune el.

— Şi Societatea n-a descoperit-o niciodată? întreabă sceptică Indie.

— Nici măcar n-au ştiut cum să caute, răspunde Hunter şi ridică una dintre pietre. În spatele tuturor acestor bolovani e o crevasă, ne dezvăluie el. Odată ce intrăm, putem să mergem până la o curbă a Cavernei.

— Şi cum facem? întreabă Eli.

— Mutăm pământul, spune Hunter. Şi ţineţi-vă respiraţia acolo unde se îngustează. Se întinde după unul dintre bolovani. Când va veni vremea, o iau eu înainte, anunţă el peste umăr. Apoi Cassia. O să vorbim unii cu alţii când cotim. Mergeţi încet. Într-un loc, trebuie să staţi întinşi pe spate şi să vă târâţi împingând în picioare. Dacă vă blocaţi, strigaţi. Veţi fi suficient de aproape ca să mă auziţi. O să vă ghidez. Cel mai strâmt e chiar înainte de capăt.

Şovăi o clipă, întrebându-mă dacă nu cumva e o capcană. Oare a fost pusă la cale de Societate? Sau de Indie? N-am încredere în ea. Mă uit cum îl ajută pe Hunter la mutatul bolovanilor, iar părul lung îi flutură sălbatic, atât e de nerăbdătoare. Ce vrea? Ce ascunde?

Îi arunc o privire Cassiei. Se află într-un loc necunoscut, unde totul e diferit. A văzut oameni murind în moduri oribile, a fost înfometată şi rătăcită şi a venit în deşert ca să mă găsească. Toate lucrurile pe care o fată din Societate n-ar trebui niciodată să le trăiască. Îi observ o sclipire în ochi când se uită la mine şi zâmbesc. „Să ne ţinem respiraţia?” pare ea să spună. „Să mutăm pământul? Facem asta încă de la bun început.”

Capitolul 32
Cassia

Crevasa abia dacă e suficient de lată ca Hunter să pătrundă înăuntru. Dispare fără să arunce nicio privire înapoi. Eu urmez.

Mă uit la Eli, care-a făcut ochii mari.

— Poate-ar fi mai bine să ne aştepţi aici, îi spun.

Eli încuviinţează.

— Peştera nu mă deranjează, zice el. Dar ăla e un *tunel*.

Nu-i atrag atenţia că e cel mai mic dintre noi şi are cele mai puţine şanse să rămână blocat, pentru că ştiu la ce se referă. Pare ilogic, greşit, să ne săpăm un asemenea drum prin pământ.

— E-n regulă, îl asigur. Nu trebuie să vii. Îl cuprind cu braţul şi-l strâng uşor de umeri. Nu cred că durează mult.

Eli dă iar aprobator din cap. Arată deja mai bine, e mai puţin palid.

— Ne vom întoarce, continui. *Eu* mă voi întoarce.

Eli mă duce cu gândul la Bram şi la felul cum l-am lăsat şi pe el în urmă.

* * *

Totul e bine până ce încep să gândesc prea mult, să calculez câte tone de stâncă se află deasupra mea. Nici nu ştiu cât cântăreşte un metru cub de gresie, dar cantitatea totală trebuie să fie enormă. Iar proporţia dintre aer şi stâncă este, probabil, mică. De-asta ne-a cerut Hunter să ne ţinem respiraţia? Ştie că nu e suficient aer? Că s-ar putea să expir şi să descopăr că nu mai am ce inspira?

Nu pot să mă mişc.

Stânca, atât de aproape în jurul meu. Pasajul, atât de întunecat. Între mine şi pământ sunt doar câţiva centimetri; sunt înghesuită, zac pe spate, iar înapoia şi înaintea mea e doar bezna, în vreme ce deasupra, dedesubt şi în lateral e stâncă de neclintit. Masa Văii mă apasă; mi-a fost frică de întinderea ei, iar acum mi-e frică de apropierea ei.

Chipul mi-e îndreptat spre un cer pe care nu-l pot vedea, un cer albastru deasupra stâncii.

Încerc să mă calmez, să-mi spun că totul e în regulă. Fiinţe vii au zburat din locuri mai înguste decât acesta. Sunt doar un fluture închis într-un cocon, cu ochi orbi şi aripi lipicioase. Şi, deodată, mă întreb dacă nu se întâmplă uneori ca un cocon să nu se deschidă, în caz că fluturele dinăuntru nu e pur şi simplu suficient de puternic ca să iasă.

Scot un geamăt.

— Ajutor! rostesc.

Spre mirarea mea, nu-mi răspunde vocea lui Hunter din faţă. Ci aceea a lui Ky, din spate.

— O să fie bine, mă linişteşte el. Încearcă să te împingi un pic înainte.

Şi, chiar şi cuprinsă de panică, disting muzica în vocea lui joasă, sunetele unui cântec. Închid ochii şi-mi imaginez că respiraţia mea e a lui, că e alături de mine.

— Dacă ai nevoie, opreşte-te o clipă, îmi spune.

Mă imaginez chiar mai mică decât sunt acum. Căţărându-mă in cocon, infăşurându-l strâns în jurul meu, ca o adevărată mantie, ca o pătură. Şi apoi nu mă mai închipui ieşind. Stau

înăuntru, încercând să văd ceea ce pot.

La început, absolut nimic.

Dar apoi o simt. Chiar şi ascunsă în beznă, îmi dau seama că e acolo. O părticică din mine e mereu liberă.

— Am să reuşesc, rostesc cu glas tare.

— Ai să reuşeşti, repetă Ky în spatele meu, şi mă mişc, apoi simt spaţiul gol deasupra mea, aer suficient de respirat, un loc în care poţi sta în picioare.

Unde suntem?

* * *

Forme şi siluete prind contur în întuneric, datorită unor luminiţe albastre plasate de-a lungul tavanului peşterii, care strălucesc aidoma unor mici picături de ploaie. Dar, desigur, sunt prea ordonate ca să fi căzut pur şi simplu.

Alte lumini dau la iveală vitrine înalte şi maşinării care zbârnâie şi reglează temperatura. Văd Societatea înaintea ochilor: calibrare, organizare, calcul.

Cineva se mişcă şi dau să icnesc, apoi îmi aduc aminte. Hunter.

— E aşa de mare! îi spun, iar el încuviinţează.

— Obişnuiam să ne întâlnim aici, rosteşte încet. N-am fost primii. Caverna e foarte veche.

Când mă uit în sus, mă cutremur. În pereţii acestui spaţiu larg sunt prinse cochiliile unor moluşte moarte şi oasele unor animale, imobilizate în piatra care-a fost odată noroi. Acest loc există dinainte de apariţia Societăţii. Poate chiar dinainte de apariţia omului.

Ky intră în peşteră, scuturându-şi praful din păr, şi mă îndrept spre el, îi ating mâinile, care sunt reci şi aspre, dar nu seamănă deloc cu stânca.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, şoptesc aproape de gâtul lui cald.

Apoi mă retrag, ca să poată vedea ce-i aici.

— Este Societatea, zice Ky, iar vocea îi e la fel de liniştită precum Caverna.

Străbate pardoseala peşterii, iar eu şi Hunter îl urmăm. Îşi lipeşte palma de uşa din celălalt capăt al încăperii.

— Oţel, spune el.

— N-ar trebui să fie aici, intervine Hunter cu glas încordat.

Toată această suprapunere a sterilului şi a Societăţii peste ceea ce e pământesc şi organic. „Societatea n-ar fi trebuit să intervină nici în relaţia mea cu Ky”, îmi zic, amintindu-mi cum Oficialitatea mea mi-a dezvăluit că au ştiut de la bun început. Societatea se strecoară pretutindeni, şerpi într-o crăpătură, apă care picură pe o stâncă până ce aceasta nu are de ales şi se adânceşte şi-şi schimbă forma.

— Trebuie să aflu pentru ce ne-au omorât, îmi spune Hunter şi arată spre vitrine.

Sunt pline de eprubete. Rânduri întregi, sclipind în lumina albastră. „Frumoase ca marea”, îmi închipui eu.

Indie intră şi ea în peşteră. Priveşte în jur şi face ochii mari.

— Ce sunt? întreabă.

— Stai să mă uit mai îndeaproape, răspund şi merg printre două rânduri de eprubete.

Ky mi se alătură. Ating vitrinele făcute din plastic neted şi transparent. Spre mirarea mea, uşile n-au încuietoare, aşa că deschid una ca să văd mai bine. Scoate un şuierat uşor, iar eu mă holbez la eprubetele din faţa mea, copleşită deodată de cât de asemănătoare sunt, dar şi de cât de diferite.

Nu vreau să deranjez eprubetele, în caz că Societatea a instalat vreun sistem de alarmă, aşa că-mi plec capul până ce pot descifra informaţiile trecute pe eprubeta din mijlocul rândului central. HANOVER, MARCUS. KA. Primele două cuvinte sunt, evident, un nume, iar al treilea este prescurtarea pentru provincia Keya. Dedesubtul provinciei au fost gravate două date şi un cod de bare.

Sunt mostre de oameni, îngropate în pământ la fel ca oasele unor animale moarte de mult şi de sedimentele unor mări transformate în piatră, rânduri întregi de eprubete de sticlă, precum cea pe care o avusese bunicul, cea care conţinea mostra lui de ţesut.

În ciuda epuizării şi a oboselii, simt cum mintea mea de sortator demarează şi se pune în mişcare. Încearcă să înţeleagă ce văd, numerele dinaintea mea. Peştera e un loc de depozitare, atât accidental, cât şi intenţionat, în fosilele de deasupra noastră şi în ţesuturile puse la păstrare în eprubete.

„*De ce* aici?” mă întreb. „De ce atât de departe, la marginea Societăţii? Sigur trebuie să existe zeci de alte locuri mai bune.”

E opusul unui cimitir. E reversul de la a-ţi lua rămas-bun. Şi înţeleg. Deşi mi-aş dori să nu fie aşa, într-un fel, e mai logic decât să îngropi pe veci oamenii în pământ şi să renunţi la ei, aşa cum fac fermierii.

— Sunt mostre de ţesut, îl anunţ pe Ky. Dar de ce le- ar ţine Societatea aici?

Mă trece un fior, iar Ky mă cuprinde pe după umeri.

— Ştiu, spune el.

Dar nu ştie.

Văii nu-i pasă.

Trăim, murim, ne transformăm in stâncă, zăcem in ţărână, plutim în largul mării sau ne preschimbăm în cenuşă, iar Văii nu-i pasă de nimic. Apărem şi dispărem. Societatea apare şi dispare. Canioanele există mai departe.

— Ştii ce sunt, zice Hunter.

Îi arunc o privire. Ce părere are cineva care nu a trăit niciodată în Societate despre aşa ceva?

— Da, confirm eu. Dar nu ştiu de ce sunt aici. Stai puţin. Lasă-mă să mă gândesc.

— Câte sunt? întreabă Ky.

Estimez rapid, luând în calcul rândurile dinaintea mea.

— Mii, răspund. Sute de mii.

Eprubetele sunt mici, rând după rând, vitrină după vitrină, culoar după culoar, în spaţiul vast al Cavernei.

— Dar nu suficiente pentru a da seamă de toate mostrele care trebuie să fi fost prelevate de-a lungul anilor. Nu se poate să fie singurul asemenea loc.

— E posibil să le mute afară din Societate? întreabă Ky.

Clatin nedumerită din cap. De ce-ar face asta?

— Sunt aranjate în funcţie de provincie, explic, observând că pe toate eprubetele din vitrina din faţa mea scrie „KA”.

— Găseşte-le pe cele din Oria, mă roagă Ky.

— Ar trebui să se afle pe rândul următor, spun, în vreme ce calculez şi înaintez cu rapiditate.

Indie şi Hunter stau unul lângă altul şi ne privesc. Trec de colţ şi găsesc eprubetele însemnate cu „oR” - Oria. Mă simt ciudat, un amestec de intimitate şi depărtare, când văd abrevierea cunoscută într-un loc atât de straniu.

Aud un sunet dinspre intrarea secretă în Cavernă. Ne răsucim cu toţii. Eli apare asemenea lui Ky, rânjind şi scuturându-şi

praful din păr.

Mă năpustesc spre el şi-l strâng puternic în braţe, în vreme ce inima îmi bate să-mi spargă pieptul, gândindu-mă prin ce-a trebuit să treacă de unul singur.

— Eli, rostesc. Credeam că o să ne aştepţi.

— Sunt bine, mă asigură şi priveşte peste umărul meu, căutându-l pe Ky.

— Ai reuşit! îi strigă Ky, iar Eli pare să se îndrepte de spate.

Clatin din cap spre Eli. A promis ceva, apoi a făcut cum l-a tăiat capul atunci când s-a răzgândit. Bram ar fi procedat la fel.

Eli se uită în jur cu ochii mari.

— Depozitează eprubete, spune el.

— Credem că sunt aşezate pe provincii, îi explic, apoi mă uit spre Ky şi observ că îmi face semn.

— Cassia, am găsit ceva.

Mă întorc la el, în vreme ce Indie şi Eli străbat rândurile, căutându-şi propriile provincii.

— Dacă prima dată este cea a naşterii, spune Ky, atunci cea de-a doua e probabil...

Se opreşte, aşteptând să vadă dacă am tras şi eu aceeaşi concluzie.

— Data morţii. Data la care a fost prelevată proba, rostesc eu. Apoi înţeleg la ce se referă. Sunt prea apropiate. Nu sunt optzeci de ani distanţă între ele.

— Nu le depozitau doar pe cele luate de la bătrâni, spune Ky. Oamenii ăştia n-au cum să fie toţi morţi.

— Nu prelevează probe doar când murim, spun eu, iar gândurile îmi aleargă.

Atât de multe ocazii. Furculiţele noastre. Lingurile noastre. Hainele pe care le purtăm. Sau poate că le oferim singuri mostrele, dăm aprobator din cap şi ne răzuim propriul ţesut, îl înmânăm şi apoi luăm o pastilă roşie.

— Mostra de la sfârşit nu înseamnă nimic. Societatea are deja eprubete pentru toţi cei pe care vrea să-i păstreze. Poate că ţesutul mai tânăr e mai bun. Şi, astfel, dacă nu ştim nimic despre celelalte mostre, ne pot menţine docili până la sfârşit.

Inima îmi tresare de o bucurie perversă; îi sunt recunoscătoare Societăţii.

„S-ar putea ca o mostră a bunicului să se afle aici. Sar putea să nu conteze că tata a distrus-o pe cea prelevată la Banchetul

Final.”

— Cassia, şopteşte Ky. Xander e aici.

— *Poftim*? Unde? A venit să ne caute? De unde-a ştiut?

— Aici, repetă încet Ky, arătând spre una dintre eprubetele luminate în albastru.

Desigur. Evit privirea lui Ky şi mă uit la eprubetă. CARROW, XANDER. OR. Data naşterii este corectă. E mostra lui Xander, dar Xander nu e mort.

Din câte ştiu eu.

Stăm amândoi lângă vitrină, citind datele, cu degetele împletite. Cine e aici? Cine e salvat?

— Eşti şi tu, spune Ky.

Iat-o - data naşterii mele. Şi numele meu: REYES, CASSIA. Trag brusc aer în piept. *Numele meu*. Văzându-l aici, îmi amintesc cum m-am simţit când miau rostit numele la Banchetul Alegerii Perechilor. Îmi amintesc că aparţin Societăţii. Că viitorul meu a fost asigurat cu mare grijă.

— Eu nu sunt, adaugă Ky şi se uită la mine.

— S-ar putea să fii într-o altă provincie, sugerez eu. Ai putea fi în...

— Nu sunt aici, întăreşte Ky.

Şi, pentru o clipă, în lumina slabă a peşterii, pentru că ştie cum să se piardă în umbre, chiar pare că nu este. Doar mâna lui ţinând-o strâns pe a mea îmi spune altceva.

* * *

Hunter se apropie de mine şi încerc să-i explic.

— Sunt ţesuturi, îi spun, o bucăţică de piele sau de păr sau de unghie. Societatea le ia de la Cetăţeni pentru ca, într-o bună zi, să ne poată readuce la viaţă.

Mă crispez când pronunţ „ne” - din câte ştiu, s-ar putea să fiu singura din această peşteră a cărei eprubetă e depozitată aici. Şi lucrurile ar putea oricum sta aşa doar pentru că încă n-au avut timp să-mi modifice statutul. Mă uit iar în sus, la pereţii peşterii, la oasele, dinţii şi cochiliile lăsate în urmă. Dacă ceea ce suntem nu se află în oasele noastre, atunci trebuie să fie în ţesuturile noastre. Trebuie să fie *undeva*.

Hunter se uită la mine, apoi la eprubete. Stă aşa atât de mult timp, încât deschid gura ca să-i explic din nou, dar apoi întinde

mâna şi scoate o eprubetă din vitrină înainte să apuc să-l opresc.

Nu sună nicio alarmă.

Absenţa ei mă neliniştește. Oare un bec clipeşte undeva în Societate, dând de ştire unei Oficialităţi despre infracţiune?

Hunter ridică eprubetă şi o luminează cu lanterna. Mostrele sunt atât de mici, încât nici nu pot fi observate în soluţia care clipoceşte înăuntru.

Poc. Eprubetă se sparge, iar din mâna lui Hunter curge sânge roşu.

— Ne-au omorât pe noi ca să se păstreze pe ei, spune el.

Toată lumea îl priveşte. Preţ de o secundă nebună, impulsivă, sunt tentată să mă alătur lui şi să sparg totul - aş deschide uşilor tuturor vitrinelor şi-aş înşfăca ceva, poate un băţ. Aş alerga de-a lungul culoarelor cu eprubete lucind albastru şi argintiu. Mi-aş trece băţul peste ele ca să văd dacă sună ca nişte clopoţei. Mă întreb dacă melodia altor vieţi ar fi amară, greşită sau puternică, limpede, blândă şi asemănătoare chiar muzicii. Dar nu sparg nimic. Fac în schimb altceva repede, în vreme ce toţi se uită la Hunter.

El deschide pumnul, priveşte sângele şi lichidul din palmă. Nu mă pot împiedica să nu citesc numele de pe etichetă: THURSTON, MORGAN. Mă uit iar la Hunter. Ca să spargi o eprubetă într-un asemenea mod e nevoie de forţă, nu glumă, dar el nu pare să bage de seamă efortul.

— De ce? întreabă el. Cum? Chiar au *descoperit* un mod de a readuce oamenii la viaţă?

Toată lumea se holbează, aşteptând să le explic. Sunt cuprinsă de furie şi de jenă. De ce au impresia că eu deţin răspunsurile? Pentru că, dintre toţi, fac cel mai mult parte din Societate?

Dar există lucruri pe care nu le înţeleg, anumite părţi din Societate, anumite părţi din mine.

Ky îmi pune mâna pe braţ.

— Cassia, şopteşte.

— Nu sunt Xander! spun eu cu glas prea puternic pentru peştera în care se aude ecoul.

Ky clipeşte în vreme ce vocea mea răsună împrejur.

— Nu ştiu nimic despre medicamente. Sau despre pastile. Sau despre depozitarea mostrelor. Sau despre ce poate şi ce nu

poate face Societatea în domeniul medical. Nu ştiu.

Preţ de o clipă, nimeni nu spune nimic. Apoi Indie rupe tăcerea.

— Secretul lui Xander, zice ea, întorcându-se spre Ky. Are ceva de-a face cu asta?

Ky deschide gura, dând să rostească ceva, dar, înainte să apuce, o observăm cu toţii - o luminiţă roşie clipind deasupra vitrinei pe care-a deschis-o Hunter.

Frica mă cuprinde din nou şi nu ştiu ce mă sperie mai mult - Societatea sau Caverna în care suntem captivi.

Capitolul 33
Ky

Hunter se întinde după o altă eprubetă şi o sfărâmă şi pe aceea în pumn.

— Plecaţi de-aici, le spun Cassiei şi celorlalţi. Plecaţi! Indie nu stă pe gânduri. Se întoarce şi-o rupe la fugă spre intrarea în peşteră, strecurându-se printre stânci.

— Nu putem să-l lăsăm aici, protestează Cassia, uitându-se la Hunter, care nu vede şi nu aude nimic în afara eprubetelor pe care le sparge în mâini.

--O să încerc să-l conving să vină cu noi, îi promit. Dar tu trebuie să pleci. Acum!

— Avem nevoie de el la căţărat, adaugă ea.

— Te poate ajuta Indie. Pleacă! Nu stau mult.

— O să aşteptăm la răspântie, spune Cassia. S-ar putea să dureze până ce Societatea ajunge aici.

„Doar dacă nu sunt deja prin zonă, mă gândesc eu. Atunci ar putea apărea în doar câteva minute."

După ce au plecat, mă întorc spre Hunter.

— Trebuie să încetezi, îi spun. Vino înapoi cu noi.

Clatină din cap şi sparge o altă eprubetă.

— Am putea încerca să-i prindem din urmă pe fermierii care au traversat câmpia, adaug.

— Până acum or fi cu toţii morţi, zice el.

— *Chiar* au plecat ca să se alăture Rebeliunii? îl întreb.

El nu răspunde.

Nu încerc să-l opresc. O eprubetă, o mie - care-i diferenţa? în orice caz, Societatea va afla. Şi o parte din mine ar vrea să i se alăture. Când ai pierdut totul, de ce să nu iei ce poţi înainte să se năpustească asupra ta? îmi amintesc de senzaţia asta. O altă parte întunecată din mine îşi zice: „Şi dacă nu vine cu noi, atunci nu-i poate povesti Cassiei despre Rebeliune şi despre cum să-i găsească. Sunt sigur că ştie."

Mă întorc la intrarea în crevasă şi găsesc o piatră. I-o duc.

— Încearcă asta, îi spun. O să meargă mai repede.

Hunter nu spune nimic, dar ia piatra şi o ridică deasupra capului. Apoi o prăvăleşte peste un rând de eprubete. Le aud

cum se sparg pe când mă strecor în crevasă, ca să scap.

Odată aflat afară, ciulesc urechile după zgomotul navelor aeriene deasupra.

Nimic.

Deocamdată.

* * *

M-au aşteptat.

— Ar fi trebuit s-o luaţi înainte, îi spun Cassiei, dar nu mai am timp să adaug altceva, căci ne prindem de coardă şi escaladăm peretele.

Sus. Pe partea cealaltă. Preţ de o clipă, pe suprafaţa pietroasă, mă întreb dacă ar trebui s-o iau înainte sau să rămân în urmă - care e cel mai bun mod de a o proteja -, apoi îmi dau seama că alergăm umăr la umăr.

* * *

— Or să ne găsească? întreabă Eli odată ajunşi la celălalt canion.

— Când putem, o să alergăm pe pietriş, îi spun.

— Dar uneori e doar nisip, adaugă panicat Eli.

— E-n regulă, îl asigur. Mai şi plouă.

Ridicăm privirile. Cerul de deasupra are nuanţa delicată de albastru specifică iernii. Nori cenuşii se văd în depărtare, dar sunt la kilometri distanţă.

Cassia n-a uitat ce-a spus Indie în peşteră. Vine lângă mine şi-şi aşază mâna pe braţul meu.

— Ce-a vrut să zică Indie? întreabă ea, cu răsuflarea tăiată. Când a pomenit despre secretul lui Xander?

— Habar nu am, mint eu.

Nu mă uit la Indie. Ghetele ei scrâşnesc pe pietrele dinapoia noastră, dar nu mă contrazice, şi ştiu de ce.

Indie vrea să găsească Rebeliunea şi, din cine ştie ce motiv, consideră că eu cel mai probabil ştiu cum ajungem acolo. S-a hotărât să-şi încerce norocul alături de mine, chiar dacă nu mă place mai mult decât o plac eu pe ea.

O iau pe Cassia de mână şi sunt atent la vibraţiile navelor Societăţii deasupra noastră, dar, deocamdată, nu îşi fac apariţia.

Şi nici ploaia.

* * *

Când eu şi Xander am luat pastilele roşii în ziua aceea, cu mult timp în urmă, am numărat până la trei şi le-am înghiţit în acelaşi timp. I-am privit cu atenţie chipul. Abia aşteptam să uite.

Nu mi-a luat mult să-mi dau seama că pastilele nu-şi făcuseră efectul şi că era şi el imun. Până atunci, crezusem că eram singurul.

— Ar fi trebuit să uiţi, i-am spus lui Xander.

— N-am uitat, mi-a răspuns el.

Cassia mi-a povestit ce s-a întâmplat în ziua aceea în Suburbie, după plecarea mea - cum a aflat că Xander era imun la pastilele roşii. Dar nu-i cunoaşte celălalt secret. „Şi îl păstrez pentru că aşa e corect”, îmi zic. „Pentru că e dreptul lui să i-l dezvăluie. Nu al meu.”

Încerc să nu mă gândesc la celelalte motive pentru care nu-i împărtăşesc Cassiei secretul lui Xander.

Dacă l-ar şti, s-ar putea să-şi schimbe părerea despre el. Şi despre mine.

Capitolul 34
Cassia

Indie îşi cară rucsacul cu şi mai multă grijă şi mă întreb dacă, în drumul nostru prin Cavernă, cuibul ei de viespi n-a păţit ceva. Şi-a luat rucsacul cu ea şi, deşi e slăbuţă, nu ştiu cum a reuşit să-i protejeze conţinutul înaintând şi întorcându-se printr-un loc

atât de strâmt. Nu-mi dau seama cum ar fi putut să împiedice scheletul fragil al cuibului să se sfărâme.

Ceva din povestea mamei lui Indie şi a bărcii pare ciudat, precum ecoul care răsună din peretele canionului şi lasă în urmă o parte dintre cuvintele iniţiale. Mă întreb cât de bine o cunosc pe Indie. Dar apoi îşi saltă iar rucsacul şi văd dintr-odată cuibul fragil, ca de hârtie, dinăuntru, şi-mi amintesc imaginea unei picturi făcute bucăţele şi nişte petale de trandafir uscate şi uşoare.

O cunosc pe Indie din coloniile de muncă şi, până acum, nu m-a dezamăgit.

Ky se întoarce şi ne strigă să ne grăbim. Indie îl priveşte, iar pe chip îi apare o expresie care seamănă cu foamea.

* * *

Aici, miroşi ploaia înainte s-o vezi sau s-o simţi. Dacă mireasma preferată a lui Ky din Provinciile Exterioare este cea de salvie, cred că a mea este a ploii acesteia, care pare veche şi nouă, precum stânca şi cerul, râul şi deşertul. Norii pe care i-am văzut mai devreme sunt purtaţi de vânt, iar cerul devine mov, cenuşiu, albastru, pe măsură ce soarele apune, iar noi ajungem in cătun.

— Nu putem rămâne prea mult aici, nu? întreabă Eli pe când urcăm spre peşterile-depozit.

Un fulger alb incandescent uneşte cerul de pământ şi tunetul se rostogoleşte prin canion.

— Nu, răspunde Ky.

Şi eu sunt de acord. Pericolul ca Societatea să pătrundă în canioane pare să fie acum mai mare decât ce-am putea înfrunta în câmpie. Vom fi nevoiţi să ne continuăm drumul.

— Dar trebuie să ne oprim în peşteră, spun eu. Ne trebuie mai multă mâncare, iar eu şi Indie n-avem cărţi sau hârtii.

„Şi-am putea afla ceva despre Rebeliune.”

— Furtuna ne va oferi ceva timp în plus, spune Ky.

— Cât de mult? îl întreb eu.

— Câteva ore, răspunde el. Societatea nu reprezintă singurul pericol. O asemenea furtună ar putea provoca o viitură în canion şi atunci n-am mai reuşi să trecem pârâul. Am fi prinşi în capcană. O să rămânem aici doar până se opresc fulgerele.

Am făcut o călătorie atât de lungă şi s-ar putea ca succesul sau eşecul nostru să depindă doar de câteva ore. „Dar n-am venit aici să găsesc Rebeliunea”, îmi reamintesc, „ci pe Ky, iar asta am reuşit. Orice s-ar întâmpla, vom fi împreună.”

Eu şi Ky grăbim pasul spre peştera-bibliotecă şi spre mormanele sale de cutii. Indie ne urmează.

— Sunt atât de multe, rostesc copleşită în timp ce scot capacul unei cutii şi văd grămada de hârtii şi de cărţi dinăuntru.

E un cu totul altfel de sortare - atât de multe pagini, atât de multă istorie. Asta se întâmplă când Societatea nu editează, nu taie şi nu elimină în locul nostru.

Unele pagini sunt tipărite; multe sunt scrise de oameni diferiţi. Fiecare scris e deosebit, distinct, precum persoana căreia le aparţine, „ştiau cu toţii să scrie.” Dintr-odată, mă cuprinde panica.

— Cum o să ştiu ce e important? îl întreb pe Ky.

— Gândeşte-te la anumite cuvinte şi caută-le. Ce ne trebuie să ştim? zice el.

Facem împreună o listă. Rebeliunea. Societatea. Inamicul. Pilotul. Trebuie să aflăm despre „apă”, şi „râu”, şi „evadare”, şi „hrană”, şi „supravieţuire”.

— Şi tu, îi spune Ky lui Indie. Pune aici orice hârtie care cuprinde cuvintele astea, îi cere, arătând spre centrul mesei.

— Aşa o să fac, răspunde ea, susţinându-i privirea preţ de o clipă. Nu el şi-o fereşte primul, ci ea, deschizând o carte şi cercetând-o.

Găsesc ceva ce pare promiţător - o broşură tipărită. — Avem deja una dintr-aia, mă anunţă Eli. Vick a găsit un teanc întreg.

Las broşura din mână. Deschid o carte şi atenţia îmi e pe dată atrasă de o poezie.

Cădeau ca Fulgi -
Cădeau ca Stele -
Cădeau precum
Petale în Iunie când trece-un
Vânt cu degete -
Prin Vale -[3]

E poezia în care Hunter a găsit versul pentru mormântul lui Sarah.

Pagina a fost ruptă şi apoi aşezată la loc - de fapt, întreaga carte e defectă şi pe cale să se dezintegreze, de parcă ar fi fost la un pas de incinerare într-un şantier de restaurare, apoi cineva a găsit-o şi i-a pus toate oasele micuţe la loc. Lipsesc părţi din ea - coperta întâi pare să fi fost improvizată după ce coperta originală s-a pierdut. Acum e un dreptunghi simplu de hârtie groasă, cusut deasupra paginilor, iar numele autorului nu e trecut nicăieri.

Întorc pagina şi dau peste o altă poezie:

Eu n-am ajuns la Tine,
Dar paşii mă aduc tot mai aproape cu fiecare zi.
Trei Râuri şi un Deal am de trecut,
Apoi Deşertul şi o Mare;

[3] „Cădeau ca Fulgi" de Emily Dickinson, în Emily Dickinson, Versuri, Editura pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1969, traducere de Veronica Porumbacu, p. 140 (n.tr.).

Călătoria n-o s-o pun la socoteală
Când de obstacole-o să-ţi povestesc.[4]

Dealul. Şi deşertul, şi călătoria - parc-ar fi povestea mea şi a lui Ky. Deşi ştiu că ar trebui să caut altceva, continui să citesc, ca să aflu cum se termină:

Două deşerturi - dar Anul mi-este friguros,
Aşa încât tăriei mele îi va folosi.
Odată ce-o să trec primul deşert, al doilea
Va fi răcoros precum pământul.
Sahara e un preţ prea mic
De plată pentru-a ta mână Dreaptă.

Aş da orice să fiu cu Ky. Cred că ştiu ce vrea să zică poezia, deşi nu ştiu nimic despre Sahara. Seamănă puţin cu Sarah, numele fiicei lui Hunter, dar un copil ar fi un preţ prea mare de plătit pentru mâna oricui.

Moarte. Moartea bunicului în Oria - o crustă pe o farfurie; o poezie într-o pudrieră; cearşafuri albe, curate; ultimele cuvinte

potrivite. Moartea în partea de sus a Văii: urme negre, carbonizate; ochi larg deschişi. Moartea în canion: linii albastre desenate; ploaia căzând pe faţa unei fete.

Şi, în peşteră, rânduri întregi de eprubete lucitoare.

Nu vom mai fi niciodată noi. Chiar dacă ne vor scoate trupurile din apă şi din ţărână şi ne vor face iar să funcţionăm şi să păşim, nu va fi niciodată precum prima oară. Ceva va lipsi. Societatea nu-l va putea înlocui. Noi nu-l vom putea înlocui. E ceva deosebit, unic, în a trăi pentru prima oară.

Ky lasă o carte din mână şi ia o alta. El e oare cel pe care l-am iubit primul?

Sau băiatul care m-a sărutat prima dată cu adevărat? Fiecare bucăţică oferită de Xander ascunde o amintire palpabilă, atât de limpede, încât mai că o pot atinge, gusta şi mirosi. Aproape c-o aud cum mă cheamă înapoi.

*4*Eu n-am ajuns la Tine“ (în original, „I did not reach Thee“), Emily Dickinson (1830-1886). (n.tr.)

Am crezut întotdeauna că Xander a avut noroc să se nască în Suburbie, dar acum nu mai sunt sigură. Ky a pierdut foarte multe, dar ceea ce are el nu e deloc nesemnificativ. Poate să creeze. Poate să-şi scrie propriile cuvinte. Nimic din ceea ce Xander a scris în viaţa lui - tastat pe un dispozitiv sau pe un scrib - nu ia aparţinut. Alţii au avut mereu acces la gândurile lui.

Când întâlnesc privirea lui Ky, îndoiala de mai devreme, când el şi Indie s-au uitat unul la celălalt, dispare. Nu e nimic nesigur în felul în care mă priveşte.

— Ce-ai găsit? mă întreabă.

— O poezie, răspund. Trebuie să mă concentrez mai cu folos.

— Şi eu, spune el şi zâmbeşte. Prima regulă a sortării. N-ar trebui să fie atât de greu de ţinut minte.

— Ştii şi tu să sortezi? întreb surprinsă.

N-a mai menţionat niciodată asta. E un talent specializat, pe care nu-l are toată lumea.

— M-a învăţat Patrick, răspunde el încet.

Patrick? Pe chip mi se citeşte şocul.

— Au crezut că Matthew va fi la un moment dat sortator, continuă el. Patrick voia să ştiu şi eu să fac meseria asta. Ştia că nu voi primi niciodată o slujbă bună şi-şi dorea să-mi folosesc

cumva mintea după ce nu mai puteam merge la şcoală.

— Dar cum te-a învăţat? Dispozitivele v-ar fi înregistrat dacă ţi-ar fi arătat cu ajutorul lor.

Ky încuviinţează.

— A descoperit o altă cale.

Înghite în sec şi-i aruncă o privire lui Indie.

— Tatăl tău i-a povestit lui Patrick ce-ai făcut pentru Bram - cum a putut să joace jocuri pe scrib. Asta i-a dat lui Patrick o idee. A făcut ceva asemănător.

— Şi Oficialităţile n-au observat niciodată?

— Nu m-a pus să-mi folosesc scribul, răspunde Ky. A luat la schimb unul - de la arhivari. Mi l-a dăruit în ziua în care mi-a fost alocată slujba de la centrul de eliminare a deşeurilor alimentare. Aşa am aflat despre arhivarii din Oria.

Chipul lui Ky împietreşte; vocea îi sună distant. Ştiu expresia asta. Aşa arată când povesteşte ceva despre care n-a mai vorbit de multă vreme sau chiar niciodată.

— Ştiam că slujba aia nu va fi bună. N-am fost surprins. Dar după ce Oficialitatea a plecat... Se opreşte. M-am dus în camera mea şi am scos busola. Am ţinut-o pur şi simplu in mână o vreme.

Aş vrea să-l ating, să-l strâng în braţe, să-i aşez din nou busola în palmă. Îmi dau lacrimile şi-l ascult, acum vorbeşte chiar mai încet.

— Apoi m-am ridicat, m-am îmbrăcat cu noile mele haine albastre şi m-am dus la muncă. Aida şi Patrick n- au scos un cuvânt. Şi nici eu.

Îmi aruncă o privire şi-l iau de mână, sperând că-şi doreşte să-l ating. Aşa şi e. Mă strânge de degete şi înţeleg o altă parte a poveştii. Asta i s-a întâmplat pe când eu eram la mine acasă, pe aceeaşi stradă, mâncându-mi hrana preparată, ascultând dispozitivul şi visând cu ochii deschişi la viaţa perfectă care mă aştepta, aşa cum fusese mereu.

— În noaptea aceea, Patrick s-a întors acasă cu un scrib de pe piaţa neagră. Era vechi. Greu. Cu un ecran atât de primitiv, că te pufnea râsul. La început i-am spus să-l ducă înapoi. Am crezut că riscase prea mult. Dar m- a rugat să nu-mi fac griji. Mi-a dezvăluit că, după moartea lui Matthew, tatăl meu îi trimisese o pagină cu scris din cel vechi, mi-a explicat că făcuse schimb cu acea foaie, că-şi propusese să o folosească pentru ceva destinat

mie. Am mers în bucătărie.

Patrick credea că zumzetul incineratorului va acoperi orice sunet. Am stat acolo unde dispozitivul nu ne putea observa. Aşa m-a învăţat să sortez - mai mult fără să vorbească doar arătându-mi. Am ascuns scribul laolaltă cu busola, în camera mea.

— Dar în ziua aceea Oficialităţile au venit să ne ia toate artefactele, îi spun. Atunci cum l-ai ascuns?

— Când au venit ei eu îl dădusem deja la schimb, explică el. Pentru poezia pe care ţi-am dăruit-o de ziua ta.

Îmi zâmbeşte, iar ochii lui mă privesc din nou. Ochii lui sunt iarăşi aici, cu mine, în Provinciile Exterioare. Am ajuns atât de departe!

— *Ky*, şoptesc. A fost prea periculos. Dacă te-ar fi surprins cu poezia asupra ta?

Ky zâmbeşte.

— Chiar şi atunci tu mă salvai. Dacă nu mi-ai fi recitat poezia lui Thomas pe dealul cel mic, nu m-aş fi dus niciodată la arhivari, să schimb scribul pentru poezia de ziua ta. Eu şi Patrick am fi fost prinşi. A fost mult mai uşor să ascund o singură hârtie decât scribul.

Mă mângâie pe obraz.

— Datorită ţie, când au venit, n-au avut ce să ia. Îţi dădusem deja busola.

Îl îmbrăţişez. N-au avut ce să-i ia pentru că deja făcuse schimb, dăduse totul pentru mine. O clipă, păstrăm tăcerea.

Apoi se foieşte şi arată spre o pagină a unei cărţi deschise în faţa noastră.

— Acolo, spune el. „Râu.” E unul dintre cuvintele de care avem nevoie.

Felul în care o rosteşte, în care-i arată buzele şi-i sună vocea, mă face să-mi doresc să las toate hârtiile astea deoparte şi să-mi petrec zilele în peştera asta sau întruna dintre căsuţe, sau lângă apă, încercând doar să-i înţeleg misterul.

Capitolul 35
Ky

Pe când dau paginile cu povestirile fermierilor, propria mea poveste îmi revine în minte. Licăreşte precum fulgerele de afară. Luminoasă. Rapidă. Nu-mi dau seama dacă văd mai multe sau sunt orbit. Toarnă cu găleata şi-mi imaginez râul de afară măturând totul în cale. Curgând peste numele gravat pe piatra de mormânt a lui Sarah şi dezgolindu-i oasele.

Mă cuprinde panica. Nu se poate să fiu prins în capcană aici. Nu se poate să fiu atât de aproape de a mă elibera şi să eşuez.

Găsesc un caiet cu hârtie liniată, plin de un scris copilăresc. „S. S. S.” O primă literă greu de învăţat. Oare fiica lui Hunter a scris asta?

* * *

— Cred că acum eşti destul de mare, mi-a spus tata, dându-mi o bucată de lemn de plop pe care mi-a adus-o din canion.

Avea şi el una şi a făcut un semn în noroiul lăsat în urmă de ploaia din noaptea trecută.

— E ceva ce am învăţat în canioane. Uite. „K.” Aşa începe numele tău. Ei spun că prima oară ar trebui să-i arăţi cuiva cum să-şi scrie numele. În felul ăsta, chiar dacă nu mai învaţă să scrie alte cuvinte, va avea întotdeauna ceva.

Mai târziu mi-a spus că-i va învăţa şi pe ceilalţi copii.

— De ce? am întrebat.

Aveam cinci ani. Nu voiam să-i înveţe pe ceilalţi.

Ştia la ce mă gândesc.

— Nu a şti să scrii te face interesant, mi-a explicat el. Ci ceea ce scrii.

— Dar dacă toată lumea va şti să scrie, nu voi mai fi deosebit, am protestat.

— Nu e singurul lucru care contează, a continuat el.

— Tu vrei să fii deosebit, am zis. Chiar şi pe atunci o ştiam. Vrei să fii Pilotul.

— Vreau să fiu Pilotul ca să-i pot ajuta pe oameni, mia răspuns el.

La vremea aceea am dat aprobator din cap. L-am crezut. Se poate ca şi el să fi crezut ce spusese.

* * *

O altă amintire mă năpădeşte: o vreme când am du s un bilet prin sat, în numele tatălui meu, dintr-un loc într-altul, pentru ca ceilalţi să-l citească pe rând. Pe hârtie erau trecute locul şi data următoarei întâlniri, iar tata a ars-o de îndată ce m-am întors acasă.

— Despre ce-i vorba la întâlnirea asta? l-am întrebat.

— Fermierii au refuzat iar să se alăture Rebeliunii, a spus el.

— Şi ce-o să faci? s-a interesat mama.

Tata îi iubea pe fermieri. Ei, nu Rebeliunea, fuseseră cei care-l învăţaseră să scrie. Dar Rebeliunea îl abordase mai întâi, înainte să fim reclasificaţi. Aveau de gând să lupte, iar el iubea lupta.

— O să rămân loial Rebeliunii, a răspuns. Dar voi face în continuare schimb cu fermierii.

* * *

Indie se apleacă înainte şi asta îmi atrage privirea. Îmi zâmbeşte uşor, iar mâna i se odihneşte pe rucsac, de parcă tocmai ar fi strecurat ceva înăuntru. Ce-a găsit?

Mă uit la ea până se întoarce cu spatele. Orice-ar fi, nu-i arată nici Cassiei. Va trebui să aflu mai târziu.

* * *

Cu câteva luni înainte de ultimul bombardament, tata m-a învăţat să instalez fire. Asta era slujba lui - să repare reţelele când ceva se strica în sat. Aici se stricau adesea diverse lucruri şi eram obişnuiţi cu asta. Tot echipamentul nostru erau resturi ale Societăţii, asemenea nouă. Mai ales mecanismele de încălzire a mâncării se defectau mereu. Ba chiar am auzit zvonuri cum că mâncarea pe care ne-o trimitea Societatea era produsă în masă şi conţinea vitamine standardizate - nu semăna deloc cu cea calibrată individual pe care o primeau oamenii din celelalte provincii.

— Dacă-mi poţi îndeplini sarcinile de aici, bunăoară repararea maşinăriilor pentru mâncare şi a radiatoarelor din case, eu o să pot călători în continuare în canion, mi-a spus el. Nimeni nu va dezvălui Societăţii că tu faci treaba în locul meu.

Am încuviinţat.

— Nu toată lumea e îndemânatică, a continuat tata, lăsându-se pe spate. Dar tu eşti. Ai moştenit asta de la amândoi.

Am aruncat o privire spre locul în care picta mama, apoi m-am uitat la firele din mâna mea.

— Am ştiut dintotdeauna ce vreau să fac, a spus tata. Am ştiut ce punctaj scăzut trebuie să obţin ca să fiu distribuit la reparaţii mecanice.

— A fost riscant, am comentat eu.

— Aşa e, a confirmat el, dar ajung mereu acolo unde trebuie.

A zâmbit spre mine şi apoi în jur, spre Provinciile Exterioare, pe care le iubea şi unde-i era locul. Apoi a redevenit serios.

— Hai să vedem dacă poţi face ce-am făcut eu.

Am aranjat firele, etichetele de plastic şi cronometrul aşa cum mi-a arătat, cu o singură mică modificare.

— Bun, a rostit tata, părând mulţumit. Ai şi intuiţie. Societatea spune că aşa ceva nu există, dar n-are dreptate.

Următoarea carte pe care o iau e grea şi pe ea e gravat cuvântul REGISTRU. Dau cu grijă paginile, de la coadă la cap.

Deşi mă cam aşteptam la asta, mă doare să văd că schimburile făcute de el sunt trecute aici. Le recunosc după semnătura lui şi după date. A fost unul dintre ultimii care au făcut schimb cu fermierii, chiar şi atunci când viaţa în Provinciile Exterioare a devenit din ce în ce mai periculoasă. A crezut că a

renunţa ar fi fost un semn de slăbiciune.

Aşa cum scrie în broşuri, există întotdeauna un Pilot şi alţii care sunt pregătiţi să-i ia locul în caz că eşuează. Tata n-a fost niciodată Pilotul, ci unul dintre cei care aşteptau la rând.

— Fă ceea ce-ţi spune Societatea, l-am rugat când m- am făcut mai mare şi mi-am dat seama câte riscuri îşi asuma. Atunci n-o să dăm de bucluc.

Dar nu se putea abţine. Era deştept şi viclean, dar nu putea decât să acţioneze, nu era deloc subtil şi nu ştia când să se oprească. Mi-am dat seama de asta chiar de mic copil. Nu era suficient să meargă în canioane ca să facă schimb - trebuia să aducă de acolo scrisul. Nu era suficient să-mi arate mie - trebuia să-i înveţe pe toţi copiii şi apoi pe părinţii lor. Nu era suficient să ştie despre Rebeliune, trebuia s-o facă să progreseze.

A fost vina lui c-am murit. A insistat prea tare şi şi-a asumat prea multe riscuri. Oamenii n-ar fi fost adunaţi la un loc dacă n-ar fi fost el.

Şi, după acel ultim bombardament, cine-a venit după supravieţuitori? Societatea. Nu Rebeliunea. Am văzut cum te abandonează când nu mai au nevoie de tine. Mie teamă de Rebeliune. Mai mult decât atât, mi-e teamă de statutul meu în cadrul Rebeliunii.

Mă îndrept spre locul în care a stat Indie când şi-a strecurat ceva în rucsac. Pe masa din faţa mea se află o cutie impermeabilă plină cu hărţi.

Îi arunc o privire lui Indie. A trecut mai departe. Dă paginile unei cărţi, iar capul ei plecat îmi aminteşte de clopoţelul unei flori de yucca îndreptate spre pământ.

— Nu prea mai avem timp, spun, luând cutia. O să caut câte o hartă pentru fiecare, în caz că ne despărţim.

Cassia încuviinţează. A mai găsit ceva interesant. Numi dau seama ce este, dar îi observ bucuria de pe chip şi felul în care trupul ei e încordat de entuziasm. Însăşi ideea Rebeliunii o însufleţeşte. Asta îşi doreşte. Poate e chiar ceea ce şi-a dorit bunicul ei să găsească ea.

„Ştiu c-ai venit în Vale pentru mine, Cassia. Dar nu ştiu dacă te voi putea urma pe calea Rebeliunii.”

Capitolul 36
Cassia

Ky întinde o hartă pe masă şi ia un creion de cărbune negru.

— Am mai găsit una pe care o putem folosi, mă anunţă el şi începe să facă marcaje pe hartă. Va trebui s- o actualizăm. E cam veche.

Iau o altă carte şi o răsfoiesc, căutând ceva care să ne fie de ajutor, dar, în loc de asta, mă trezesc compunând o poezie în minte. E despre Ky, nu pentru el, şi mă trezesc imitând stilul autorului misterios:

Însemnat-am câte-o hartă pentru fiece moarte,
Pentru fiece durere, fiece lovitură.
Viaţa-mi era o neagră foaie,
Din zăpadă n-a rămas nicio fărâmă.

Mă uit la Ky. Când face marcajele pe hartă, mâinile i se mişcă la fel de rapid şi de atent ca atunci când scrie sau când mă atinge.

Nu-şi ridică privirea şi mă pomenesc plină de dorinţă, îl doresc pe el. Şi doresc să ştiu ce crede şi ce simte. De ce poate Ky să fie atât de tăcut, atât de nemişcat, să observe atât de multe?

Cum poate să mă atragă şi să mă ţină la distanţă în acelaşi timp?

— Trebuie să ies puţin, spun mai târziu, frustrată.

N-am găsit nimic concret - doar pagini după pagini de istorie şi propagandă despre Rebeliune, Societate şi fermierii înşişi. La început a fost fascinant, dar acum îmi dau seama că râul de afară se umflă din ce în ce mai mult. Mă dor spatele şi capul şi în piept încep să simt panica. Îmi pierd oare capacitatea de a sorta? Mai întâi decizia greşită în privinţa pastilelor albastre, acum asta.

— Mai fulgeră?

— Nu cred, răspunde Ky. Să mergem să vedem.

În peştera ticsită de mâncare, Eli s-a ghemuit să doarmă, înconjurat de rucsacurile pline cu mere.

Ky şi cu mine păşim afară. Plouă, dar aerul nu mai e încărcat de electricitate.

— Putem s-o pornim când mijeşte de ziuă, zice el.

Îi privesc conturul întunecat, slab luminat de lanterna pe care o ţine în mână. Societatea n-ar şti niciodată cum să inscripţioneze asta pe un microcard. „Aparţine pământului. Ştie să alerge.” N-ar putea scrie niciodată ce este el.

— Tot n-am găsit nimic. Încerc să râd. Dacă mă voi întoarce vreodată, Societatea va fi nevoită să-mi schimbe microcardul. Propoziţia „Dă dovadă de un talent deosebit la sortat” va trebui ştearsă.

— Tu faci mai mult decât să sortezi, spune cu simplitate Ky. Dacă putem, ar trebui să ne odihnim.

„Nu-i aşa de hotărât ca mine să găsească Rebeliunea”, înţeleg eu. „încearcă să mă ajute, dar, dacă eu n-aş fi aici, nu l-ar interesa deloc să caute o cale de a li se alătura.”

Deodată îmi vin în minte cuvintele acelei poezii. „Eu n-am ajuns la Tine.”

Mi le alung din gând. Sunt obosită, atâta tot, şi mă simt vulnerabilă. Şi-mi dau seama că n-am aflat întreaga poveste a lui Ky. Are motive să se poarte aşa, dar eu nu le cunosc pe toate.

Mă gândesc la lucrurile pe care le poate face - să scrie, să graveze, să picteze - şi deodată, privindu-l cum stă pe întuneric, la marginea aşezării părăsite, mă cuprinde tristeţea. „Un om ca el nu-şi are locul în Societate; un om care poate să creeze. Poate face atâtea lucruri de o valoare inestimabilă, lucruri pe care nu le mai poate face nimeni altcineva, iar Societăţii nu-i pasă deloc de asta.”

Mă întreb dacă, atunci când Ky se uită la acest cătun gol, vede un loc căruia ar fi putut să-i aparţină. Unde ar fi putut să scrie alături de ceilalţi, unde fetele frumoase din picturi ar fi ştiut să danseze.

— Ky, rostesc, vreau să aud şi restul poveştii.

— Toată? întreabă el pe un ton grav.

— Orice doreşti să-mi dezvălui, completez eu.

Mă priveşte. Îi duc mâna la buze şi-i sărut încheieturile degetelor, zgârieturile din palmă. Închide ochii.

— Mama picta cu apă, spune el. Iar tatei îi plăcea să se joace cu focul.

Capitolul 37
Ky

În vreme ce plouă, îmi imaginez o poveste pentru noi. Cea pe care aş scrie-o dac-aş putea.

„Cei doi au uitat de Rebeliune şi au rămas singuri în cătun. S-au plimbat printre clădirile goale. Au plantat seminţe primăvara şi au cules roadele toamna. Şi-au cufundat picioarele în râu. Şi-au făcut plinul de poezie. Şi-au şoptit cuvinte care au reverberat din pereţii goi ai canionului. Buzele şi mâinile li se atingeau oricând doreau, pentru oricât de mult."

Dar chiar şi în versiunea mea despre ce ar trebui să se întâmple nu pot schimba cine suntem şi faptul că mai sunt şi alţi oameni pe care-i iubim.

„N-a durat mult până ce alţii le-au năpădit gândurile. Bram îi privea cu ochi trişti, aşteptând. A apărut şi Eli. Părinţii lor treceau pe lângă ei întorcând capul, aruncând o privire copiilor pe care-i iubeau.

Era şi Xander acolo."

* * *

Înapoi în peşteră, Eli e treaz şi caută printre hârtii împreună cu Indie.

— Nu putem căuta la nesfârşit, spune el cu voce panicată. O să ne găsească Societatea.

— Încă puţin, zice Cassia. Sunt sigură că e ceva pe- aici.

Indie lasă din mână o carte şi-şi pune rucsacul pe umăr.

— Cobor, anunţă ea. O să mă uit din nou prin case, să verific dacă n-am trecut ceva cu vederea.

În drum spre gura peşterii, privirile ni se întâlnesc şi ştiu că şi Cassia a observat asta.

— Crezi că l-au prins pe Hunter? întreabă Eli.

— Nu, răspund eu. Cred că Hunter va încheia cumva totul aşa cum crede el de cuviinţă.

Eli se cutremură.

— Caverna aia... totul părea groaznic.

— Ştiu, rostesc eu.

Eli se freacă la ochi cu podul palmei şi se întinde după altă carte.

— Ar trebui să te odihneşti mai mult, Eli, îl sfătuiesc. Căutăm noi în continuare.

Eli se uită la pereţii care ne înconjoară.

— Mă întreb de ce n-au pictat nimic aici, se miră el.

— Eli, spun eu pe un ton mai dur. *Odihneşte-te*.

Se înfăşoară iar într-o pătură, de data aceasta în colţul peşterii-bibliotecă, astfel încât să fie în apropierea noastră. Cassia are grijă să nu lase raza lanternei să cadă asupra lui. Şi-a dat la o parte părul care-i acoperea faţa, iar ochii îi par adumbriţi de oboseală.

— Ai face bine să te odihneşti şi tu, îi propun.

— E ceva aici, spune ea. Trebuie să-l găsesc. Îmi zâmbeşte. Aşa am făcut şi când te căutam pe tine. Câteodată am impresia că, atunci când caut ceva, sunt cea mai puternică.

E adevărat. Chiar este. Îmi place nespus asta la ea. De-asta a trebuit s-o mint în privinţa secretului lui Xander. Dacă n-aş fi făcut-o, ar fi încercat întruna să-l afle.

Mă ridic.

— Mă duc s-o ajut pe Indie, îi zic.

A venit vremea să aflu ce ascunde Indie.

— În regulă, spune Cassia. Ia mâna de pe carte, iar pagina pe care-o citea se pierde printre celelalte. Ai grijă.

— O să am, o asigur. Mă întorc repede.

Nu mi-e greu să o găsesc pe Indie. O lumină pâlpâitoare într-una dintre casele de dedesubt o dă de gol, cum şi ştia că se va întâmpla. Merg pe poteca de pe stâncă, care-a devenit alunecoasă din pricina ploii.

Când ajung la casă, mă uit mai întâi pe fereastră. Sticla e mată din pricina vremii şi a apei, dar o zăresc pe Indie înăuntru. Lanterna e aşezată lângă ea şi în mână ţine altceva ce emite lumină.

Un minidispozitiv.

Mă aude venind. Îi dau peste mână şi dispozitivul zboară cât colo, dar nu reuşesc să-l prind la timp. Cade pe podea, dar nu se sparge. Indie oftează uşurată.

— Dă-i drumul, mă îndeamnă ea. Uită-te la el, dacă ai chef.

Păstrează un ton coborât. Îi disting în glas o dorinţă arzătoare de ceva. Şi, pe lângă asta, râul curgând prin canion. Îşi pune mâna pe braţul meu. E prima dată când o văd atingând intenţionat pe cineva şi asta mă opreşte să fac zob minidispozitivul de scândurile podelei.

Mă uit la ecran şi văd o faţă cunoscută.

— *Xander*, rostesc surprins. Ai o fotografie a lui Xander. Dar

cum... Durează doar o secundă să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Ai furat microcardul Cassiei.

— Asta m-a ajutat ea să ascund în nava aeriană, spune fără nici urmă de sentiment de vinovăţie. N-a ştiut. L- am pus laolaltă cu pastilele ei şi l-am păstrat până am găsit un mod de a vedea ce e pe el.

Se întinde şi stinge dispozitivul.

— Asta ai găsit în biblioteca din peşteră? o întreb. Minidispozitivul?

Clatină din cap.

— L-am furat înainte să pătrundem în canioane.

— Cum?

— L-am luat de la conducătorul băieţilor din sat cu o noapte înainte să fugim. Ar fi trebuit să fie mai atent. Toate Aberaţiile ştiu să fure.

„Nu toate, Indie, îmi zic. Doar unii dintre noi.”

— Ştiu unde ne aflăm? mă interesez. Transmite localizarea?

Eu şi Vick n-am ştiut niciodată exact ce pot face minidispozitivele.

Ridică din umeri.

— Nu cred. Oricum, Societatea vine încoace după ce s-a întâmplat în Cavernă. Dar nu minidispozitivul am vrut să ţi-l arăt. Îmi făceam doar de lucru până să vii.

Dau să spun ceva despre faptul că n-ar fi trebuit să fure de la Cassia, dar apoi ea bagă mâna în rucsac şi scoate un pătrat de material gros, împăturit. Pânză.

— *Asta* voiam să vezi. Despătureşte materialul. E o hartă. Cred că-i drumul spre Rebeliune, adaugă ea. Uite.

Cuvintele de pe hartă sunt codificate, dar peisajul e familiar: marginea Văii şi câmpia de dincolo de ea. În loc să înfăţişeze munţii înspre care au pornit-o fermierii, arată o bucată mai mare din râul lângă care a murit Vick, care străbate câmpia şi dispare în josul hărţii. Râul se termină într-un întuneric de cerneală neagră, pe care sunt scrise cuvinte albe, codificate.

— Cred că ăla-i oceanul, îşi dă cu părerea Indie, atingând locul înnegrit de pe hartă. Şi cuvintele acelea desemnează o insulă.

— De ce nu i-ai dat-o Cassiei? o întreb. Ea e sortatoare.

— Am vrut să ţi-o dau ţie, răspunde Indie. Pentru ceea ce eşti.

— La ce te referi?

Clatină nerăbdătoare din cap.

— Ştiu că poţi sparge codul. Ştiu că poţi sorta.

Indie are dreptate. Pot sorta. Mi-am dat deja seama ce semnifică scrisul alb: „Acasă se întoarnă”.

E din poezia lui Tennyson. E teritoriul Rebeliunii. Iau zis „acasă”. Şi ajungi acolo urmând râul în care Societatea a aruncat otravă şi unde a murit Vick.

— De unde ştii că pot să sortez? o întreb pe Indie, punând deoparte harta şi prefăcându-mă că încă nu am descifrat-o.

— Am tras cu urechea, zice ea.

Şi se apleacă înainte. Aşa cum stăm în lumina lanternei, pare că restul lumii a fost cuprins de beznă şi că am rămas singur cu ea şi cu părerea ei despre mine.

— Ştiu cine eşti. Se apleacă şi mai mult. Şi cine-ar trebui să fii.

— Cine-ar trebui să fiu? o întreb.

Nu mă trag înapoi. Zâmbeşte.

— Pilotul, răspunde ea.

Izbucnesc în râs şi mă las pe spate.

— Nu. Cum rămâne cu poezia aia pe care i-ai spus-o Cassiei? În ea e vorba despre un Pilot femeie.

— Nu e o poezie, spune aspru Indie.

— Un cântec, mă corectez. Cuvintele aveau muzică pe fundal.

Ar fi trebuit să ştiu.

Indie expiră, frustrată.

— Nu contează cum apare Pilotul sau dacă e bărbat ori femeie. Ideea e aceeaşi. Acum înţeleg asta.

— Eu tot nu sunt Pilotul.

— Ba eşti, insistă ea. Nu vrei să fii, aşa că fugi de Rebeliune. Cineva trebuie să te aducă înapoi în revoltă. Asta încerc eu să fac.

— Rebeliunea nu-i ceea ce-ţi închipui tu, zic. Nu sunt Aberaţii, Anomalii, rebeli şi vagabonzi care se eliberează. E o structură. Un sistem.

Ea ridică din umeri.

— Orice-ar fi, vreau să fac parte din ea. M-am gândit la asta toată viaţa.

— Dacă tu crezi că asta ne va conduce la Rebeliune, de ce

mi-o dai mie? o întreb pe Indie, ridicând harta. De ce nu i-o dai direct Cassiei?

— Noi doi suntem la fel, şopteşte ea. Semănăm mai mult decât semănaţi tu şi Cassia. Am putea pleca chiar acum.

Are dreptate. Mă regăsesc în Indie. Mi-e atât de milă de ea, încât ar putea fi un cu totul alt sentiment. Empatie. Trebuie să crezi în ceva ca să supravieţuieşti. Ea a ales Rebeliunea. Eu am ales-o pe Cassia.

Indie a tăcut mult timp. Ascunzându-se. Fugind. Mereu în mişcare. Îmi aşez mâna alături de a ei. Nu-i ating degetele. Dar îmi poate vedea semnele de pe ele. Am cicatrice de când am locuit aici prima dată, cicatrice pe care niciun Cetăţean al Societăţii n-ar trebui să le aibă.

Îmi priveşte mâna.

— De câtă vreme? întreabă ea.

— De câtă vreme ce?

— De câtă vreme eşti o Aberaţie?

— De când eram copil, răspund. Aveam trei ani când ne-au reclasificat.

— Şi care-a fost motivul?

Nu vreau să răspund, dar îmi dau seama că suntem la limită. E ca şi cum s-ar agăţa de pereţii canionului. Dacă fac un pas greşit, va privi peste umăr, îşi va da drumul şi-şi va asuma riscurile căderii. Trebuie să-i ofer o părticică din povestea mea.

— Tata, explic. Eram Cetăţeni ai Societăţii. Trăiam într-una dintre Provinciile de Margine. Apoi Societatea l-a acuzat că avea legături cu o revoltă şi ne-a trimis pe toţi în Provinciile Exterioare.

— El a fost rebel? insistă ea.

— Da, confirm. Şi apoi, când ne-am mutat în Provinciile Exterioare, i-a convins pe cei din sat să i se alăture. Au murit aproape toţi.

— Dar încă îl iubeşti, observă ea.

Acum mă aflu alături de ea la limită. Şi ea ştie asta. Trebuie să spun adevărul dacă vreau ca ea să nu renunţe.

Trag adânc aer în piept.

— Sigur că da.

Am spus-o.

Mâna ei se odihneşte pe podeaua de lemn, alături de a mea. Ploaia de afară cade în rafale aurii şi argintii, luminată de

lanternă. Fără să mă gândesc, îi ating uşor degetele.

— Indie, îi spun. Nu sunt Pilotul.

Ea clatină din cap. Nu mă crede.

— Citeşte harta doar, îmi cere. Atunci o să ştii totul.

— Nu, o contrazic. N-o să ştiu totul. N-o să ştiu povestea ta.

Ceea ce fac e crud, pentru că atunci când cineva îţi cunoaşte povestea, te cunoaşte pe tine. Şi te poate răni. De-asta pe a mea o dezvălui doar pe bucăţi, chiar şi Cassiei.

— Dacă e să plec cu tine, trebuie să aflu mai multe.

Mint. N-o să merg cu ea spre Rebeliune orice-ar fi. Ea ştie oare asta?

— Totul a început atunci când ai fugit, adaug, încurajând-o.

Se uită la mine şi se hotărăşte. Deodată, deşi e atât de sarcastică, aş vrea s-o îmbrăţişez. Nu aşa cum fac cu Cassia. Ci ca pe cineva care ştie şi el ce înseamnă să fii o Aberaţie.

— Totul a început când am fugit, repetă ea.

Mă aplec mai aproape, ca să ascult. În timp ce-şi aminteşte, Indie vorbeşte mai încet decât de obicei.

— Voiam să scap de colonia de muncă. Atunci când m-au târât înapoi în nava aeriană, am crezut c-am ratat ultima şansă de a scăpa. Ştiam că vom muri în Provinciile Exterioare. Apoi am zărit-o pe Cassia la bordul navei. Locul ei nu era acolo, şi nici în colonie. Îi umblasem prin lucruri şi ştiam că nu era o Aberaţie. Atunci de ce se strecurase în navă? Ce credea că va găsi?

Indie mă priveşte drept în ochi în timp ce vorbeşte şi- mi dau seama că spune adevărul. Pentru prima dată, e complet sinceră. E frumoasă atunci când nu se ascunde.

— Mai târziu în sat, am auzit-o pe Cassia vorbind cu băiatul acela despre Pilot şi despre tine. Voia să te urmeze, şi atunci mi-a trecut prima oară prin minte că ai putea fi Pilotul. Am crezut că ea ştia că eşti Pilotul, dar că ţinea asta secret faţă de mine.

Indie izbucneşte în râs.

— Mai târziu mi-am dat seama că nu mă minţea. Numi spusese că tu erai Pilotul pentru că nici ea nu înţelesese asta.

— Are dreptate, repet eu. Nu sunt.

Indie clatină din cap.

— Bine. Dar cum rămâne cu pastila roşie?

— La ce te referi?

— Nu are efect asupra ta, aşa-i? întreabă ea.

Nu răspund, însă ea ştie.

— Nici asupra mea. Şi pun pariu că nici asupra lui Xander. Nu aşteaptă să-i confirm sau să-i infirm. Cred că unii dintre noi suntem speciali. Rebeliunea ne-a ales cumva. Altfel de ce am fi imuni?

Vocea îi sună nerăbdătoare, şi-mi dau din nou seama cum se simte. Trecerea de la respins la ales - asta-şi doresc toate Aberaţiile.

— Dacă e aşa, Rebeliunea n-a făcut nimic ca să ne salveze când Societatea ne-a trimis aici, îi amintesc.

Indie mă priveşte cu dispreţ.

— Şi de ce-ar trebui să facă ceva? zice ea. Dacă nu putem descoperi singuri drumul până la ei, nici n-ar trebui să facem parte din revoltă. Îşi ridică bărbia. Numi dau exact seama ce scrie pe hartă, dar ştiu că ne arată cum să ajungem la Rebeliune. E aşa cum mi-a spus mama. Pata aceea neagră e oceanul. Acolo unde sunt scrise cuvintele e o insulă. Trebuie doar să ajungem la ea. Şi eu am găsit harta. Nu Cassia.

— Eşti geloasă pe ea, constat eu. De-asta ai lăsat-o să ia pastila albastră?

— Nu. Indie pare surprinsă. N-am văzut-o când a luat-o. Aş fi împiedicat-o. N-am vrut să moară.

— Eşti dispusă s-o laşi aici. Şi pe Eli.

— Nu-i acelaşi lucru, mă contrazice Indie. Societatea o va găsi şi o va duce înapoi, acolo unde-i este locul. Îi va fi bine. La fel şi lui Eli. E atât de tânăr. Trebuie să fi ajuns aici din greşeală.

— Şi dacă nu-i aşa? o întreb.

Mă priveşte lung şi pătrunzător.

— Şi tu ai lăsat oameni în urmă şi-ai fugit. Nu te preface că nu înţelegi.

— Pe ea n-o s-o părăsesc, n zic.

— Nici n-am crezut asta, spune ea, dar fără să se dea bătută. În parte, de-asta ţi-am şi dat bucăţica de hârtie despre secretul lui Xander. Ca să-ţi amintească, dacă am ajuns până aici.

— De ce să-mi amintească?

Indie zâmbeşte.

— Că, într-un fel sau altul, vei face parte din Rebeliune. Nu vrei să fugi şi să vii cu mine. Bine. Dar tot vei face parte din Rebeliune, orice-ar fi. Se întinde după minidispozitiv şi o las să-l ia. I te vei alătura, pentru că o doreşti pe Cassia, iar ea vrea să facă asta.

Clatin din cap. Nu.

— Nu crezi că ţi-ar fi mai bine dacă te-ai alătura Rebeliunii? îmi spunea ea în faţă. Poate chiar să fii conducătorul ei? Altfel de ce te-a ales Cassia pe tine când l-ar fi putut avea pe Xander?

De ce m-a ales Cassia pe mine?

Ocupaţiile prevăzute: muncitor la evacuarea deşeurilor de mâncare, sătean-momeală.

Rata de succes prevăzută: neaplicabil Aberaţiilor.

Speranţa de viaţă prevăzută: 17. Trimis să moară în Provinciile Exterioare.

Cassia ar argumenta că ea nu mă vede aşa cum mă vede Societatea. Ar spune că lista lor nu contează.

Şi, pentru ea, chiar nu contează. Şi de asta o iubesc.

Dar nu cred că m-ar alege dacă ar şti secretul lui Xander. Indie mi-a dat hârtiuţa pentru că a vrut să profite de nesiguranţa mea în privinţa Cassiei şi a lui Xander. Dar acea hârtie - şi secretul - înseamnă chiar mai mult decât bănuieşte ea.

Probabil mi se citeşte ceva pe chip - faptul că ceea ce mi-a spus e corect. Face ochii mari şi aproape că-mi pot da seama cum pune totul cap la cap: ezitarea mea de a mă alătura Rebeliunii; faţa lui Xander de pe microcard; faptul că ea însăşi e obsedată de el şi de găsirea revoltei. În caleidoscopul învârtejit din mintea ei ageră şi ciudată, toate aceste piese compun o imagine care-i înfăţişează adevărul.

— Asta e, spune ea cu glas sigur. N-o poţi lăsa să se alăture Rebeliunii fără tine pentru că s-ar putea s-o pierzi. Zâmbeşte. Pentru că acesta e secretul: Xander face parte din Rebeliune.

* * *

Era săptămâna de dinaintea Banchetului Alegerii.

Au dat peste mine în drum spre casă şi-au spus:

— N-ai obosit să tot pierzi, nu ţi-ar plăcea să şi câştigi, n-ai vrea să ni te alături, cu noi ai putea câştiga.

Le-am zis că nu. Le-am zis că văzusem cum pierduseră şi că aş prefera să pierd în felul meu.

Xander m-a căutat în seara următoare. Eram în curtea din faţă, plantând nou-trandafiri în straturile de flori ale lui Patrick şi

ale Aidei. A venit lângă mine, a zâmbit şi s-a purtat de parcă vorbeam despre ceva banal, cotidian.

— Ai aderat? m-a întrebat.

— La ce să ader?

Mi-am şters transpiraţia de pe faţă. Pe atunci, îmi plăcea să sap. Habar n-aveam cât de mult urma să sap mai târziu.

Xander s-a aplecat şi s-a prefăcut că mă ajută.

— La revoltă, a completat încet. Împotriva Societăţii. Cineva m-a abordat săptămâna asta. Faci şi tu parte din ea, nu-i aşa?

— Nu, i-am spus.

A făcut ochii mari.

— Aşa am crezut. Eram sigur de asta.

Am clătinat din cap.

— Am crezut că vom face parte amândoi din ea, a adăugat el. Vocea îi suna straniu, confuză. Nu-l mai auzisem niciodată aşa. Am crezut că ştiai despre asta de la bun început. A făcut o pauză. Crezi c-au întrebat-o şi pe ea?

Ştiam amândoi la cine se referea. La Cassia. Desigur.

— Habar n-am, i-am zis. Se prea poate. Pe noi ne-au întrebat. Au avut probabil o listă cu oameni din Suburbie pe care să-i abordeze.

— Ce se întâmplă cu cei care refuză? s-a interesat Xander. Ţi-au dat o pastilă roşie?

— Nu, am răspuns.

— Poate că nu au acces la pastilele roşii, şi-a dat el cu părerea. Eu lucrez la centrul medical şi nici măcar nu ştiu unde le păstrează Societatea pe cele roşii. În altă parte decât pe cele albastre şi pe cele verzi.

— Sau poate că revolta îi abordează doar pe cei care nu-i vor turna, am presupus eu.

— De unde-ar putea şti ei?

— Unii încă fac parte din Societate, i-am amintit. Ne cunosc informaţiile. Pot încerca să prevadă ce vom face. Şi au dreptate. Tu nu-i vei turna pentru că ai aderat. Iar eu n-o voi face pentru că nu am aderat.

„Şi pentru că sunt o Aberaţie”, m-am gândit, dar nu am rostit-o cu voce tare.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să atrag atenţia asupra mea. Mai ales prin vreo informare despre revoltă.

— De ce nu? m-a întrebat Xander.

În tonul lui nu se simţea deloc batjocura. Voia doar să afle. Pentru prima oară de când îl ştiam, am văzut în ochii lui ceva asemănător cu frica.

— Pentru că nu cred în ea, i-am explicat.

Eu şi Xander n-am ştiut niciodată cu siguranţă dacă o abordaseră pe Cassia. Şi nici dacă ea luase o pastilă roşie. N-o puteam întreba nici despre una, nici despre cealaltă fără s-o punem în pericol.

Mai târziu, când am văzut-o citind acele două poezii în pădure, am crezut c-am luat decizia greşită. Am crezut că avea poezia lui Tennyson pentru că era o poezie a Rebeliunii şi că ratasem ocazia de a face parte din revoltă, alături de ea. Dar apoi am descoperit că ea iubea de fapt cealaltă poezie. Şi-a ales propria cale. Şi m-am îndrăgostit şi mai mult de ea.

* * *

— Chiar vrei să te alături Rebeliunii? o întreb pe Indie.

— Da, spune Indie. Da.

— Nu, îi zic. Vrei asta acum. S-ar putea să fii fericită acolo preţ de câteva luni sau de câţiva ani, dar nu ţi se potriveşte.

— Nu mă cunoşti! izbucneşte ea.

— Ba da, o contrazic.

Mă aplec spre ea şi-i ating iar mâna. Îşi ţine respiraţia.

— Uită toate astea, o rog. N-avem nevoie de Rebeliune. Fermierii sunt pe undeva în munţi. O să mergem cu toţii, eu, tu, Cassia, Eli. Într-un loc nou. Ce s-a întâmplat cu fata care a vrut să plece şi să nu mai vadă ţărmul?

O apuc strâns de mână şi nu-i dau drumul.

Indie îşi ridică privirea, iar chipul îi e împietrit. Când Cassia mi-a spus povestea lui Indie, mi-am dat seama ce se întâmplase. Indie repetase de atâtea ori versiunea aceea cu mama ei, cu barca şi cu apa, încât începuse şi ea s-o creadă.

Dar acum îşi aminteşte ce încercase să uite. Că nu era vorba despre mama ei. Ci despre ea. După ce auzise cântecul mamei ei întreaga viaţă, Indie construise barca şi-şi provocase propria reclasificare. Nu reuşise să găsească Rebeliunea. Nici măcar nu pierduse ţărmul din vedere. În cele din urmă, Societatea a luat-o

din ocean şi a trimis-o să moară în deşert.

Ştiu că asta s-a întâmplat pentru că o cunosc pe Indie. Nu e genul de om care să se uite cum altcineva construieşte o barcă şi o porneşte fără ea.

Indie vrea atât de mult să găsească Rebeliunea, încât nu mai vede nimic altceva. Pe mine sigur nu. Sunt chiar mai rău decât m-a crezut ea.

— Îmi pare rău, Indie, îi spun, şi chiar aşa e. Mă doare cumplit ceea ce urmează să fac. Dar Rebeliunea nu ne poate salva pe niciunul dintre noi, continui eu. Am văzut ce se întâmplă când i te alături.

Aprind un chibrit la marginea hărţii. Indie strigă, dar o ţin deoparte. Flăcările cuprind materialul.

— Nu! ţipă ea, încercând să-mi înşface harta. O împing. Se uită în jur, dar ne-am lăsat amândoi ploştile în peşteră. Nu! ţipă ea din nou şi trece pe lângă mine, îndreptându-se spre uşă.

Nu încerc s-o opresc. Orice-ar vrea să facă - să adune picăturile de ploaie sau să meargă la râu, după apă - ar dura prea mult. Harta e ca şi pierdută. Aerul se umple de mirosul de fum.

Capitolul 38
Cassia

E greu să mă concentrez la cuvintele dinaintea mea când mă întreb ce se discută în afara peşterii în această noapte. Mă trezesc citind iar poezie, următoarea parte a poemului „Eu n-am ajuns la Tine”:

Marea e cea din urmă parte a călătoriei - Picioare, păşiţi iute!
Cât de puţin ne-a mai rămas de mers!
Atât de des ne jucăm împreună,
Dar acum e vremea să înaintăm.
Ultima parte e cea mai uşoară
Din calea ce-am avut-o de urmat.

Poezia se sfârşeşte aici, deşi îmi dau seama că mai are şi alte strofe. Următoarea pagină lipseşte. Dar chiar şi în aceste câteva versuri aud cum poetul îmi vorbeşte. Deşi nu mai este, el sau ea are încă o voce.

Eu de ce nu am?

Deodată înţeleg de ce sunt atât de atrasă de poezia acestui autor. Nu doar datorită cuvintelor în sine, ci şi a modului în care le-a aşternut şi le-a făcut să sune.

„N-am timp de asta acum”, îmi reamintesc. Următoarea cutie este plină de cărţi care seamănă una cu alta; au toate cuvântul REGISTRU gravat pe coperta învelită în piele. Iau una şi citesc câteva rânduri:

„Treisprezece pagini de istorie pentru cinci pastile albastre. Taxa de schimb: o pastilă albastră.

O poezie de Rita Dove[5], ediţia întâi, pentru informaţii privitoare la acţiunile Societăţii. Taxa de schimb: accesul la informaţiile primite în contrapartidă.

Un roman de Ray Bradbury[6], ediţia a treia, pentru un datapod şi patru ochiuri de geam dintr-un şantier de restaurare. Taxa de schimb: două ochiuri de geam.

O pagină din Carte pentru trei fiole de medicament. Taxa de schimb: nimic. Cel care făcea schimb proceda astfel în scop personal şi în nume propriu.”

Aşadar, aşa aveau loc schimburile şi de aceea atât de multe dintre cărţile de aici sunt rupte, cu pagini care zboară. Fermierii reasamblau cărţile, dar trebuiau să le şi dezmembreze, să le cântărească valoarea, să le dea la schimb pe bucăţi.

Cam asta fac şi arhivarii, şi asta am făcut şi eu când am păstrat pastilele şi am oferit la schimb busola.

Pastilele. Notiţele lui Xander. Oare a ascuns vreun secret înăuntru? Sfâşii pachetul şi aşez conţinutul pe masă, pe două rânduri: unul de pastile albastre, altul de hârtiuţe.

Pe niciuna nu e trecut vreun secret.
Ocupaţia prevăzută: Oficialitate.
Rata de succes prevăzută: 99,9%.
Speranţa de viaţă prevăzută: 80 de ani.

Rând după rând de informaţii pe care le cunosc deja sau pe care le-aş fi putut bănui.

Simt că sunt privită. Cineva stă la intrarea în peşteră. Luminez cu lanterna podeaua acoperită de nisip şi încep să înşir pastilele şi hârtiuţele

Rita Frances Dove (n. 1952) este o poetă şi scriitoare americană care a câştigat Premiul Pulitzer pentru Poezie în 1987 (n.tr.)

[6] Ray Douglas Bradbury (n. 1920), scriitor american de fantasy, horror şi science fiction. Cel mai cunoscut roman al său este

Fahrenheit 451 (1953). (n.tr.)

în rucsac.

— Ky, rostesc, eu doar...

Silueta e prea înaltă ca să fie a lui Ky. Speriată, ridic raza lanternei ca să-i luminez faţa, iar el îşi protejează ochii cu palmele. Braţele cu însemne albastre îi sunt pline de sânge uscat.

— Hunter, fac eu. Te-ai întors.

* * *

— Am vrut să fug, spune Hunter.

Mai întâi cred că se referă la Cavernă, apoi îmi dau seama că răspunde întrebării puse de Indie înainte să ne căţărăm - „Tu ce voiai?”

— Dar n-ai putut să pleci, zic eu, înţelegând. Hârtiile lăsate pe masă, în faţa mea, flutură când se apropie. Din cauza lui Sarah.

— Era pe moarte, rosteşte Hunter. Nu putea fi transportată.

— Şi ceilalţi n-au vrut să te aştepte? întreb şocată.

— N-aveau timp, explică Hunter. Ar fi putut compromite întreaga fugă. Cei care nu erau suficient de rapizi ca să străbată câmpia s-au hotărât să lupte, dar ea era un copil şi era mult prea bolnavă.

Un muşchi al obrazului îi zvâcneşte şi, când clipeşte, îi dau lacrimile. Nu le bagă în seamă.

— Am căzut la înţelegere cu cei rămaşi. I-am ajutat să-şi instaleze explozibilii în partea de sus a Văii, iar ei m-au lăsat să plec pentru a fi alături de Sarah, în loc să aştept să înceapă lupta. Clatină din cap. Nu ştiu de ce na mers. Navele ar fi trebuit să aterizeze.

Nici eu nu ştiu ce să spun. Şi-a pierdut fiica şi pe toţi cei pe care-i cunoştea.

— Poţi încă să încerci să-i găseşti pe ceilalţi in câmpie, propun eu. Nu e prea târziu.

— M-am întors pentru că am promis să fac ceva, explică el. N-am fost eu însumi în Cavernă. Se îndreaptă spre una dintre cutiile lungi şi plate de pe masă şi-i scoate capacul. Dacă tot sunt aici, îţi pot arăta cum să găseşti revolta.

Degetele mă furnică de nerăbdare şi las poezia pe masă. *În sfârşit*. Cineva care ştie ceva adevărat despre Rebeliune.

— Mulţumesc, îi zic. Vii cu noi?

Nu suport gândul că va rămâne singur.

Hunter îşi ridică privirea.

— Aici era o hartă, spune el. A luat-o cineva.

— *Indie*, rostesc eu. Ea trebuie să fi fost. A plecat, nu de multă vreme. Nu ştiu unde s-a dus.

— O casă e luminată, spune Hunter.

— Vin cu tine, adaug, aruncându-i o privire lui Eli, care doarme în colţul peşterii.

— O să fie în siguranţă, mă linişteşte Hunter. Societatea n-a ajuns încă.

Îl urmez afară din peşteră şi de-a lungul cărării bătute de ploaie, nerăbdătoare s-o găsesc pe Indie şi să iau înapoi ceea ce ne-a ascuns.

Dar, când deschidem uşa căsuţei luminate, îl vedem pe Ky, iar flăcările îi pâlpâie pe faţă în timp ce arde harta locului unde voiam să mă duc.

Capitolul 39
Ky

O văd mai întâi pe Cassia, iar apoi pe Hunter în spatele ei, şi ştiu c-am pierdut. Chiar dacă harta arde, Hunter îi poate spune unde va găsi Rebeliunea.

Înşfacă harta din mâinile mele şi o aruncă pe jos, călcând-o în picioare ca să stingă flăcările. Marginile se fărâmiţează în bucăţele de cenuşă neagră, dar mare parte din hartă e salvată.

Va porni spre Rebeliune.

— Aveai de gând să-mi ascunzi asta! spune Cassia. Dacă nu s-ar fi întors Hunter, n-aş fi ştiut niciodată cum să găsesc revolta.

Nu răspund. Nu mai e nimic de zis.

— Ce altceva ascunzi? mă chestionează Cassia cu glas frânt. Ia harta şi o ţine în mâini. Cu grijă. Aşa cum ţinea poeziile pe Deal. Ai minţit în privinţa secretului lui Xander, nu-i aşa? Care este?

— Nu-ţi pot spune.

— De ce nu?

— Nu sunt eu în măsură să-l dezvălui, explic. Ci el.

Nu doar egoismul mă împiedică să-i împărtăşesc Cassiei secretul lui Xander. Ştiu că voia să-i spună chiar el. Îi datorez asta. El îmi cunoştea secretul - statutul meu de Aberaţie - şi nu l-a spus nimănui. Nici măcar Cassiei.

Nu e un joc. Nu e adversarul meu, iar Cassia nu e un premiu.

— Dar asta, de aici, rosteşte Cassia, privind harta, e o alegere. Voiai să elimini şansa mea - a noastră - de *a alege*.

Aerul din încăpere are un miros acru şi amar din pricina materialului ars. Observ, străbătut de un fior, că ea mă priveşte ca un sortator. Cernând fapte. Calculând. Luând o decizie. Ştiu ce vede - băiatul de pe ecran, alături de care se derulează lista Societăţii. Nu-l vede pe cel care a stat alături de ea pe Deal sau pe cel care a ţinut-o în braţe, în bezna canionului, cu luna pe cer deasupra.

— Unde-i Indie? întreabă ea.

— A ieşit, răspund.

— O găsesc eu, se oferă Hunter şi dispare pe uşă, iar eu şi Cassia rămânem singuri.

— Ky, rosteşte ea, este vorba despre *Rebeliune*. În voce îi transpare entuziasmul. Nu vrei să faci parte din ceva care ar putea schimba totul?

— *Nu*, zic eu, iar ea face un pas înapoi, de parcă aş fi lovit-o peste faţă.

— Dar nu putem fugi veşnic! protestează ea.

— Am petrecut *ani întregi* rămânând pe loc, îi spun. Ce crezi că făceam în Societate? Apoi cuvintele îmi ţâşnesc de pe buze şi nu le pot opri. Eşti îndrăgostită de *ideea* Rebeliunii, Cassia. Dar nu ştii ce este de fapt. Nu ştii cum e să încerci să te revolţi şi să vezi cum toţi mor în jurul tău. *Nu ştii*!

— Urăşti Societatea, spune Cassia. Încă încearcă să înţeleagă, să pună totul cap la cap. Dar nu vrei să faci parte din Rebeliune.

— N-am încredere în Societate şi n-am încredere în revolte, explic. N-o aleg pe niciuna. Am văzut la ce duce fiecare.

— Şi-atunci ce mai rămâne? întreabă ea.

— Am putea să ne alăturăm fermierilor, propun.

Dar nici măcar nu cred că mă aude.

— Spune-mi de ce, mă roagă ea. De ce ai vrut să mă minţi? De ce m-ai privat de o alegere?

Privirea i s-a mai îmblânzit şi, când se uită din nou la mine, ştiu că-l vede pe Ky - cel pe care-l iubeşte - şi, cumva, asta e chiar mai rău. Toate motivele minciunii mele îmi vin în minte: „pentru că nu pot să te pierd, pentru că am fost gelos, pentru că nu am încredere în nimeni, pentru că nici măcar in mine nu am încredere, pentru că, pentru că, pentru că”.

— Ştii de ce, rostesc, cuprins deodată de furie.

Sunt furios pe toţi şi pe toate. Pe Societate, pe Rebeliune, pe tata, pe mine, pe Indie, pe Xander, pe Cassia.

— Ba nu, mă contrazice ea, dar n-o las să-şi termine propoziţia.

— De frică, răspund şi-i susţin privirea. Ne era amândurora frică. Mie mi-era frică să te pierd. În Suburbie, şi ţie îţi era frică. Când tu m-ai privat de alegere.

Face un pas în spate. Citesc pe chipul ei că ştie la ce mă refer. Nici ea n-a uitat.

Deodată sunt iar în încăperea aceea strălucitoare şi fierbinte, cu mâinile roşii şi în uniforma albastră. Transpiraţia mi se scurge pe spate. Sunt umilit. Nu vreau să mă vadă muncind. Mi-aş dori să-mi pot ridica privirea şi să-i zăresc ochii verzi, să-i dau de înţeles că sunt tot eu, Ky. Nu doar un număr oarecare.

— M-ai sortat, spun eu.

— Ce altceva aş fi putut face? şopteşte ea. Mă urmăreau.

Am mai discutat despre asta pe Deal, dar aici, în canioane, pare altceva. Îmi e limpede că nu voi ajunge niciodată la ea.

— Am încercat să îndrept lucrurile, continuă ea. Am bătut atâta drum ca să te găsesc.

— Să mă găseşti pe mine sau să găseşti Rebeliunea? o întreb.

— Ky, rosteşte ea şi se opreşte.

— Îmi pare rău, îi zic Cassiei. Dar acesta este singurul lucru pe care nu-l pot face pentru tine. Nu mă pot alătura Rebeliunii.

Am spus-o.

Chipul îi e palid în întunericul casei abandonate. Din cerul de deasupra cade ploaia, şi eu mă gândesc la ninsoare. Picturi făcute cu apă. Poezii respirate printre săruturi. Prea frumos ca să dureze.

Capitolul 40
Cassia

Hunter deschide uşa în spatele nostru şi intră. Indie e cu el.

— N-avem timp de astea, spune el. Există o Rebeliune. O puteţi găsi urmând indicaţiile de pe harta aceea. Ştii să descifrezi codul?

Dau aprobator din cap.

— Atunci harta îţi aparţine, pentru că mi-ai spus ce se afla în

peşteră.

— Îţi mulţumesc, zic.

O rulez cu grijă. Harta e făcută din pânză groasă şi vopsele întunecate. O poţi folosi pe ploaie sau scăpa în apă şi nu se va strica. Dar nu rezistă focului. Mă uit la Ky cu o strângere de inimă şi-mi doresc să putem trece peste ceea ce s-a petrecut la fel de uşor cum am face un marcaj pe o hartă.

— Mă duc în munţi, să-i găsesc pe ceilalţi, anunţă Hunter. Cei care nu vor să se alăture Rebeliunii sunt liberi să vină cu mine.

— Eu vreau să găsesc Rebeliunea, spune Indie.

— Până la câmpie măcar, putem merge împreună, propun eu.

N-am ajuns până aici doar ca să ne despărţim atât de repede.

— Ar trebui s-o porniţi acum, zice Hunter. Vă prind eu din urmă după ce termin de blocat peştera.

— Blochezi peştera? se miră Indie.

— Am stabilit să sigilăm peştera şi să facem în aşa fel încât să pară că s-a produs o alunecare de teren, explică Hunter. Nu vrem ca Societatea să pună mâna pe hârtiile noastre.

Le-am promis celorlalţi fermieri ca mă voi ocupa de asta. Dar va dura ceva până să pregătesc totul. N-ar trebui să aşteptaţi.

— Nu, protestez eu. Putem aştepta.

Nu-l putem lăsa iar pe Hunter în urmă. Şi, deşi ştiu că grupul nostru - grupul nostru mic şi fragmentat, format prin forţa împrejurărilor - va trebui să se destrame în cele din urmă, nu vreau ca asta să se întâmple chiar acum.

— Deci de-asta ai păstrat o parte din explozivi, îi spune Ky lui Hunter. Nu reuşesc să descifrez expresia lui Ky - chipul îi este închis, distant. E iarăşi Ky cel din Societate, şi mă doare că l-am pierdut pe Ky din Vale. Te pot ajuta.

— Ştii să legi firele? se interesează Hunter.

— Da, confirmă Ky. La schimb cu ceva peste care am dat într-una dintre peşteri.

— S-a făcut, cade de acord Hunter.

Cu ce face Ky schimb? Ce-şi doreşte? De ce nu mă priveşte?

Dar momentan nimeni nu mai discută despre despărţire. Rămânem împreună.

Deocamdată.

* * *

În vreme ce Ky şi Hunter adună firele, eu şi Indie ne grăbim înapoi la peşteră, ca să-l trezim pe Eli şi să ne umplem rucsacurile cu lucruri de care vom avea nevoie pe drum. Pregătim peştera pentru explozie sigilând capacele cutiilor din bibliotecă şi aşezându-le înapoi pe lângă perete, ca să fie protejate. Din cine ştie ce motiv, sunt atrasă de paginile care s-au desprins din alte cărţi. Nu mă pot abţine; bag câteva în rucsac, alături de mâncare, apă, chibrituri. Hunter ne-a arătat unde găsim lămpaşe şi alte echipamente pentru călătorie şi ne-a dat rucsacuri suplimentare; le umplem şi pe acelea.

Eli îndeasă pensule şi hârtii laolaltă cu mâncarea. N- am inimă să-i zic să le arunce şi să ia în schimb mai multe mere.

— Cred că suntem gata, spun eu.

— Stai, mă roagă Indie.

N-am vorbit prea mult şi mi-a părut bine; nu prea ştiu ce să-i zic. N-o înţeleg - de ce i-a arătat mai întâi harta lui Ky? Ce altceva a mai ascuns? Crede oare că suntem prietene?

— Trebuie să-ţi dau ceva.

Indie bagă mâna în rucsac şi scoate cuibul delicat de viespi. În ciuda a toate, e intact, în mod miraculos. Îl ţine cu grijă în palme şi mi-o imaginez luând o scoică de pe ţărmul oceanului.

— Nu, o refuz eu, înduioşată. Ar trebui să-l păstrezi. Tu eşti cea care l-a adus până aici.

— Nu la asta mă refer, spune nerăbdătoare Indie.

Bagă mâna în cuib şi scoate ceva.

Un microcard.

Îmi ia o clipă să înţeleg.

— Mi l-ai furat, îi şoptesc. În colonia de muncă.

Indie dă aprobator din cap.

— Asta am ascuns în nava aeriană. Mai târziu m-am prefăcut că n-am ascuns nimic, dar nu era adevărat. Asta. Mi-l întinde. Ia-l.

Îl iau.

— Iar asta am luat de la cineva din sat, continuă ea, scoţând din rucsac un minidispozitiv. Acum poţi să vezi informaţiile de pe microcard. Îţi lipseşte doar una dintre bucăţelele de hârtie. Dar asta-i din vina ta. Tu ai scăpat- o când străbăteam câmpia.

Uluită, iau şi minidispozitivul.

— Ai găsit una dintre hârtii? o întreb. Ai citit-o?

Sigur că da. Nici măcar nu se oboseşte să răspundă la

întrebare.

— Aşa am aflat că Xander avea un secret, zice Indie. Pe hârtiuţă scria că are unul şi că ţi-l va spune când te va revedea.

— Unde e? o întreb pe Indie. Dă-mi-o înapoi.

— Nu pot. Nu mai e. I-am dat-o lui Ky, iar el n-a păstrat-o.

— De ce? Ridic minidispozitivul şi microcardul. De ce toate astea?

La început am impresia că Indie nu va spune nimic. Îşi întoarce capul. Dar apoi mă priveşte din nou şi răspunde. Expresia de pe chipul ei e dură, iar muşchii îi sunt încordaţi.

— Nu te integrai, explică ea. Mi-am dat seama de cum te-am văzut în colonia de muncă. Aşa că am vrut să aflu cine erai. Ce făceai. La început am crezut că erai un spion al Societăţii. Şi aveai toate acele pastile albastre. Nu ştiam ce aveai de gând cu ele.

— Aşa că m-ai prădat, zic. La fiecare pas, de la coloni a de muncă şi până în Vale.

— Altfel cum aş fi putut afla ceva? mă contrează ea şi face semn spre minidispozitiv. Şi acum le-ai primit pe toate înapoi. Ba chiar mai mult. Poţi să te uiţi la microcard oricând doreşti.

— Nu am totul, spun. Mai ţii minte? O parte din mesajul lui Xander nu mai e.

— Nu-i adevărat, insistă Indie. Tocmai ţi l-am dezvăluit.

Îmi vine să ţip de frustrare.

— Cum rămâne cu cutiuţa argintie? Şi pe aia ai luat-o.

Nu e raţional, dar, deodată, o vreau înapoi, acea amintire de la Xander. Vreau înapoi tot ce-am pierdut vreodată, fie că mi-a fost furat, că a fost dat la schimb sau mi-a fost luat. Busola lui Ky. Ceasul lui Bram. Şi, mai presus de toate, pudriera de la bunicul, cu poeziile ascunse în siguranţă înăuntru. Dacă aş primi-o înapoi, n-aş mai deschide-o niciodată. Ar fi suficient să ştiu că poeziile au fost acolo.

Îmi doresc acelaşi lucru şi în privinţa lui Ky, să pot strecura înăuntru tot ce-a fost frumos în relaţia asta şi să-l pun la păstrare, eliminând toate greşelile pe care le- am făcut amândoi.

— Când am fugit, am lăsat cutiuţa în colonia de muncă, răspunde Indie. Am scăpat-o în pădure.

Îmi amintesc cum Indie tot voia să vadă pictura; cum a aruncat-o când s-a dezintegrat şi din asta mi-am dat seama că-i

păsa; cum a stat în peştera pictată şi s-a uitat la fetele îmbrăcate în rochii. Indie a furat de la mine pentru că-şi dorea ce aveam eu. O privesc şi mă gândesc că e ca şi cum mi-aş admira reflecţia în suprafaţa vălurită a râului. Imaginea nu este limpede, ci distorsionată, agitată, dar foarte asemănătoare. E o rebelă cu o urmă de prudenţă, iar eu sunt exact opusul.

— Cum ai ascuns microcardul? o întreb.

— Nu m-au percheziţionat când m-au găsit, spune Indie. Doar la bordul navei. Şi atunci noi două am descoperit cum să-i păcălim.

Îşi dă la o parte părul care-i căzuse peste faţă cu un gest tipic: brusc, dar cumva graţios. N-am mai întâlnit pe nimeni atât de direct şi de lipsit de orice ruşine când încearcă să obţină ce-şi doreşte.

— N-ai de gând să te uiţi? insistă ea.

Nu mă pot abţine. Introduc microcardul lui Xander în minidispozitiv şi aştept să-i apară chipul.

Ar fi trebuit să văd informaţiile astea acasă, în Suburbie, cu frunzele arţarilor foşnind afară. Bram m-ar fi tachinat, iar părinţii mei mi-ar fi zâmbit. M-aş fi uitat la faţa lui Xander şi n-aş mai fi văzut nimic altceva.

A apărut în schimb a lui Ky şi totul s-a schimbat.

— Iată-l, rosteşte Indie aproape fără să vrea.

Xander.

Uitasem cum arată, chiar dacă n-au trecut decât câteva zile de când nu l-am văzut. Dar îmi amintesc totul, iar apoi pe ecran apare lista lui de caracteristici.

Cea de pe microcard e aidoma celei pe care a ascuns-o în pastile; e ceea ce Xander şi-a dorit să văd. „Uită-te la mine, pare să-mi spună. Ori de câte ori e nevoie.”

Nu ştiu cum a adăugat acel rând în plus pe bucăţica de hârtie pe care a găsit-o Indie. Oare minte? Nu cred. Şi mă întreb de ce nu mi-a dezvăluit pur şi simplu secretul lui în ziua în care l-am vizitat pe arhivar. Am crezut că nu ne vom mai revedea. Oare el avea altă părere?

Dar nu şi-a dorit ca altcineva să citească totul despre el. Verific înregistrările. Microcardul n-a fost vizionat doar noaptea trecută, ci şi acum două nopţi, şi acum trei nopţi, şi acum patru nopţi.

Indie s-a tot uitat la el. Când? Când dormeam eu?

— Tu ştii secretul lui Xander? o întreb.

— Cred că da, răspunde ea.

— Spune-mi-l şi mie, o rog.

— El trebuie să ţi-l dezvăluie, zice ea, asemenea lui Ky.

Vocea îi sună lipsită de orice regret, ca întotdeauna. Dar observ ceva, o blândeţe a ochilor, atunci când priveşte imaginea de pe ecran.

Şi-atunci îmi dau seama. Nu pe Ky îl iubeşte.

— Eşti îndrăgostită de Xander, spun pe un ton prea dur, prea crud.

Indie nu neagă. Xander e genul de persoană pe care o Aberaţie n-ar putea-o avea niciodată. Băiatul de aur, perfect - atât cât poate cineva să fie perfect în Societate.

Dar nu e Perechea ei. E a mea.

Alături de Xander aş putea avea o familie, o slujbă bună, aş fi iubită, fericită, aş locui într-o Suburbie cu străzi curate şi vieţi aşezate. Alături de Xander aş putea face toate lucrurile pe care am crezut întotdeauna că le voi îndeplini.

Dar alături de Ky fac lucruri care nu am crezut niciodată că-mi vor izbuti.

Îi vreau pe amândoi.

Dar asta e imposibil. Mă uit din nou la chipul lui Xander. Şi, deşi pare să-mi spună că nu se va schimba, ştiu c-o va face. Ştiu că sunt părţi din el pe care nu le cunosc, lucruri care se petrec în Camas şi la care nu sunt martoră, secrete de-ale lui pe care nu le-am aflat şi pe care va trebui să mi le dezvăluie. Face şi el greşeli - mia dat, de pildă pastilele albastre, un cadou pe care mi l-a oferit asumându-şi un mare risc, dar care s-a dovedit a fi altceva decât crezuse. Care nu m-a salvat.

Cu Xander lucrurile ar fi poate mai puţin complicate, dar tot dragoste ar fi. Şi am descoperit că dragostea te poartă în locuri noi.

— Ce treabă ai avut cu Ky? o întreb pe Indie. Ce încercai să faci când i-ai arătat hârtiuţa şi i-ai dat harta?

— Mi-am dat seama că ştia mai multe despre Rebeliune decât voia să dea de înţeles, zice Indie. Voiam să-l fac să-mi spună exact ce anume.

— Şi de ce mi-ai returnat ăsta? continui, ţinând microcardul în mână. De ce acum?

— Trebuie să alegi, răspunde Indie. Nu cred că-l vezi limpede

pe niciunul dintre ei.

— Dar tu îi vezi, rostesc eu şi mă cuprinde furia.

Nu-l cunoaşte pe Ky, nu aşa cum îl cunosc eu. Şi nici măcar nu l-a întâlnit vreodată pe Xander.

— Eu am descifrat secretul lui Xander, zice Indie şi se îndreaptă spre ieşirea din peşteră. Iar ţie nici nu ţi-a trecut prin cap că Pilotul ar putea fi Ky.

Dispare afară.

Cineva mă atinge pe braţ. Eli. Are ochii mari, plini de îngrijorare, şi mă scoate din transă. Trebuie să-l scoatem de aici. Trebuie să ne grăbim. Toate astea pot fi lămurite mai târziu.

Bag microcardul în rucsac şi o observ printre pastilele albastre.

Tableta mea roşie.

Indie, Ky şi Xander sunt cu toţii imuni.

Dar eu nu ştiu ce sunt.

Ezit. Aş putea s-o bag în gură şi n-aş aştepta să se dizolve. Aş muşca puternic. Poate chiar suficient de puternic încât sângele să mi se amestece cu roşul, şi ar fi cu adevărat alegerea mea, nu a Societăţii.

Dacă pastila are efect, voi uita tot ce s-a petrecut în ultimele douăsprezece ore. Nu-mi voi aminti ce s-a întâmplat cu Ky. N-ar trebui să-l iert că m-a minţit, fiindcă nici n-aş mai şti c-a făcut-o. Şi nu mi-aş mai aminti nici ce mi-a spus despre faptul că l-am sortat.

Dacă nu-şi face efectul, voi şti în sfârşit, o dată pentru totdeauna, dacă sunt imună. Dacă sunt deosebită, asemenea lui Ky, lui Xander şi lui Indie.

Duc pastila la gură. Apoi aud o voce din adâncurile memoriei mele.

„Eşti suficient de puternică să te descurci fără.”

„Bine, bunicule, îmi zic. Voi fi suficient de puternică să mă descurc fără pastilă. Dar fără alte lucruri nu mă pot descurca şi am de gând să lupt pentru ele.”

Capitolul 41
Ky

Să cari o barcă e ca şi cum ai căra un trup neînsufleţit; e grea, voluminoasă şi dificil de manevrat.

— Nu încap înăuntru decât doi oameni, mă avertizează Hunter.

— Nu contează, spun eu. Asta e ceea ce îmi doresc.

Mă priveşte de parc-ar vrea să spună ceva, dar apoi se răzgândeşte.

Aducem barca în căsuţa de la marginea cătunului unde Cassia, Indie şi Eli s-au adunat ca să ne aştepte. Barca scoate o bufnitură când cade pe podea.

— Ce-i aia? întreabă Eli.

— O barcă, răspunde Hunter, fără să dea mai multe detalii.

Indie, Cassia şi Eli se holbează neîncrezători la barca grea din plastic.

— N-am mai văzut niciodată o asemenea barcă, zice Indie.

— Eu n-am mai văzut niciodată o barcă, rostesc Cassia şi Eli în acelaşi timp, apoi ea îi zâmbeşte.

— E pentru pârâu, îşi dă seama Indie. Pentru ca unii dintre noi să ajungă rapid la Rebeliune.

— Dar pârâul e stăvilit, îşi aminteşte Eli.

— Nu va mai fi, spun. O asemenea ploaie sigur i-a întregit

cursul.

— Şi cine-o să meargă cu barca? se interesează Indie.

— Încă nu ştim, răspund eu.

Nu mă uit la Cassia. N-am putut s-o privesc de când m-a descoperit arzând harta.

Eli îmi dă un rucsac.

— L-am adus pentru tine, îmi spune. Mâncare şi câteva lucruri din peşteră.

— Mulţumesc, Eli.

— Mai e ceva, îmi şopteşte. Pot să-ţi arăt?

Încuviinţez din cap.

— Repede.

Eli se asigură că ceilalţi nu pot vedea şi apoi scoate...

O eprubetă din Caverna luminată în albastru.

— Eli! fac eu uimit.

Iau eprubetă şi o răsucesc. Lichidul din interior se mişcă şi se învârte. Când citesc numele înscris pe ea, inspir adânc, surprins.

— N-ar fi trebuit s-o iei.

— Nu m-am putut abţine, se justifică Eli.

Ar trebui s-o zdrobesc de podea sau s-o arunc în râu. Dar o bag în buzunar.

Ploaia a desprins bolovanii şi a transformat ţărâna în noroi. Nu va fi greu să provocăm o alunecare de teren şi să facem poteca înspre peşteri de nestrăbătut, dar trebuie să şi astupăm uşile peşterii fără să-i distrugem conţinutul.

Hunter îmi arată planul; o diagramă ordonată, înfăţişând ce, unde şi cum să conectăm. E impresionant.

— Tu ai făcut-o? îl întreb.

— Nu, răspunde el. Conducătorul nostru, înainte să plece. Anna.

„Anna”, îmi zic. Oare tata o cunoştea şi pe ea?

Nu întreb. Respect diagrama şi ajustăr ile lui Hunter. Ploaia cade asupra noastră şi facem tot posibilul să nu lăsăm explozivii să se ude.

— Coboară şi spune-le celorlalţi că o să pun fitilul, mă roagă Hunter.

— Îl pun eu, mă ofer.

Hunter mă priveşte.

— Asta e sarcina mea, insistă el. Anna mi-a încredinţat-o mie, ca să iasă cum trebuie.

— Cunoşti locul ăsta mai bine decât mine, îi spun. Îi ştii pe fermieri. Dacă ceva nu merge cum trebuie cu fitilul, tu eşti cel care îi poate scoate pe ceilalţi de aici.

— Nu e un fel de pedeapsă pe care ţi-o administrezi singur, nu? mă întreabă Hunter. Pentru că ai vrut să arzi harta?

— Nu, răspund. E purul adevăr.

Hunter se uită la mine, apoi dă aprobator din cap.

* * *

Setez cronometrul de pe fitil şi fug. E instinctiv - am timp berechet. Alerg pe lângă pârâu şi ţâşnesc spre ceilalţi. Încă nu am ajuns la ei când aud exploziile declanşându-se.

Nu mă pot abţine - mă răsucesc şi privesc.

Cei câţiva copăcei care creşteau pe stâncă par să se desprindă primii; rădăcinile lor dislocă bolovani şi pământ. Preţ de o clipă, disting încâlcirile întunecate ale fiecărei vieţi în parte şi apoi îmi dau seama că întreaga stâncă de dedesubt alunecă la rândul ei. Poteca se face bucăţi şi e acoperită de apă, noroi, pietre.

Şi alunecarea continuă.

„Prea mult, îmi dau seama. Alunecă prea mult şi prea aproape. O să ajungă la cătun.”

Una dintre case geme, se fărâmă şi face loc noroiului.

Apoi o alta.

Pământul îşi croieşte drum prin cătun, făcând ţăndări scânduri, spărgând geamuri, frângând copaci.

Apoi ajunge la râu şi se opreşte.

Alunecarea de teren a croit un drum alunecos, de pietre şi de noroi roşu, prin cătun, şi a zăgăzuit o parte din râu. Nivelul apei se va ridica, iar canionul s-ar putea inunda. Chiar în timp ce mă gândesc la asta observ că ceilalţi ies din casă şi o apucă în grabă spre potecă.

Alerg să-l ajut pe Hunter să care barca. E pentru ea. Dacă îşi doreşte Rebeliunea, o voi ajuta să ajungă acolo.

Capitolul 42
Cassia

Drumul spre ieşire e încet şi foarte neplăcut; alunecăm, cădem şi ne ridicăm la loc, iar şi iar. Când găsim în sfârşit o peşteră suficient de mare ca să încăpem toţi în ea, suntem plini de noroi. Barca nu intră. O lăsăm afară, pe cărare, şi aud ploaia râpăind pe învelişul ei de plastic. N-am ajuns în peştera cu fetele care dansează; aceasta este mică şi plină de pietre şi de gunoaie.

Preţ de o clipă, toată lumea e prea obosită ca să poată vorbi. Am lăsat jos rucsacurile, lângă noi. Pe măsură ce deveneau din ce în ce mai grele cu fiecare pas înnoroit, mi-am închipuit cum arunc mâncarea, apa, chiar şi hârtiile. Mă uit la Indie. Prima oară când am ieşit în câmpie mi-era rău. Mi-a cărat ea rucsacul cea mai mare parte a drumului.

— Mulţumesc, îi zic acum.

— Pentru ce?

Pare surprinsă şi precaută.

— Pentru că mi-ai cărat lucrurile atunci când am venit aici prima oară, îi răspund.

Ky îşi ridică fruntea şi mă priveşte. E întâia dată de la confruntarea din cătun. Mă bucur să-i pot vedea iar ochii, în semiîntunericul din peşteră par negri.

— Trebuie să stăm de vorbă, spune Hunter.

Are dreptate. Ştim cu toţii, fără s-o fi spus, că în barcă nu încap atâţia oameni.

— Ce-o să faceţi? continuă el.

— Eu o să caut Rebeliunea, răspunde pe dată Indie.

Eli clatină din cap. El încă nu ştie, şi înţeleg exact cum se simte. Vrem amândoi să ajungem la Rebeliune, dar Ky n-are încredere în ea. Şi, în ciuda celor petrecute cu harta, ştiu că amândoi ne încredem încă în Ky.

— Eu tot am de gând să-i găsesc pe ceilalţi fermieri, zice Hunter.

— Ai putea să-ţi continui drumul fără noi, îi spune Indie. Dar ne ajuţi. De ce?

— Eu sunt cel care-a spart eprubetele, răspunde Hunter. Poate că Societatea n-ar fi venit atât de repede după voi dacă n-aş fi făcut asta.

Deşi e cu doar câţiva ani mai m are decât noi, pare mult mai înţelept. Poate datorită faptului că a avut un copil sau traiului într-un loc atât de aspru, sau poate ar fi fost la fel şi în Societate, ducând o viaţă uşoară şi comodă.

— În plus, adaugă el, în vreme ce noi cărăm barca, voi ne ajutaţi cu rucsacurile. E în interesul nostru să ne ajutăm reciproc să ieşim din Vale. Apoi o apucă fiecare pe drumul lui.

Ky nu scoate o vorbă.

Afară plouă, şi eu mă gândesc la fragmentul din povestea lui pe care mi l-a dăruit în Suburbie şi care spunea: „Când plouă, îmi amintesc." Am jurat şi eu să- mi amintesc. Şi-mi amintesc cum Ky mi-a spus să ofer poeziile la schimb. Nu m-a avertizat să n-o dau pe cea de Tennyson, deşi ştia că o aveam şi că m-ar putea ajuta să descopăr Rebeliunea. A lăsat decizia - cu ce să fac schimb şi cum să folosesc ceea ce aflu - la latitudinea mea.

— De ce nu-ţi place Rebeliunea, Ky? îl întreb încet. Nu vreau să fac asta de faţă cu toată lumea, dar n-am de ales. Trebuie să mă hotărăsc încotro să o iau. La fel şi Eli. Ne-ar ajuta dacă ne-ai explica de ce îţi displace atât de tare.

Ky îşi priveşte mâinile şi-mi amintesc de imaginea pe care mi-a dăruit-o în Societate, cea care îl înfăţişa ţinând cuvintele „mamă" şi „tată".

— N-au venit niciodată să ne-ajute, răspunde el. Alături de Rebeliune, revolta se sfârşeşte cu moartea ta şi a celor pe care-i iubeşti. Toţi cei care supravieţuiesc sunt lăsaţi în urmă, să se transforme în altcineva.

— Dar *Inamicul* ţi-a ucis familia, intervine Indie. Nu Rebeliunea.

— N-am încredere în ei, insistă Ky. Tata a avut. Eu nu am.

— Dar tu? îl chestionează Indie pe Hunter.

— Nu sunt sigur, zice el. Rebeliunea a venit ultima oară în canionul nostru cu ani în urmă. Cu toţii, până şi Ky, ne apropiem ca să auzim mai bine. Ne-au spus că au reuşit să se infiltreze pretutindeni, până şi în Central, şi au încercat iar să ne convingă să ne alăturăm lor. Hunter schiţează un zâmbet. Anna s-a

dovedit prea încăpăţânată. Am trăit generaţii întregi pe cont propriu şi a considerat că aşa ar trebui să facem şi în continuare.

— Ei sunt cei care au trimis broşurile, zice Ky.

Hunter încuviinţează.

— Au trimis şi harta pe care-o folosim. Au sperat că ne vom răzgândi şi că vom pleca să-i căutăm.

— Cum de-au ştiut că puteţi descifra codul de pe hartă? se interesează Indie.

— E propriul nostru cod, explică Hunter. L-am folosit uneori în cătun, când nu voiam ca un străin să înţeleagă ce spuneam.

Bagă mâna în rucsac şi scoate un lămpaş. Afară s-a lăsat noaptea.

— Ştiau codul de la unii dintre tinerii noştri, care li sau alăturat. Hunter aprinde lumina şi o pune pe jos, ca să ne putem zări. Fermierii, ca grup, n-au aderat niciodată, dar, din când în când, unii dintre cei mai tineri mergeau la ei. Şi eu am căutat o dată Rebeliunea.

— Da? mă mir eu.

— N-am reuşit s-o găsesc, continuă el. Am ajuns până la pârâul din câmpie şi m-am întors.

— De ce? întreb.

— Catherine. Vocea lui Hunter e răguşită. Mama lui Sarah. Pe atunci, desigur, nu era încă mama ei. Dar Catherine n-ar fi putut niciodată să plece din cătun, iar eu am hotărât că n-o pot lăsa în urmă.

— Şi ea de ce nu avea cum să plece?

— Urma să ne conducă, zice el. Era fiica Annei şi-i semăna întru totul. Când Anna ar fi murit, s-ar fi votat dacă îl acceptăm pe cel mai în vârstă copil al ei drept conducător şi am fi acceptat-o cu toţii pe Catherine. Era iubită de toată lumea. Dar a murit născând-o pe Sarah.

Lumina din peşteră ne dă la iveală ghetele pline de noroi, în vreme ce chipurile ne sunt cufundate în întuneric. Aud cum Hunter scoate ceva din rucsac.

— Anna te-a părăsit, rostesc uimită. Te-a părăsit pe tine şi pe nepoata ei...

— A fost nevoită, spune Hunter. Avea şi alţi copii şi nepoţi şi un cătun de condus. Face o pauză. De asta ezităm să judecăm prea aspru Rebeliunea. Îşi doresc ce e mai bine pentru ai lor.

Nu-i putem acuza, pentru că şi noi facem la fel.

— E altceva, îl contrazice Ky. Voi aţi fost aici încă de la începuturile Societăţii. Rebeliunile apar şi dispar.

— Cum aţi fugit atunci, cu ani în urmă? întreabă nerăbdătoare Indie.

— N-am fugit, răspunde Hunter. Ne-au lăsat să plecăm.

În vreme ce deapănă povestea, îşi trasează iar dungile albastre de pe braţe cu o bucată de cretă pe care a scos-o din rucsac.

— Trebuie să ţineţi minte că oamenii de pe vremea aceea au ales Societatea şi controlul ei ca pe un mod de a împiedica următoarea încălzire şi de a ajuta la stârpirea bolilor. Noi nu am fost de acord, aşa că am plecat. Nu voiam să facem parte din Societate, aşa că nu aveam parte nici de beneficiile sau de protecţia ei. Creşteam animale, mâncam şi stăteam la locul nostru, iar ei ne lăsau în pace. Multă vreme aşa a fost. Şi, dacă veneau, îi seceram. Înainte ca toţi sătenii iniţiali din Provinciile Exterioare să moară, unii veneau în canionul nostru căutând ajutor. Ne povesteau cum fuseseră exilaţi pentru că iubeau pe cine nu trebuia sau pentru că-şi doriseră o altă slujbă. Unii ni s-au alăturat, alţii au venit să facă schimb. După perioada celor O Sută, hârtiile şi cărţile noastre au devenit incredibil de valoroase. Oftează. Întotdeauna au existat oameni ca arhivarii. Sunt convins că încă există. Dar, când satele au dispărut, legătura noastră s-a destrămat.

— Ce luaţi la schimb? întreabă Eli. Aveaţi tot ce vă trebuia în canion.

— Ba nu, îl contrazice Hunter. Medicamentele Societăţii erau întotdeauna mai bune, şi aveam nevoie şi de alte lucruri.

— Dar dacă toate hârtiile voastre sunt atât de valoroase, spune Eli, cum de-aţi putut lăsa atâtea în urmă?

— Sunt prea multe, zice Hunter. Nu le-am putut transporta pe toate în câmpie. Mulţi au rupt pagini sau au luat cu ei cărţile preferate. Dar era imposibil să iei totul. De-asta a trebuit să astupăm peştera şi să ascundem restul. Nu vrem ca Societatea să le poată distruge sau să ia ceva, dacă o descoperă.

Termină să-şi însemne un braţ şi pune creta albastră la loc în rucsac.

— Ce înseamnă dungile alea? întreb, iar el se opreşte.

— Ţie a ce-ţi seamănă?

— A râuri, răspund. A vene.

Încuviinţează, interesat.

— Seamănă cu amândouă. Poţi să le consideri şi asta.

— Dar pentru tine ce reprezintă? insist eu.

— Reţele, explică el.

Clatin nedumerită din cap.

— Orice care se întretaie, continuă. Când le desenăm, de obicei le trasăm laolaltă, uite-aşa.

Întinde braţul, încât degetele ni se ating. Îmi vine să mă trag brusc înapoi de surpriză, dar mă străduiesc să rămân nemişcată. Îşi trece creta peste degete, apoi peste ale mele, prelungind dunga albastră în susul braţului.

Se lasă pe spate. Ne privim.

— Apoi ai continua singură liniile, spune. Pe tot trupul, iar după aceea ai atinge pe altcineva şi i-ai începe o linie. Şi aşa mai departe.

„Dar dacă legătura se întrerupe? îmi vine să întreb. Ca atunci când a murit fiica ta?”

— Dacă nu mai e nimeni pe care să desenezi linii, spune el, faci asta.

Se ridică şi-şi lipeşte mâinile de peretele de gresie. Îmi închipui crăpături subţiri pornind circular din locul în care apasă.

— Te legi de ceva.

— Dar Văii nu-i pasă, îi zic. Canioanelor nu le pasă.

— Aşa e, cade de acord Hunter. Dar oricum suntem legaţi.

— Am adus asta, îi dezvălui lui Hunter, băgând mâna în rucsac şi simţindu-mă ruşinată. Mi-am imaginat că ţi-ar plăcea s-o ai.

E poezia care conţine versul folosit pe mormântul lui Sarah. Cea despre „În Iunie când trece-un Vânt cu degete - prin Vale”. Am desprins-o din carte.

Hunter o ia şi o citeşte cu glas tare:

Cădeau ca Fulgi -
Cădeau ca Stele -
Cădeau precum
Petale în Iunie când trece-un
Vânt cu degete -
Prin Vale –

Se opreşte.

— Parc-ar descrie ceea ce ni s-a întâmplat în sate, intervine Eli. Oamenii aşa au murit. Cădeau ca stele.

Ky îşi sprijină capul în palme.

Hunter continuă să citească.

Pieriră-n Iarbă -
Fara Urma -
Iar de citat - doar El
Îi poate aminti de
Lista Cea fara de Apel.

— Unii dintre noi au crezut într-o altă viaţă la un moment dat, spune el. Catherine şi Sarah.

— Tu nu, observă Indie.

— Eu nu, repetă Hunter. Dar nu i-am spus niciodată asta lui Sarah. Cum aş fi putut să-i răpesc credinţa? Ea însemna totul pentru mine.

Înghite în sec.

— Am ţinut-o în braţe când adormea, în fiecare seară, în toţi anii pe care i-a trăit.

Pe obraji îi curg lacrimi, la fel ca mai devreme, în biblioteca din peşteră. Nu le bagă în seamă, ca şi atunci.

— Trebuia să mă îndepărtez puţin câte puţin, povesteşte Hunter. Să-mi ridic braţul. Să-mi desprind faţa lipită de gâtul ei, să mă trag înapoi astfel încât respiraţia mea să nu-i mai ciufulească părul. O făceam treptat, pentru ca atunci când plecam să nu-şi dea seama că lipsesc. O petreceam în noapte, în Cavernă am crezut că voi sparge toate eprubetele şi-apoi voi muri în beznă, adaugă el. Dar n-am putut.

Se uită din nou în jos, la pagina cu poezia, şi citeşte versul pe care i l-a gravat pe mormânt. „În Iunie când trece-un Vânt cu degete - prin Vale”, recită el, aproape cântat, cu voce tristă şi blândă. Se ridică şi îndeasă hârtia în rucsac.

— Mă duc să văd dacă mai plouă, spune şi iese.

* * *

Când Hunter se întoarce, toată lumea a adormit, în afară de mine şi de Ky. Aud respiraţia lui Ky de cealaltă parte a lui Eli.

Stăm cam înghesuiţi, şi mi-ar fi uşor să mă întind şi să-l ating pe Ky, dar mă abţin. E atât de ciudat să facem această călătorie împreună când suntem la o asemenea depărtare unul de celălalt. Nu pot uita cea făcut. Şi nu pot uita nici ce-am făcut eu. De ce l-am sortat?

Îl aud pe Hunter cum se postează lângă intrarea în peşteră şi-mi doresc să nu-i fi dăruit poezia. N-am vrut să-l îndurerez.

Dacă aş muri aici şi cineva mi-ar grava epitaful pe pereţii acestei peşteri, nu ştiu ce mi-aş dori să scrie.

Ce-ar fi ales bunicul pentru epitaful lui?

Să nu te pierzi
Sau
Pilotul faţă-n faţă sper să-l fi văzut

Bunicul, care mă cunoştea mai bine decât oricine altcineva, a devenit un mister.

La fel şi Ky.

Îmi amintesc deodată de momentul acela de la proiecţie, când fusese copleşit de durerea pe care niciunul dintre noi nu o cunoştea, iar noi râdeam în timp ce el plângea.

Închid ochii. Îl iubesc pe Ky. Dar nu-l înţeleg. Nu mă lasă să ajung până la el. Am făcut şi eu greşeli, o ştiu prea bine, dar am obosit să tot fug după el prin canioane şi pe câmpii, să întind mâna, iar el uneori să mi-o apuce, alteori nu. Poate că de-asta e o Aberaţie. Poate că nici măcar Societatea n-a putut prezice ce va face.

„Cine l-a introdus în primul rând pe Ky în baza de date pentru Alegerea Perechilor?” Oficialitatea mea s-a prefăcut că ştie, dar nu ştia. Am hotărât că nici nu mai contează - eu alesesem să-l iubesc, eu alesesem să-l găsesc -, dar întrebarea îmi vine din nou în minte.

„Cine-ar fi putut fi?” Mă gândesc la Patrick. La Aida.

Şi apoi îmi vine o altă idee, cea mai izbitoare, cea mai improbabilă, cea mai credibilă dintre toate: „Oare să fi fost însuşi Ky?”

Nu ştiu cum a reuşit, dar nu ştiu nici cum a izbutit Xander să introducă hârtiuţele în ambalajul pastilelor. Dragostea modifică ceea ce este probabil şi transformă improbabilul în posibil. Încerc să-mi amintesc ce-a spus Ky în Suburbie atunci când am

vorbit despre baza de date pentru Alegerea Perechilor şi despre greşeală. N-a zis cumva că nu contează cine a introdus numele atâta vreme cât îl iubeam?

Nu i-am aflat niciodată întreaga poveste.

Poate că doar fragmente ale poveştilor noastre ne pot menţine în siguranţă. Întregul poate fi prea greu de suportat, indiferent că este vorba despre povestea Societăţii, a unei revolte sau a unei singure persoane.

Asta simte oare Ky? Că nimeni nu-şi doreşte întregul? Că adevărul lui e prea greu de dus?

Capitolul 43
Ky

Toată lumea doarme.

Dacă aş vrea să fug, acum ar fi momentul potrivit.

Cassia mi-a dezvăluit la un moment dat că voia să-mi scrie o poezie. Oare a trecut vreodată de început? Ce cuvinte a folosit la sfârşit?

A plâns înainte să adoarmă. Am întins braţul şi i-am atins vârfurile şuviţelor de păr. N-a observat. N-am ştiut ce să fac. Mă durea s-o aud. Am simţit cum îmi curg şi mie lacrimile pe obraji. Şi, când am atins din greşeală faţa lui Eli, am simţit că era udă de lacrimile lui.

Am fost cu toţii modelaţi de durerea noastră. Sculptaţi adânc, precum pereţii canionului.

* * *

Îmi vedeam mereu părinţii sărutându-se. Îmi amintesc o dată când tata fusese în canioane şi tocmai se întorsese. Mama picta. El s-a apropiat. Ea a izbucnit în râs şi i-a trasat o dâră de apă pe obraz. Strălucea. Când s-au sărutat, ea l-a cuprins în braţe şi a lăsat pensula să-i alunece din mână.

A fost drăguţ din partea tatei să trimită foaia aceea familiei Markham.

Dacă n-ar fi făcut-o, Patrick n-ar fi aflat despre arhivari şi nu mi-ar fi putut dezvălui cum să dau de ei în Oria. N-am fi avut scribul cel vechi. N-aş fi ştiut niciodată să sortez sau să fac schimb. N-aş fi putut să-i ofer Cassiei poezia de ziua ei.

Nu-mi mai pot lăsa părinţii neînsemnaţi.

Cu grijă să nu calc pe cineva, merg pe pipăite pană in fundul peşterii. Nu durează mult să găsesc ce caut în rucsac - vopselele pe care mi le-a adunat Eli. Şi o pensulă, ii strang perii in pumn.

Deschid borcănaşele cu pigment şi le aşez în rând. Întind din nou braţul, ca să mă asigur că peretele e în faţa mea.

Apoi înmoi pensula şi trasez o linie deasupra mea. Simt cum pe faţă îmi cad câteva picături de vopsea.

Pictez lumea şi pe părinţii mei în mijlocul ei, în vreme ce aştept să se lumineze. Mama. Tata. Imaginea ei privind un apus. Imaginea lui învăţând un băiat să scrie. Aş putea fi eu. Pe întuneric, nu-mi dau seama.

Pictez râul lui Vick.

Pe Cassia o pictez la urmă.

Cât de mult trebuie să le arătăm celor pe care-i iubim?

Ce fragmente ale vieţii mele trebuie să dezgolesc, să cioplesc şi să i le aşez înainte? E oare suficient că i-am arătat drumul către cine sunt eu cu adevărat?

Trebuie să-i povestesc cum, în Suburbie, eram uneori invidios

şi acru pentru că eram atât de diferit? Că îmi doream să fi fost în locul lui Xander sau al vreunui alt băiat care putea să meargă în continuare la şcoală şi care avea măcar şansa de a-i fi Pereche?

Trebuie să-i spun despre noaptea când le-am întors spatele tuturor celorlalte momeli şi i-am luat cu mine doar pe Vick şi pe Eli? Pe Vick, pentru că ştiam că ne va ajuta să supravieţuim, şi pe Eli ca să-mi înăbuş sentimentul de vină?

Trebuie să-i mărturisesc adevărul, dar nu l-am recunoscut nici măcar faţă de mine.

Mâinile încep să-mi tremure.

În ziua în care părinţii mei au murit mă aflam singur pe podiş. Am văzut focul căzând. Apoi am fugit să-i găsesc. Măcar asta e adevărat.

Când am zărit primele cadavre, mi s-a făcut rău. Am vomitat. Şi apoi am observat că supravieţuise ceva. Nu oameni, ci obiecte. Aici, un pantof. Colo, o porţie de mâncare în ambalajul ei perfect de folie de aluminiu. O pensulă cu peri curaţi. Am ridicat-o.

Acum îmi amintesc. Despre ce m-am minţit mereu.

După ce am luat pensula, am privit în jur şi mi-am zărit părinţii morţi. N-am încercat să-i duc de-acolo. Nu i-am îngropat.

I-am văzut şi am fugit.

Capitolul 44
Cassia

Mă trezesc prima. O rază de soare pătrunde prin gura peşterii şi mă uit surprinsă la ceilalţi, întrebându-mă cum de n-au observat încă lumina puternică şi faptul că ploaia s-a oprit.

Îi privesc pe Ky, pe Eli şi pe Hunter şi mă gândesc cât de multe răni invizibile pot exista. Unele care să-ţi însemneze inima, creierul, oasele. „Cum de ne mai ţinem pe picioare?” mă întreb. „Ce ne face să ne continuăm drumul?”

Când ies din peşteră, cerul mă orbeşte. Îmi ridic braţul ca să mă apăr de soare, cum face şi Ky, şi, când îl cobor, preţ de o clipă am impresia că am lăsat o amprentă, nişte linii tremurătoare şi întunecate pătând cerul. Apoi amprenta se mişcă şi coteşte şi-mi dau seama că nu sunt urme ale degetelor mele, ci rotirile unui stol de păsări mici, zburând în depărtare. Şi

râd singură pentru c-am crezut că pot atinge cerul.

* * *

Când mă întorc să-i trezesc pe ceilalţi, mi se taie răsuflarea.

Cât am dormit noi, el a pictat. Cu mişcări iuţi şi uşoare ale pensulei, împrăştiind în grabă stropi de vopsea.

A acoperit peretele din fundul peşterii cu râuri de stele. A înfăţişat lumea prin bolovani, copaci şi dealuri. A pictat şi un râu, mort şi însufleţit de urme de paşi pe maluri, şi un mormânt însemnat cu un peşte de piatră, ai cărui solzi nu pot reflecta lumina.

Iar în mijloc sunt părinţii lui.

Pictând pe întuneric, n-a avut cum să vadă. Scenele se amestecă şi se contopesc. Uneori, culorile alese sunt ciudate. Un cer verde, pietre albastre. Şi eu, îmbrăcată în rochie.

A făcut-o roşie.

Capitolul 45
Ky

Din cauza soarelui, barca s-a înfierbântat. Mi se înroşesc mâinile, şi sper că ea nu observă. Nu vreau să îşi mai amintească de ziua în care m-a sortat. Ce-a fost a fost. Ar trebui să mergem înainte.

Sper că e şi ea de aceeaşi părere, dar n-o întreb. La început pentru că nu pot - înaintăm în şir indian pe cărarea îngustă şi ceilalţi ne-ar auzi -, iar apoi pentru că sunt prea obosit ca să înşir cuvintele. Cassia, Indie şi Eli ne ajută pe mine şi pe Hunter cu rucsacurile, dar muşchii tot mă dor şi mă ard.

Lumina soarelui slăbeşte în intensitate, iar la orizont se adună nori.

Nu ştiu ce-ar fi mai bine pentru noi - să plouă sau nu. Când plouă, ne e mai greu să înaintăm, dar ploaia ne şterge urmele. Ne aflăm iarăşi la limita supravieţuirii. Dar am făcut tot ce-am putut ca să mă asigur că ea, Cassia, se va afla de partea corectă a acestei limite. Pentru asta e barca.

Uneori ne e de folos şi în lipsa apei - când cărarea e prea noroioasă şi prea denivelată ca să o străbatem, punem barca

jos, păşim peste ea şi apoi o ridicăm din nou. Lasă pe cărare nişte dungi asemenea unor urme înguste de paşi. Dacă n-aş fi atât de obosit, mai c-aş zâmbi. Oare ce va crede Societatea când le va vedea? Că ceva enorm s-a coborât asupra noastră, ne-a luat şi a mers cu noi până la ieşirea din Vale?

În seara asta ne vom aşeza tabăra. O să stau de vorbă cu ea. Până la lăsarea nopţii voi şti ce să-i spun. Dar acum sunt prea epuizat ca să mă gândesc la ceva care-ar putea îndrepta totul.

* * *

Recuperăm timpul pierdut din ziua precedentă. Nimeni nu se opreşte să se odihnească. Îi dăm cu toţii înainte, sorbind câte-o gură de apă şi luând câte-o înghiţitură de pâine din mers. Aproape c-am ajuns la marginea Văii când se inserează şi începe să plouă.

Hunter se opreşte şi lasă jos barca. Fac şi eu la fel. Se uită înapoi, la Vale.

— Ar trebui s-o pornim cu toţii, spune el.

— Dar aproape s-a întunecat, protestează Eli.

Hunter clatină din cap.

— Nu mai avem timp, explică el. Odată ce vor descoperi ce s-a întâmplat, nimic nu-i mai împiedică să urce de la cavernă. Şi dacă au minidispozitive? Ar putea chema oameni care să ne taie calea în câmpie.

— Dar minidispozitivul nostru unde e? întreb eu.

— L-am aruncat în râu înainte să plecăm din cătun, răspunde Cassia.

Indie trage aer în piept.

— Bun, aprobă Hunter. Nu e bine să avem asupra noastră ceva cu ajutorul căruia ni s-ar putea da de urmă.

Eli se cutremură.

— Poţi să mai mergi? îl întrebă Cassia, cuprinsă de îngrijorare.

— Cred că da, rosteşte Eli şi se uită la mine. Şi tu zici c-ar trebui să plecăm?

— Da, întăresc eu.

— Avem lămpaşele, intervine Indie.

— Să mergem.

Cassia ne ajută să ridicăm barca.

* * *

Ne grăbim să ajungem la malul râului, mergând cât putem de repede. Simt pietre sub picioare, aruncate de apele râului. Mă întreb care anume este peştele ce indică mormântul lui Vick. Pe întuneric totul arată altfel şi nu mai ştiu unde este îngropat.

Dar ştiu ce-ar fi făcut Vick dacă ar mai fi fost în viaţă.

Orice ar fi considerat că-l va aduce mai aproape de Laney.

În pâlcul de copaci, la lumina lămpaşelor, pe care o dăm la minim, eu şi Hunter desfăşurăm barca şi introducem pompa în ea. Barca prinde curând formă.

— Încap două persoane, spune Hunter. Ceilalţi care doresc să ajungă la Rebeliune vor fi nevoiţi să meargă pe jos de-a lungul râului. O să înainteze mult mai încet.

Aerul pătrunde fâsâind în barcă.

O clipă rămân complet nemişcat.

Plouă iar, picături limpezi şi reci ca gheaţa. E altfel decât furtuna de mai devreme - o ploicică, nu un şuvoi. Se va opri curând.

— Undeva, la înălţime, apa asta e zăpadă, îmi spunea mama, întinzând palma ca să prindă picăturile.

Mă gândesc la picturile ei şi la cât de repede se uscau.

— Undeva, rostesc cu glas tare şi sper că mă aude, apa asta nu e nimic. E mai uşoară decât aerul.

Cassia se întoarce să mă privească.

Îmi imaginez picăturile căzând pe solzii peştelui de gresie pe care l-am cioplit pentru Vick. „Fiecare picătură ajută râul otrăvit”, mă gândesc, întinzând palmele. Nu încerc să le prind sau să le adun. Le las să mă însemneze şi-apoi le dau drumul.

Le dau drumul. Părinţilor mei, durerii provocate de ceea ce li s-a întâmplat. Eşecurilor mele. Oamenilor pe care n-am reuşit să-i salvez sau să-i îngrop. Geloziei pe Xander. Vinei mele pentru ce a păţit Vick. Grijilor despre ce nu voi putea fi niciodată şi despre ce n-am fost de la bun început.

Le dau drumul la toate.

Nu ştiu dacă voi reuşi, dar îmi face bine să încerc. Aşa că las ploaia să-mi lovească palmele. Să mi se prelingă pe degete şi să cadă pe pământ. „Fiecare picătură mă ajută”, îmi zic. Îmi las capul pe spate şi încerc să mă deschid spre cer.

Poate că toţi acei oameni au murit din pricina tatei. Dar tata i-a şi ajutat, făcându-le vieţile mai suportabile. Le-a dăruit speranţă. Credeam că asta nu contează, dar nu-i aşa.

Bine şi rău. Bine în tata, rău în mine. Nicio ploaie de foc căzând asupra mea nu-l poate incinera. Trebuie să scap singur de el.

— Îmi pare rău, îi spun Cassiei. N-ar fi trebuit niciodată să te mint.

— Şi mie îmi pare rău, zice ea. Sortarea a fost greşită.

Ne privim, stând în ploaie.

— E barca ta, intervine Indie. Cine urcă în ea?

— Am obţinut-o la schimb pentru tine, îi mărturisesc Cassiei. Tu alegi cine să te însoţească.

Mă simt la fel ca înainte de Banchetul Alegerii. Aşteptând, întrebându-mă dacă ceea ce am făcut va fi suficient pentru ca ea să mă poată vedea din nou cu adevărat.

Capitolul 46
Cassia

— Ky, spun eu, nu mai pot să sortez oameni.

Cum să-mi ceară aşa ceva?

— Grăbeşte-te, mă îmboldeşte Indie.

— Data trecută ai sortat corect, zice Ky. Locul meu e aici. Are dreptate. Chiar este. Şi, deşi să-l găsesc a fost cel mai greu lucru pe care l-am realizat vreodată, asta m-a făcut mai puternică.

Închid ochii şi mă gândesc la factorii relevanţi.

„Hunter vrea să meargă in munţi, nu pe lângă râu.

Eli e cel mai tânăr.

Indie ştie să navigheze.

Îl iubesc pe Ky.”

Cine-ar trebui să vină cu mine?

De data asta e mai uşor, pentru că există o singură alegere - o singură configuraţie - care-mi pare potrivită.

— A venit vremea, rosteşte Hunter. Pe cine alegi?

Mă uit la Ky, sperând că va înţelege. Va înţelege. Şi el ar proceda la fel.

— Eli, anunţ eu.

Capitolul 47
Ky

Eli clipeşte.

— Eu? se miră el. Şi cum rămâne cu Ky?

— TU, repetă Cassia. Şi cu Indie. Eu nu.

Indie îşi ridică surprinsă privirea.

— Cineva trebuie să-l ducă pe Eli în josul râului, continuă Cassia. Hunter şi Indie sunt singurii care ştiu câte ceva despre un asemenea curs de apă, iar Hunter se îndreaptă spre munţi.

Hunter cântăreşte barca din priviri.

— E aproape gata, anunţă el.

— Ai să poţi, nu-i aşa? o întreabă Cassia pe Indie. Poţi să-l duci pe Eli acolo? Pentru el e cea mai rapidă cale de a ajunge undeva în siguranţă.

— Am să pot, confirmă Indie fără urmă de îndoială în glas.

— Un râu e cu totul altceva decât marea, o avertizează Hunter.

— Aveam şi noi râuri care se vărsau în mare, spune Indie, apoi ia una dintre vâslele care fuseseră împachetate în barcă şi o asamblează. Navigam pe ele noaptea, ca să exersez. Societatea nu m-a văzut până ce nu am pornit-o pe ocean.

— Ia stai, intervine Eli şi ne întoarcem cu toţii spre el. Îşi ridică bărbia şi se uită la mine cu ochii lui solemni şi serioşi. Vreau să traversez câmpia. Şi tu ai vrut iniţial să faci asta.

Hunter se uită surprins la el. Eli o să-i încetinească înaintarea. Dar Hunter nu e genul de om care să lase pe cineva în urmă.

— Pot să vin cu tine? întreabă Eli. O să alerg cât pot de repede.

— Da, zice Hunter. Dar trebuie s-o pornim.

Îl trag pe Eli spre mine şi-l îmbrăţişez.

— Ne vom revedea, îmi spune. Sunt convins.

— Ne vom revedea, îl asigur eu.

N-ar trebui să promit aşa ceva. Întâlnesc privirea lui Hunter pe deasupra capului lui Eli şi mă întreb dacă şi el i-a zis acelaşi lucru lui Sarah când şi-a luat rămas- bun.

Eli se desprinde de mine şi le ia în braţe pe Cassia şi apoi pe Indie, care pare surprinsă. Îi răspunde şi ea la îmbrăţişare, iar el se îndreaptă de spate.

— Sunt gata, anunţă el. Să mergem!

— Sper că ne vom mai întâlni, ne zice Hunter.

Îşi ridică mâna în semn de salut, iar în lumina lămpaşului îi văd braţul însemnat în întregime cu dungi albastre. Ne mai privim o clipă. Apoi Hunter se întoarce s-o rupă la fugă, iar Eli îl urmează. Preţ de o secundă, le mai zăresc luminile printre copaci, apoi dispar.

— Eli va fi bine, spune Cassia. Nu-i aşa?

— A fost alegerea lui, răspund eu.

— Ştiu, şopteşte. Dar s-a întâmplat atât de repede.

Într-adevăr. Exact ca în ziua în care am plecat din Suburbie. Şi cea în care au murit părinţii mei, şi cea în care a murit Vick. Aşa sunt despărţirile. Nu le poţi imortaliza întotdeauna cum trebuie atunci când se întâmplă - indiferent cât de dureroase ar fi.

Indie îşi scoate haina şi, cu o mişcare sigură şi rapidă a cuţitului ei de piatră, scoate discul din interior. Îl aruncă ostentativ pe jos şi se răsuceşte cu faţa spre mine.

— Eli s-a hotărât ce să facă, spune ea. Dar tu?

Cassia mă priveşte şi-şi şterge picăturile de ploaie şi lacrimile de pe faţă.

— Eu o să urmez cursul râului, răspund. Nu voi înainta la fel de rapid ca tine şi ca Indie, dar o să vă ajung din urmă.

— Eşti sigur? şopteşte ea.

Sunt.

— Ai bătut cale lungă căutându-mă, adaug. Pot şi eu să merg spre Rebeliune împreună cu tine.

Capitolul 48
Cassia

Ploaia s-a mai potolit şi s-a transformat apoi în ninsoare. Şi am impresia că încă n-am ajuns, că încă mai căutăm. Unul pe

celălalt. Ceea ce ne e dat să fim. Mă uit la el, ştiind că nu voi vedea niciodată totul, înţelegând în sfârşit asta, şi aleg din nou.

— E greu de ajuns acolo, îi spun cu glas frânt.

— Acolo unde? întreabă el.

— La ceea ce ar trebui să fiu, îi explic.

Şi apoi pornim amândoi.

Ne-am înşelat; vom încerca să îndreptăm lucrurile. E tot ce putem face.

Ky se apleacă să mă sărute, dar îşi ţine braţele pe lângă corp.

— De ce nu mă îmbrăţişezi? îi zic, depărtându-mă puţin.

Râde scurt şi întinde mâinile, pe post de explicaţie. Sunt acoperite de pământ, de vopsea şi de sânge.

Îl apuc de mână şi-mi lipesc palma de a lui. Simt grăunţele de nisip, netezimea vopselei şi tăieturile şi zgârieturile care deapănă povestea propriei lui călătorii.

— Se va curăţa totul, îi spun.

Capitolul 49
Ky

Când o trag spre mine, pare nerăbdătoare, caldă şi primitoare, dar apoi tresare uşor şi se retrage.

— Îmi pare rău, zice. Am uitat.

Scoate o eprubetă din buzunarul cămăşii. Observă cât sunt de şocat şi continuă:

— Nu m-am putut abţine.

Îmi arată eprubetă, încercând să explice. Luceşte în lumina lămpaşelor şi durează puţin până să descifrez numele: REYES,

SAMUEL. Bunicul ei.

— L-am luat atunci când vă uitaţi cu toţii la Hunter, după ce-a spart eprubetă.

— Şi Eli a furat una, îi mărturisesc. Mi-a dat-o mie.

— El pe cine-a luat? mă chestionează Cassia.

Mă uit la Indie. Acum ar putea să împingă barca şi s-o lase pe Cassia în urmă. Dar n-o face. Ştiam că n-ar face-o. Nu de data asta. Dacă vrei să mergi acolo unde merge Indie, n-ai putea găsi un cârmaci mai bun. Îţi va duce rucsacul şi te va trece de bulboane. Se întoarce cu spatele la noi şi stă perfect nemişcată în umbra copacilor de lângă barcă.

— Pe Vick, îi zic Cassiei.

La început m-a mirat că Eli nu i-a ales pe părinţii lui, apoi mi-am amintit că n-aveau cum să se afle acolo. Eli şi ai lui erau Aberaţii de ani întregi. Vick trebuie să fi fost reclasificat suficient de recent pentru ca Societatea să nu fi avut timp să-i îndepărteze eprubetă.

— Eli are încredere în tine, observă ea.

— Ştiu, confirm eu.

— Şi eu am, continuă. Ce-ai de gând să faci?

— O s-o ascund, îi răspund. Până când aflu cine depozita eprubetele şi de ce. Până când mă asigur că ne putem încrede în Rebeliune.

— Şi cărţile pe care le-ai luat cu tine din peştera fermierilor? se interesează ea.

— Şi pe acelea. O să caut locul potrivit cât timp voi urma cursul râului. O să mă asigur că vor ajunge cumva la tine.

— N-o să fie prea greu de cărat?

— Nu.

Îmi dă eprubetă şi bagă mâna în rucsac, după paginile desprinse pe care le-a luat din peşteră.

— Nu eu am scris aceste foi, spune cu durere în glas. Într-o bună zi o voi face. Apoi mă mângâie pe obraz. Restul poveştii tale. Vrei să mi-o dezvălui acum? Sau când ne vom revedea?

— Mama. Tata, încep eu.

Închid ochii, încercând să explic. Vorbele mele n-au niciun sens. Sunt doar o înşiruire de cuvinte...

„Când părinţii mei au murit, eu n-am făcut nimic,

Aşa că am vrut să fac,

Am vrut să fac,

Am vrut să fac.”

— Ceva, zice ea cu blândeţe.

Mă apucă iar de mână şi mi-o întoarce cu palma în sus, uitându-se la amestecul de zgârieturi, de vopsea şi de pământ care n-a fost încă spălat de ploaie.

— Ai dreptate. Nu putem să nu facem nimic toată viaţa. Şi, Ky, tu ai făcut ceva când au murit părinţii tăi. Îmi aduc aminte de imaginea pe care ai pictat-o în Oria. Ai încercat să-i cari.

— Ba nu, zic, iar vocea mi se frânge. I-am lăsat acolo şi-am fugit.

Mă ia în braţe şi-mi şopteşte la ureche. Cuvinte doar pentru mine - poezia lui „Te iubesc” -, ca să-mi ţină de cald în frig.

Cu ajutorul lor, mă transformă din nimic şi cenuşă în carne şi sânge.

Capitolul 50
Cassia

— Să nu te pierzi, îi spun încă o dată.

Ky zâmbeşte, un zâmbet pe care nu l-am mai văzut. E întrucâtva îndrăzneţ şi nesăbuit, un zâmbet care i-ar convinge pe oameni să-l urmeze drept în foc.

— Nicio şansă, răspunde el.

Îl ating, îi pipăi pleoapele cu degetele, îi găsesc buzele, mi le lipesc de ale lui. Îi sărut pometii. Sarea din lacrimile lui are gust de mare - şi nu zăresc ţărmul.

* * *

A dispărut printre copaci. Eu sunt pe râu şi nu mai avem timp.

— Fă ce spun eu, îmi cere Indie, punându-mi o vâslă în mâini şi strigând ca să acopere zgomotul apei care se învolburează pe lângă noi. Când zic stânga, vâsleşti la stânga. Când zic dreapta, vâsleşti la dreapta. Dacă-ţi zic să te apleci, faci întocmai.

Raza de lumină a lămpaşului ei îmi intră în ochi şi mă simt uşurată când Indie se răsuceşte cu faţa în direcţia de mers. Lacrimile îmi curg pe obraji din cauza despărţirii şi a luminii.

— Acum! ordonă Indie, şi împingem amândouă barca de pe mal.

Rămânem suspendate preţ de o clipă, apoi undele ne găsesc şi ne împing înainte.

— În regulă! strigă Indie.

Fulgi de zăpadă împrăştiaţi ne înţeapă feţele, mici puncte albe în lumina lămpaşelor.

— Dacă ne răsturnăm, rămâi aproape de barcă, îmi strigă iar Indie.

Vede în faţă doar cât să aibă timp de un anunţ scurt, de o decizie rapidă; sortează într-un fel de care eu nu aş fi în stare niciodată, cu faţa împroşcată de stropi, cu apa lucind argintie, cu crengile negre agăţându-se de noi de pe mal, cu copaci căzuţi iţindu-se din mijlocul râului.

O copiez, o urmez, îi imit mişcările. Şi mă întreb cum de-a prins-o Societatea în ziua aceea, pe ocean. În seara asta, pe acest râu, ea este un Pilot.

* * *

Ore sau minute, nu contează, sunt doar schimbările apei şi cotiturile râului, strigătele lui Indie şi vâslele plesnind apa când le mutăm dintr-o parte într-alta a bărcii.

Îmi ridic privirea o singură dată, dându-mi seama că se petrece ceva deasupra mea; întunericul se destramă, este partea aceea a dimineţii când e încă beznă, dar o beznă care pare să se subţieze pe margini, şi nu sunt atentă când Indie îmi strigă să vâslesc la dreapta, şi atunci ne răsturnăm, ne răsturnăm în râu.

Apa rece şi neagră, otrăvită de bilele Societăţii, se năpusteşte asupra mea. Nu văd nimic şi simt totul, apa îngheţată, lemne izbindu-se de mine. E clipa morţii mele, apoi altceva mă loveşte peste braţ.

„Rămâi aproape de barcă.”

Degetele mele pipăie marginea, găsesc unul dintre mânere şi nu-i dau drumul, trăgându-mă la suprafaţă. Apa are un gust amar; o scuip şi mă ţin bine. Sunt în interiorul bărcii, dedesubtul

ei, prinsă în capcană şi salvată de o bulă de aer. Ceva îmi sfâşie piciorul. Mi-am pierdut lămpaşul.

E ca în Cavernă, sunt blocată, dar în viaţă.

— O să reuşeşti, mi-a zis atunci Ky, dar acum nu mai e aici.

Brusc, îmi amintesc de ziua când l-am cunoscut, ziua petrecută la piscina cu apă albastră şi limpede, în care s-au scufundat şi el, şi Xander, dar din care au ieşit amândoi la suprafaţă.

„Unde e Indie?”

Barca se îndreaptă spre mal şi apa se linişteşte.

Se vede o lumină. Indie, ridicând barca. S-a ţinut de exterior şi a reuşit şi să-şi păstreze lămpaşul.

— Suntem într-o porţiune mai liniştită a râului, spune cu asprime. Nu va dura prea mult. Vino lângă mine şi împinge!

Înot pe sub marginea bărcii şi ajung de aceeaşi parte cu ea. Apa e neagră şi sticloasă, aproape nemişcată, într- o zonă largă din mijlocul râului, zăgăzuită cumva în aval.

— Mai ai vâsla? mă întreabă Indie şi, spre mirarea mea, o mai am. La trei, anunţă ea şi numără, apoi răsturnăm barca şi ne apucăm iar de marginile ei.

Se urcă rapid în barcă, plescăind ca un peşte, şi îmi înşfacă vâsla, ca să mă tragă şi pe mine.

— Ţine-te bine, spune ea. Am crezut c-am scăpat în sfârşit de tine, continuă şi apoi izbucneşte în râs, şi la fel fac şi eu, hohotind până ce intrăm iar în partea învolburată a râului şi Indie ţipă sălbatic şi triumfător. Ţip şi eu.

* * *

— Adevăratul pericol de-abia acum începe, zice Indie la răsăritul soarelui, şi ştiu că are dreptate.

Râul curge în continuare repede; vedem mai bine, dar putem fi şi noi văzute la rândul nostru şi suntem epuizate. Aici, plopii mai stufoşi au fost înlocuiţi de copaci mai zvelţi, de un verde-cenuşiu şi plini de spini, care nu ne ascund atât de bine.

— Trebuie să rămânem in apropierea copacilor, ca să ne protejeze, spune Indie, dar, dacă înaintăm prea repede şi intrăm în ţepii ăia, s-a zis cu barca noastră.

Trecem de un plop uriaş, cu scoarţa solzoasă şi maronie, care s-a prăbuşit obosit după ani întregi petrecuţi înfipt în mal. „Sper

că Hunter şi Eli sunt deja in munţi, iar Ky s-a adăpostit printre copaci", mă gândesc.

Apoi îl auzim. Un zgomot de deasupra.

Fără să rostim niciun cuvânt, ne tragem mai aproape de mal. Indie îşi întinde vâsla înspre ramurile pline de spini, dar aceasta alunecă şi nu ne oferă un punct de sprijin. începem să plutim înapoi, aşa că îmi înfig vasla în apă, împingându-ne la loc.

Nava de deasupra se apropie.

Indie întinde braţul şi apucă ramurile spinoase cu mâinile goale. Icnesc. Se ţine bine, iar eu ies din barcă şi o trag pe mal. Aud scârţâitul tufelor pline de ţepi frecându-se de plastic. „Te rog, nu te sparge", îmi zic. Indie îşi dă drumul, mâna îi sângerează şi ne ţinem amândouă respiraţia.

Trec pe deasupra. Nu ne-au văzut.

— Tare bine mi-ar prinde acum o pastilă verde, spune Indie, iar eu râd de uşurare.

Însă nu mai avem pastile şi nici nimic altceva - am pierdut totul când ne-am răsturnat în apă. Indie legase rucsacurile de unul dintre mânerele bărcii, dar apa le-a smuls în ciuda nodurilor pe care le făcuse cu grijă; vreo ramură sau un copac a retezat frânghia şi ar trebui să fiu recunoscătoare că nu ne-a sfâşiat pe noi sau plasticul din care e făcută barca.

După ce revenim in barcă, rămânem aproape de mal. Soarele urcă pe cer. Nu mai zboară nimeni pe deasupra.

Mă gândesc la cea de-a doua busolă pierdută, scufundându-se spre fundul râului, asemenea pietrei care fusese înainte s-o modeleze Ky.

* * *

E seară. Trestiile de pe mal şoptesc în bătaia brizei şi, in lumina apusului acestui cer minunat, zăresc prima stea.

Apoi o văd strălucind şi pe pământ. De fapt, nu pe pământ, ci în apa care se întinde întunecată înaintea noastră.

— Acesta nu-i oceanul, spune Indie.

Steaua pâlpâie. Ceva a trecut prin faţa ei, fie pe cer, fie în apă.

— Dar e atât de mare! mă mir eu. Ce al tceva ar putea fi?

— Un lac, răspunde Indie.

Dinspre apă se aude un zbârnâit ciudat.

E o barcă ce se îndreaptă rapid spre noi. N-avem cum să fugim şi suntem amândouă atât de obosite, încât nici nu încercăm s-o facem. Stăm împreună, înfometate, cu dureri în totul corpul şi plutind la întâmplare.

— Sper că-i Rebeliunea, spune Indie.

— Trebuie să fie, zic eu.

Deodată, când zbârnâitul se apropie, Indie mă apucă de braţ.

— Eu mi-aş fi ales o rochie albastră, îmi dezvăluie. Laş fi privit drept în ochi, oricine-ar fi fost. Nu m-aş fi temut.

— Ştiu.

Indie încuviinţează din cap şi se întoarce să vadă ce vine. Stă în picioare, mândră. Îmi imaginez rochia albastră - culoarea exactă a rochiei mamei mele - fluturând pe Indie. Mi-o imaginez stând în picioare la malul mării.

E foarte frumoasă.

Toţi au ceva frumos. La început i-am remarcat lui Ky ochii - şi încă îi mai iubesc. Dar iubirea îţi permite să priveşti, să priveşti şi iar să priveşti. Observi pielea de pe spatele mâinii, o răsucire a capului, un mers anume. Când iubeşti pentru prima oară, te uiţi ca un orb şi vezi totul ca pe un întreg minunat, mult iubit, sau ca pe o frumoasă sumă a unor părţi frumoase. Dar când îl vezi pe cel pe care-l iubeşti alcătuit din bucăţi, din „de ce”- uri - „de ce merge aşa, de ce închide ochii aşa” -, poţi iubi şi acele părţi şi e o dragoste mai complicată, dar şi mai completă.

Cealaltă barcă se apropie, şi observ că oamenii din ea poartă echipament impermeabil. Oare ca să nu se ude? Sau ştiu că râul e otrăvit? îmi încrucişez braţele, simţindu-mă dintr-odată contaminată, deşi carnea nu ni s-a desprins de pe oase şi am rezistat tentaţiei de a bea din apă.

— Ridică mâinile, îmi spune Indie. Ca să poată vedea că n-avem nimic la noi.

Îşi lasă vâsla în poală şi-şi înalţă braţele. Gestul ei e atât de vulnerabil şi atât de necaracteristic pentru ea, încât îmi trebuie o clipă ca să-i urmez exemplul.

Nu aşteaptă să vorbească ei primii.

— Am fugit! strigă ea. Am venit să aderăm.

Barca se apropie. Mă uit la ei, observând hainele negre şi faptul că sunt nouă. Noi suntem două. Ne privesc fix. Văd oare că suntem îmbrăcate cu hainele Societăţii, că barca noastră e vai de capul ei, că avem mâinile goale?

— La ce să aderaţi? întreabă unul dintre ei.
Indie nu şovăie.
— La Rebeliune, răspunde ea.

Capitolul 51
Ky

Alerg. Dorm. Mănânc puţin. Beau dintr-una dintre ploşti. Când se goleşte, o arunc. N-are niciun sens s-o umplu cu apă otrăvită.

Alerg din nou. Înaintez de-a lungul malului râului, ţinându-mă aproape de copaci atunci când se poate.

Alerg pentru ea. Pentru ei. Pentru mine.

Soarele luceşte pe suprafaţa apei. Ploaia s-a oprit, dar râul nu mai e zăgăzuit.

* * *

Tata m-a învăţat să înot într-o vară în care plouase mai mult decât de obicei, iar unele adâncituri ale terenului se umpluseră cu apă vreme de o săptămână sau două. Mi-a arătat cum să-mi ţin respiraţia, să plutesc şi să deschid ochii în apa verde-albăstruie.

Piscina din Oria era diferită. Făcută din ciment alb, în loc de stâncă roşie. În cele mai multe locuri puteai să vezi până la fund, asta dacă nu te orbea soarele. Apa şi marginile se întâlneau în linii drepte. Copiii săreau de pe trambulină. Părea că întreaga suburbie venise să înoate în ziua aceea, dar cea care mi-a atras atenţia a fost Cassia, care stătea pe margine. Era complet nemişcată. Parcă plutea, în vreme ce toţi ceilalţi strigau şi alergau. Preţ de o clipă - pentru prima oară de când venisem în Societate -, m-am simţit limpezit. Odihnit. Când am văzut-o acolo, ceva din interiorul meu a părut din nou să fie aşa cum trebuie.

Apoi ea s-a ridicat, şi mi-am dat seama, judecând după cât

de încordat îi era spatele, că era îngrijorată. S-a uitat fix într-un punct al piscinei unde un băiat înota mult pe sub apă. M-am apropiat de ea cât de repede am putut şi am întrebat:

— Se îneacă?

— Nu-mi dau seama, mi-a răspuns.

Aşa că m-am aruncat in apă, încercând să-l ajut pe Xander.

Mă usturau ochii din pricina chimicalelor şi a trebuit să-i închid o clipă. La început, durerea şi felul în care lumina puternică mă făcea să văd roşu mi-au dat impresia că sângerez şi că o să orbesc. M-am pipăit, dar am simţit doar apă, nu şi sânge. M-am ruşinat că mă lăsasem cuprins de panică. Luptându-mă cu durerea, mi-am luat mâinile de la ochi şi i-am deschis din nou, ca să privesc în jur.

Am văzut picioare, trupuri şi oameni înotând şi apoi n-am mai căutat pe cineva care se îneca. Nu mă puteam gândi decât că...

...nu-i nimic aici.

Ştiusem că piscina era curată, dar era atât de ciudat s- o văd dinăuntru. Până şi pe bălţile formate de ploaie, care durau atât de puţin, viaţa punea stăpânire. Creştea muşchi. Gângănii de apă ţâşneau în soare, la suprafaţa apei, până ce bălţile secau. Dar pe fundul acestui loc nu era decât ciment.

Am uitat unde mă aflam şi am încercat să respir.

Când am ieşit tuşind la suprafaţă, mi-am dat seama că ea văzuse că sunt altfel. Privirea i s-a oprit asupra zgârieturii de pe faţa mea, pe care o căpătasem în Provinciile Exterioare. Dar parcă ea semăna puţin cu mine. A observat diferenţele şi apoi a hotărât ce contează şi ce nu. Atunci a râs împreună cu mine şi mi-a plăcut cum râsul îi ajungea până la ochii verzi şi-i încreţea pielea din jurul lor.

Eram un puşti. Ştiam că o iubesc, dar nu şi ce înseamnă asta. De-a lungul anilor, totul s-a schimbat. Ea s-a schimbat. La fel şi eu.

* * *

Ascund eprubetele şi hârtiile în două locuri diferite. N-am de unde să ştiu dacă eprubetele mai sunt viabile şi în afara vitrinelor din Cavernă - dar Eli şi Cassia s-au încrezut în mine. În caz că va fi vreo inundaţie, pun eprubetele în scorbura unui plop bătrân.

Hârtiile nu vor trebui ascunse prea mult timp, aşa că le îngrop superficial şi însemn locul cu o piatră pe care o scrijelesc. Îmi place modelul. Ar putea fi valuri ale mării. Curenţii unui râu. Încreţituri ale nisipului.

Solzii unui peşte.

Închid o clipă ochii şi-mi amintesc de cei care nu mai sunt.

În râu luceau păstrâvi-curcubeu. Iarba aurie era încâlcită pe malul pe care Vick a alergat şi s-a gândit la fata pe care o iubea. Ghetele lui au lăsat urme pe pământ.

Soarele apunea deasupra unui ţinut pe care mama îl considera frumos.

Fiul ei picta alături de ea, cu mâinile scufundate în apă. Soţul ei o săruta pe gât.

Tata ieşea dintr-un canion. Cât timp fusese acolo, văzuse oameni cultivând şi adunându-şi propria recoltă. Ştiau să scrie. Iar tata voia să aducă toate acestea celor pe care-i iubea.

Lacul e la doar câteva sute de metri depărtare. Părăsesc adăpostul copacilor.

Capitolul 52

După ce am dat peste atâţia morţi în Vale, după atât de multe eprubete tăcute şi nemişcate în peşteră, scena plină de viaţă din tabăra aflată înaintea mea îmi face inima să bată mai tare de bucurie. Toţi aceşti oameni vii, care se mişcă. În Vale mai că-mi venea să cred că suntem ultimii oameni din lume. Cei din cealaltă barcă ne-au remorcat până la malul lacului, iar eu i-am aruncat o privire lui Indie şi ea mi-a zâmbit. Părul ne fâlfâie pe spate şi vâslele ni se odihnesc în poală. „Am reuşit, îmi zic. În sfârşit.”

— Încă două, strigă bărbatul din barca din faţă şi, în ciuda bucuriei mele că am găsit Rebeliunea, îmi doresc să fi putut striga „trei”. Curând, mă gândesc. Ky va ajunge in curând.

Barca noastră se freacă de mal, şi-mi dau seama că nu mai e a noastră; acum aparţine Rebeliunii.

— Aţi ajuns tocmai la timp, spune unul dintre cei care ne-a remorcat. Întinde mâna înmănuşată să ne ajute. Avem de gând să ne mutăm. Aici nu mai suntem în siguranţă. Societatea ne cunoaşte aşezarea.

Ky. Oare o să ajungă la timp?

— Când? îl întreb.

— Imediat ce vom putea, răspunde bărbatul. Vino cu mine.

Ne conduce la o clădire din buşteni de lângă malul apei. Uşa de metal e închisă, dar el ciocăneşte tare şi uşa se deschide imediat.

— Am găsit două pe lac, anunţă el, iar cele trei persoane dinăuntru se ridică.

Metalul scaunelor lor, un model mai vechi al Societăţii, scârţâie când le împing de la o masă plină de hărţi şi de minidispozitive. Poartă haine verzi, iar chipurile le sunt acoperite, însă le pot zări ochii.

— Sortează-le, spune una dintre persoane, o femeie Ofiţer. Aţi fost pe râu? întreabă ea.

Încuviinţăm.

— Va trebui să vă decontaminăm, continuă. Du-le întâi acolo. Apoi ne zâmbeşte. Bine-aţi venit în Rebeliune.

Când ieşim, cei trei Ofiţeri ne urmăresc cu privirea. Doi au ochi căprui, iar unul, albaştri. O femeie. Doi bărbaţi. Toţi au

cearcăne. Pentru că muncesc prea mult? Pentru că fac parte şi din Societate, şi din Rebeliune?

Ei mă vor sorta, dar eu nu pot face acelaşi lucru.

* * *

După ce ne-am spălat, o femeie tânără ne curăţă braţele şi caută semne de contaminare.

— Sunteţi în regulă, ne spune. E bine c-a plouat şi că otrava a fost diluată.

Apoi ne duce prin tabără. Încerc să înţeleg cât pot, dar nu văd mare lucru în afară de alte construcţii din buşteni, nişte corturi micuţe şi o clădire enormă, care trebuie să adăpostească ceva uriaş.

După ce intrăm în altă clădire micuţă, femeia deschide una dintre uşile de pe hol.

— Tu o să stai aici, îi zice ea lui Indie, iar tu, aici.

Deschide încă o uşă pentru mine.

Vor să ne despartă. Şi am fost atât de concentrate să supravieţuim, încât nici nu ne-am gândit la ce-ar trebui să spunem.

Îmi amintesc de dilema prizonierului. Aşa te prind, aşa îşi dau seama dacă povestea pe care o spui e adevărată. Ar fi trebuit să presupun că ar putea-o folosi şi Rebeliunea.

N-avem timp să ne hotărâm. Indie îmi aruncă o privire şi-mi zâmbeşte slab. Îmi amintesc când m-a ajutat să ascund pastilele în nava aeriană. Am mai reuşit să ascundem lucruri. O putem face din nou. Îi zâmbesc şi eu.

Sper doar că ne vom gândi să păstrăm secrete aceleaşi lucruri.

***

— Numele complet, te rog, spune un bărbat cu glas plăcut.

— Cassia Maria Reyes.

Nimic. Nicio tresărire. Niciun semn de recunoaştere a numelui, nicio menţionare a bunicului sau a Pilotului. Mă duce mintea mai mult decât să mă aştept la aşa ceva, dar tot sunt uşor dezamăgită.

— Statutul din Societate.

Mă hotărăsc rapid cât de mult să dezvălui.

— Cetăţean, din câte ştiu.

— Cum de-ai ajuns în Provinciile Exterioare?

N-o să-l amestec pe bunicul şi poeziile lui în chestia asta; şi nici pe arhivari.

— Am fost trimisă aici din greşeală, mint eu. Un Ofiţer din colonia mea de muncă mi-a spus să mă îmbarc pe navă împreună cu celelalte fete şi nu m-a băgat în seamă când i-am zis că sunt Cetăţean.

— Şi-apoi? se interesează bărbatul.

— Apoi am fugit în Vale. A venit şi un băiat cu noi, dar a murit. Înghit în sec. Am ajuns la o aşezare, dar era părăsită.

— Ce-aţi făcut acolo?

— Am găsit o barcă, răspund. Şi o hartă. Am citit codul. Ne-a dezvăluit cum să vă găsim.

— Cum ai aflat despre Rebeliune?

— Dintr-o poezie. Şi din aşezare.

— A mai plecat cineva împreună cu voi din Vale?

Întrebările se succed prea rapid ca să am timp să mă gândesc. E mai bine să le povestesc despre Ky? Sau nu? Ezitarea mea, destul de scurtă, m-a dat de gol şi răspund cinstit, pentru că mă pregătesc să mint într-o altă privinţă.

— Un alt băiat, zic. Se trăgea şi el din sate. N-am încăput cu toţii în barcă, aşa că el vine pe jos.

— Cum îl cheamă?

— Ky.

— Dar pe însoţitoarea ta, fata care e acum aici?

— Indie.

— Numele de familie?

— Nu le cunosc.

În cazul lui Indie, e adevărat, iar în cel al lui Ky, doar parţial. Cum îl chema când a locuit aici?

— Aţi găsit vreun semn încotro s-ar fi putut îndrepta cei din canion?

— Nu.

— Ce te-a făcut să te hotărăşti să te alături Rebeliunii?

— După tot ce-am văzut, nu mai cred în Societate.

— Deocamdată e suficient, spune blând bărbatul, închizând minidispozitivul. Vom accesa informaţiile tale din Societate şi vom afla mai multe despre tine, pentru a hotărî unde te vom aloca.

— Aveţi informaţiile Societăţii? întreb surprinsă. Aici?

Bărbatul zâmbeşte.

— Da. Am aflat că, deşi interpretările noastre diferă, informaţiile în sine sunt adesea corecte. Te rog să aştepţi aici.

* * *

În mica încăpere de ciment, cu pereţii complet lipsiţi de viaţă, mă gândesc la Cavernă. Societatea era pretutindeni acolo - în eprubete, în organizare, în uşile camuflate. Până şi crăpătura din cochilia sa, pasajul secret despre care ştia Hunter, era asemenea celor din Societate. Îmi amintesc şi alte lucruri. Praf în colţurile Cavernei. O luminiţă albastră pe podea, arsă şi neînlocuită. Oare Societatea fusese copleşită de tot ce încercase să controleze şi să păstreze?

Îmi imaginez o mână dând drumul, retrăgându-se, întrerupând o legătură şi Rebeliunea apărând în locul ei.

În final, Societatea a hotărât că nu merit să fiu salvată. Oficialitatea m-a considerat un experiment interesant; mi-a permis să nu iau pastila roşie şi a urmărit ce aveam să fac. I-am luat interesul personal drept interes al Societăţii - am crezut că mă considerau specială -, dar se pare că pentru ei n-am fost decât un excelent sortator, un proiect de cercetare interesant, la care se putea renunţa în orice moment, pentru că tot aveam să fac ceea ce preziseseră ei.

Ce părere va avea Rebeliunea despre mine? O să-mi interpreteze altfel informaţiile? Trebuie s-o facă. Ei deţin mai multe. Ştiu despre pătrunderea mea în Vale şi despre călătoria pe râu. Mi-am asumat atât de multe riscuri. M-am schimbat. O simt, o ştiu.

Uşa se deschide.

— Cassia, rosteşte bărbatul. Ţi-am analizat informaţiile.

— Da?

„Unde mă vor trimite?”

— Am hotărât că cel mai bine vei servi Rebeliunea din interiorul Societăţii.

Capitolul 53
Ky

— Numele complet, te rog.
Pe care să-l folosesc?
— Ky Markham, răspund.
— Statutul din Societate?
— Aberaţie.
— Cum ai aflat despre Rebeliune?
— Cu multă vreme în urmă, tata a făcut parte din ea, spun.
— Cum ne-ai găsit?
— Folosind o hartă pe care am găsit-o în Vale.
Sper că dau aceleaşi răspunsuri ca ea. Ca întotdeauna, n-am

avut suficient timp. Dar mă încred în instinctele mele şi într-ale ei.

— Mai călătorea cineva cu tine în afară de cele două fete care au venit mai devreme cu barca?

— Nu, zic eu.

Asta a fost o întrebare uşoară. Ştiu că, indiferent cât de mult ar vrea să creadă în Rebeliune, Cassia nu i-ar da niciodată de gol pe Eli şi pe Hunter.

Bărbatul se lasă pe spate.

— Acum, rosteşte el cu glas egal, Ky Markham, spune- ne mai multe despre motivul pentru care ai hotărât să ni te alături.

* * *

După ce termin de vorbit, bărbatul îmi mulţumeşte şi mă lasă câteva secunde singur. Când se întoarce, rămâne in pragul uşii.

— Ky Markham.

— Da?

— Felicitări. Ai fost ales să lucrezi ca pilot de navă aeriană şi vei fi trimis în Provincia Camas, să te antrenezi. Vei fi de mare folos Rebeliunii.

— Mulţumesc, îi spun.

— Vei pleca diseară, adaugă el, deschizând uşa. Mănâncă ceva şi odihneşte-te în sala principală, împreună cu ceilalţi, mă sfătuieşte, arătându-mi unul dintre corturile mari. Am folosit această tabără ca să adunăm evadaţi asemenea ţie. De fapt, una dintre fetele cu care ai venit ar trebui să se afle încă aici.

Îi mulţumesc din nou şi mă îndrept spre sală cât pot de repede. Când dau la o parte pânza de la intrarea în cort, e prima persoană pe care-o văd.

„Indie.”

Nu sunt surprins - mi-am imaginat că s-ar putea întâmpla asta -, dar tot simt o apăsare. Sperasem că o voi revedea pe Cassia aici. Chiar acum.

O voi revedea.

Indie stă singură. Când mă zăreşte, se mută pe un alt loc de la masă, ca să mă pot aşeza şi eu în capătul ei. Trec pe lângă ceilalţi, care mănâncă şi vorbesc despre însărcinările lor. Sunt şi câteva fete, dar majoritatea sunt băieţi; suntem cu toţii tineri şi purtăm haine negre. În capătul celălalt al cortului s-a format o

coadă la mâncare, dar eu vreau să discut cu Indie. Mă aşez lângă ea şi pun prima şi cea mai importantă întrebare:

— Unde-i Cassia?

— Au trimis-o înapoi în Societate, răspunde Indie. În Central. Unde merge şi Xander. Împunge o bucată de carne cu furculiţa. Cassia încă nu-i cunoaşte secretul, nu?

— Îl va afla curând, spun. O să i-l spună el.

— Ştiu.

— Cum au trimis-o înapoi? mă interesez.

— Cu nava aeriană, răspunde Indie. Au trimis-o într-o colonie de muncă unde cineva din Rebeliune poate să-i infiltreze înapoi în Societate în trenul de cursă lungă. Probabil c-a ajuns deja în Central. Indie se apleacă înainte. Va fi în regulă. Rebeliunea i-a verificat informaţiile. Societatea nici măcar nu apucase s-o reclasifice.

Dau aprobator din cap şi mă las pe spate. Cassia trebuie să fie dezamăgită. Ştiu că sperase să rămână alături de Rebeliune.

— Cum a fost drumul? întreabă Indie.

— Lung. Dar râul?

— Otrăvit, spune ea.

Izbucnesc în râs, uşurat c-am primit confirmarea faptului că totul e în regulă cu Cassia de la cineva în care - în ciuda a tot şi toate - am încredere. Indie râde şi ea.

— Am reuşit, îi zic. N-a murit niciunul dintre noi.

— Eu şi Cassia ne-am răsturnat în râu, povesteşte Indie, dar se pare că suntem bine.

— Mulţumită ploii, intervin eu.

— Şi a felului în care am condus barca, adaugă ea.

— Te vor observa, Indie, o asigur. Vei conta pentru ei. Ai grijă.

Ea dă aprobator din cap.

— Eu tot cred c-o să fugi, îi spun.

— S-ar putea să ai o surpriză.

— Ai mai făcut-o, continui. Ce însărcinare ai primit?

— Încă nu mi-au dezvăluit-o, dar plecăm diseară. Tu? Unde te duci?

— În Camas.

Dacă ar fi trebuit să plec undeva departe de Cassia, aş fi ales Camas. Casa lui Vick. S-ar putea să aflu ce s-a întâmplat cu Laney.

— Se pare că informaţiile mele indică faptul că aş fi un bun pilot.

Indie face ochii mari.

— De navă aeriană, o lămuresc. Nimic mai mult.

Indie mă priveşte o clipă.

— Ei bine, oricine poate să piloteze o navă aeriană, comentează ea şi mi se pare că mă tachinează uşor. Le îndrepţi în direcţia corectă şi apeşi un buton. Nu e ca şi cum ai naviga pe un râu. Până şi cineva atât de tânăr precum Eli ar putea...

Se opreşte, iar tonul jucăuş al glasului i-a dispărut. Lasă furculiţa din mână.

— Şi mie mi-e dor de el, zic încet, apucând-o de mână şi strângând-o preţ de o clipă.

— Nu le-am povestit despre el, şopteşte Indie. Nici despre Hunter.

— Nici eu, îi mărturisesc.

Mă ridic. Mi-e foame, dar am şi altceva de făcut.

— Ştii când anume pleci diseară? o întreb pe Indie.

Ea clatină din cap.

să încerc să mă întorc la timp ca să-mi iau rămas-bun, îi promit.

— Cassia n-a vrut să plece fără să-ţi spună la revedere, adaugă Indie. Ştii asta.

Încuviinţez din cap.

— M-a rugat să-ţi transmit că ştie că te va revedea. Şi că te iubeşte.

— Mulţumesc, îi zic.

* * *

Mă tot aştept ca Societatea să sosească zburând peste lac, dar lucrul ăsta încă nu s-a întâmplat. Deşi ştiu că nu asta şi-a dorit Cassia, o parte din mine se bucură că a scăpat din mijlocul Rebeliunii.

Aici, ca să te integrezi, e util să dai dovadă de perseverenţă şi de hotărâre. Unii se îndreaptă spre navele aeriene, alţii strâng corturile. Nu e nevoie să privesc în jos. Îi salut pe ceilalţi cu un semn din cap când trecem pe lângă ei.

Lucrul pe care însă nu pot să-l arăt e că sunt deznădăjduit. Prin urmare, chiar dacă se lasă noaptea şi eu tot n-am găsit ce

caut, pe chip nu mi se citeşte îngrijorarea.

Şi-apoi, în sfârşit, zăresc pe cineva care pare potrivit.

Cassiei nu-i place să sorteze oameni. Eu mă pricep bine la asta şi mi-e teamă că-mi va plăcea prea mult. E un talent moştenit de la tata. Şi nu-i nevoie decât de unul sau de doi paşi greşiţi pentru ca acest talent să se transforme dintr-o calitate într-un pericol.

Dar trebuie să încerc. Cassia trebuie să intre în posesia hârtiilor cu care să facă schimb în Societate. S - ar putea să aibă nevoie de ele.

— Bună, salut eu.

Bărbatul încă nu şi-a făcut bagajul - e cineva care trebuie să rămână până la sfârşit, dar are o funcţie suficient de scăzută încât să nu participe la întâlnirile ţinute târziu în noapte cu cei care pun la cale strategia. Cineva care reuşeşte să se facă folositor, dar care nu bate la ochi, cineva competent, dar care nu excelează. E poziţia perfectă pentru cineva care este - sau a fost - arhivar.

— Bună, răspunde el cu o voce plăcută, iar expresia de pe chipul lui e politicoasă.

— Aş vrea să aud Istoria glorioasă a Rebeliunii, îi spun.

Îşi ascunde repede surpriza, dar nu suficient de repede. Şi e deştept. Ştie că l-am văzut.

— Nu mai sunt arhivar, zice el. Fac parte din Rebeliune. Nu mă mai ocup de schimburi.

— Acum faci, îl anunţ.

Nu e suficient de puternic să se opună.

— Ce ai? se interesează, privind în jur aproape imperceptibil.

— Hârtii din Vale, îi răspund. Mi se pare că-i zăresc o sclipire în ochi. Sunt pe-aici, pe-aproape. O să-ţi dezvălui cum să le găseşti şi apoi va trebui să le duci unei fete pe nume Cassia Reyes, care tocmai a fost trimisă în Central.

— Şi taxa mea?

— E la alegerea ta. Asta e plata căreia nu-i poate rezista niciun arhivar. Poţi să iei de-acolo orice îţi place. Dar ştiu exact câte sunt şi o să aflu dacă iei mai mult de una. O să te deconspir Rebeliunii.

— Arhivarii fac schimb cinstit, spune el. E parte a codului nostru.

— Ştiu, îi zic. Dar ai insistat că nu mai eşti arhivar.

Zâmbeşte.

— Nu-ţi iese niciodată din sânge.

* * *

Întâlnirea cu arhivarul m-a făcut să întârzii şi nu apuc să-mi iau rămas-bun de la Indie. Nava aeriană la bordul căreia se află începe să se îndepărteze în ultimele raze de soare şi atunci observ că partea de jos i-a fost carbonizată şi avariată. De parcă ar fi încercat să aterizeze într-un loc în care oamenii n-o voiau şi trăseseră asupra ei. Armele momelilor n-ar fi putut să facă aşa ceva.

Cred că mă uit la una dintre navele pe care au încercat să le doboare fermierii.

— Ce-a păţit nava aia? întreb pe cineva care stă lângă mine.

— Nu ştiu, răspunde. Şi-a luat zborul acum câteva nopţi şi s-a întors aşa. Ridică din umeri. Eşti nou, nu? O să înveţi că nu-ţi cunoşti decât propriile sarcini. Dacă suntem capturaţi, e mai sigur.

Asta aşa e. Şi, chiar dacă am dreptate în privinţa felului în care a ars nava, s-ar putea să fie totuşi altceva decât cred eu. Poate că Rebeliunea a aterizat ca să-i ajute pe fermieri, dar ei au crezut că navele aparţin Societăţii.

Sau poate că nu.

Nu mă pot lămuri cum funcţionează toate astea decât dacă trăiesc în mijlocul lor.

Arhivarul dă de mine câteva ceasuri mai târziu, când sunt pe picior de plecare. Mă îndepărtez de grup ca să stau puţin de vorbă cu el.

— E confirmat, spune. E înapoi în Central. Voi duce pe dată schimbul la îndeplinire.

— Bun, zic eu.

E în siguranţă. Au spus că o vor duce înapoi şi deja au făcut-o. Rebeliunea câştigă un punct.

— Ai avut vreo dificultate?

— Niciuna, răspunde el, apoi îmi dă piatra pe care am gravat solzi. Mi-a părut rău să las asta în urmă, deşi ştiu că n-o poţi lua cu tine, adaugă. Rebeliunea are reguli asemănătoare cu ale Societăţii: niciun bun nenecesar. E o lucrătură foarte frumoasă.

— Mulţumesc, îi spun.

— Nu mulţi ar şti să traseze asemenea litere, continuă el.

— Litere? mă mir eu.

Apoi înţeleg la ce se referă. Am crezut c-am scrijelit valuri. Sau unde. Sau solzi. Dar seamănă de fapt cu litera „C”, repetată întruna. Pun piatra pe jos, ca să însemn un alt loc în care am fost amândoi.

— Îi înveţi vreodată şi pe alţii? se interesează.

— Am făcut-o o singură dată, îi răspund.

Capitolul 54
Cassia

E începutul primăverii, iar gheaţa de pe malurile lacului din Central a început să se topească. Uneori, în drum spre muncă, arunc o privire peste grilajul din staţia trenului aerian ca să văd apa cenuşie din depărtare şi tufişurile roşii de pe mal. Îmi place să poposesc aici. Vântul care vălureşte apa şi mişcă ramurile îmi aminteşte că, înainte să mă întorc in Societate, am traversat râuri şi canioane.

Dar nu mă opresc doar datorită priveliştii. Arhivarul cu care am treabă trimite pe cineva care să mă supravegheze şi să vadă cât de mult aştept. Aşa află dacă am acceptat sau nu condiţiile următorului nostru schimb. Dacă stau aici până la sosirea următorului tren - care trebuie să ajungă in câteva secunde - înseamnă că accept. În ultimele luni, arhivarii au ajuns să mă cunoască drept o persoană care nu face des schimb, dar care posedă obiecte valoroase.

Mă întorc cu spatele la lac, ca să mă uit la oraş, cu clădirile lui albe şi cu grupurile de oameni îmbrăcaţi în negru care-l străbat. Îmi aminteşte de vremea când am intrat în Vale, dar şi de ziua aceea îndepărtată din Suburbie când mi-am văzut diagrama corpului, râurile acelea de sânge şi oasele puternice şi albe.

Încep să cobor scările chiar înainte de sosirea următorului tren.

Preţul e prea mic. Nu accept. Deocamdată.

„Nu ştiam că sunt în stare de asta.”

Nu ştiam nici că el e în stare de toate astea. Am crezut că îl cunosc, dar interiorul oamenilor e adânc şi complicat asemenea râurilor, îşi păstrează forma şi se lasă sculptat asemenea pietrei.

Mi-a trimis un mesaj. E greu să faci asta, dar el e în Rebeliune şi i-a mai reuşit şi înainte imposibilul. Mesajul îmi spune unde îl pot întâlni. După ce termin munca, mă voi duce să-l văd.

În seara asta. Îl voi vedea în seara asta.

Pe peretele de ciment de la capătul scărilor au apărut flori de gheaţă. Îmi imaginez că arată de parcă cineva ar fi pictat stele sau flori exact la momentul potrivit; o imortalizare efemeră a frumuseţii care va dispărea curând.

MULŢUMIRI

Cartea aceasta nu ar exista fără bunătatea şi sprijinul: lui Scott, soţul meu, şi ale celor trei minunaţi băieţi ai noştri (Cal, E şi True);

părinţilor mei, Robert şi Ariene Braithwaite; fratelui meu, Nic; surorilor mele, Elaine şi Hope, şi bunicii mele, Alice Todd Braithwaite;

verişoarelor mele Caitlin Jolley, Lizzie Jolley, Andrea Hatch şi mătuşii mele, Elaine Jolley;

prietenilor mei scriitori şi cititori Ann Dee Ellis, Josie Lee, Lisa Mangum, Rob Wells, Becca Wilhite, Brook Andreoli, Emily Dunford, Jana Hay, Lindsay şi Justin Hepworth, Brooke Hoopes, Kayla Nelson, Abby Parcell, Libby Parr şi Heather Smith;

lui Jodi Reamer şi ale minunatei echipe de la Writers House - Alee Shane, Cecilia de la Campa şi Chelsey Heller;

lui Julie Strauss-Gabel şi ale fantasticului grup de la Dutton/Penguin - Theresa Evangelista, Anna Jarzab, Liza Kaplan, Rosanne Lauer, Casey Melntyre, Shanta Newlin, Irene Vandervoort şi Don Weisberg; tuturor cititorilor mei, întotdeauna.

a

Află mai mult pe:

ISBN 978-606-600-911-9
9 786066 009119

In căutarea unui viitor care s-ar putea să nu existe, Cassia călătoreşte în Provinciile Exterioare, pe urmele lui Ky —răpit de către Societate si trimis la moarte sigură —, doar ca să desco pere ca el
evadat, lasand insa mai multe indicii.
Căutarea aceasta o face sa pună la îndoială tot ce are mai scump chiar atunci când descoperă sclipirile unei alte vieţi dincolo de graniţă. Dar când Cassia este aproape sigură de viitorul ei alături de Ky, o invitaţie de a se alătura revoltei, o trădare neaşteptată şi o vizită-surpriză din partea lui Xander — care ar putea deţine cheia Rebeliunii şi a inimii Cassiei —schimbă din nou cursul jocului.
La marginea Societăţii, acolo unde răspântiile îngreunează drumul, nimic nu este aşa cum te-ai aştepta să fie.
Cea mai tare serie pentru adolescenţi după Jocurile foamei.
Entertainment Weekly

...un roman de dragoste superb.

The Wall Street Journal